MELANIE HURST

Profesorul de schi

Traducerea și adaptarea în limba română de

CECILIA IONESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Am un loc! Este cineva?

Felicia înălță capul și privi în față la bărbatul tânăr ce-și agita un băț în aer. În acea clipă el strigă din nou.

– Oare nu este nici un celibatar?

– Aici! răspunse ea. Sosesc.

Fără să aștepte răspuns, ieși din rând și începu să depășească perechile care așteptau la telescaun. Nimeni nu spuse o vorbă. Scaunele erau duble și era normal ca schiorii să urce câte doi.

Văzând-o venind, tânărul bărbat zâmbi larg.

– Iată de ce îmi place să schiez singur! trâmbiță spre vecinii săi. Ai parte de întâlniri mai interesante.

Felicia continuă să înainteze, prefăcându-se că n-a auzit. În acest loc, zăpada era brăzdată adânc de o mulțime de urme și fu atentă să-și direcționeze schiurile, evitând astfel să răspundă la subînțelesul neelegant.

În timp ce mergea spre capătul șirului lung, unele priviri și câteva fluierături admirative o făcură să se simtă stânjenită. Deși chipul îi era înroșit de frigul dimineții, găsi posibilitatea să mai roșească puțin. Observația pe care o făcu necunoscutul când ajunse să se așeze alături de el, îi spori și mai mult stânjeneala.

– Ați văzut? strigă el. Cu siguranță, este cea mai frumoasă femeie tânără blondă ce se poate afla în „Valea Soarelui".

Vocea sa ajunse departe și se auziră râsete. Felicia se simți cuprinsă de o furie rece. Drept ce-o lua? Pentru a se prezenta, vorbi aproape în șoaptă, sperând ca pe această cale să-l facă să înțeleagă că nu era necesar să strige.

– Mă numesc Felicia Hollingsworth, îi spuse. Vă mulțumesc pentru că m-ați făcut să câștig timp. Am întârziat în dimineața aceasta și doream să schiez cât mai repede.

– Eu sunt Joe Posten, cel mai bun schior din Idaho! Sper că sunteți celibatară.

Vorbea din nou pentru cei care-i înconjurau, judecând cu coada ochiului efectul. Un tânăr drăguț, dar mai curând vulgar, se gândi Felicia și înaintă ignorând întrebarea ascunsă. Cuplul care îi preceda își luase zborul cu telescaunul și asta însemna că, în curând, va fi rândul lor. Acolo cel puțin, va fi singura care să asculte discursurile prostești ale acestui bărbat tânăr.

Întorcând ușor capul, tânăra femeie văzu scaunul gol care sosea spre ei, după o curbă provocată de roata enormă care antrena cablul. Făcu un pas într-o parte pentru a se așeza pe urmele predecesorilor și-și strânse bețele în mâna dreaptă. Era mult timp de când Felicia nu mai schiase și simțea brusc

un intens sentiment de entuziasm. O bucurie pură care o cuprindea întotdeauna în clipa în care se avânta pe piste. Când simți atingerea scaunului, se lăsă instinctiv în spate și imediat se află în aer, greutatea încălțămintei și a schiurilor lăsându-se imediat pe picioare.

– Mă intrigați, declară deodată Joe.

Acum erau singuri și scaunul trecea exact pe deasupra Wood River-ului, râul îngust, înghețat.

– De ce? întrebă ea din vârful buzelor.

– Echipamentul vă este complet nou, ca cel al unei începătoare, dar dați impresia că știți să vă descurcați.

– Am avut ocazia să schiez mult.

– De ce aveți toate lucrurile noi? Încălțămintea este ultimul model și a costat probabil o avere. Trebuie să fiți foarte bogată.

Această remarcă o făcu pe Felicia să râdă.

– Din nefericire, nu! Dacă ar fi trebuit să-mi cumpăr echipamentul, aș fi schiat în blugi. Tot ce port este nou, neapărut încă în comerț. Lucrez la un magazin de articole de sport și mi s-a cerut să le încerc.

– Așa deci! Sunteți exact femeia care îmi trebuie. Și eu lucrez într-un magazin de sport, la Boise. Probabil avem multe lucruri în comun.

Felicia își reține o clipă respirația, apoi expiră încet. Suflă cu putere spre frunte, aruncând spre spate o șuviță blondă rebelă. Dacă ar fi cunoscut-o mai bine, Joe ar fi știut că, la ea, asta însemna începutul unei oarecare enervări. Felicia se stăpâni totuși era tânăr și nu voia să-l pedepsească. În loc să-l pună la locul său, se hotărî mai curând să scape de el cât mai repede.

– Spuneți-mi, reluă tânărul bărbat, fără să-și dea seama de nimic, pentru că suntem pe cale să devenim prieteni, ați putea să-mi răspundeți la întrebare. Sunteți celibatară? Am observat că nu purtați verighetă.

Felicia nu se putu stăpâni să nu zâmbească.

– Ei bine, se poate spune că sunteți perspicace.

– Trebuie. Cum vreți să am succes, dacă mă înșel în legătură cu prada?

Pradă! Felicia nu dorea cu nici un preț să fie așa ceva. Brusc, avu o idee.

– Ajungem pe culmea River Run. Veți schia aici, sau intenționați să urcați mai sus?

Joe întoarse capul, interesat.

– Și dumneavoastră? o întrebă el.

– Eu am pus întrebarea prima.

Felicia își reproșă puțin că-l păcălește pe acest tânăr fără experiență, dar nu era dispusă să-l suporte mai mult timp, nici pe el, nici pe vreun altul. Nu venise în „Valea Soarelui“ pentru a avea o aventură și cu cât mai repede se va îndepărta această persoană supărătoare, cu atât va fi mai bine.

Scaunul se apropia acum de o colină acoperită cu zăpadă bătătorită, oprirea intermediară ce ducea spre pârtia de pe River Run. Curând, schiurile le vor atinge pământul și trebuia să ia o hotărâre. Fără să vrea, Joe o ajută.

– Spuneți că ați mai schiat deja. Să vedem dacă este adevărat. Să coborâm împreună River Run, într-o întrecere adevărată, cel ce pierde oferă un pahar învingătorului.

„Iată șansa mea“, se gândi Felicia, ușurată.

– Luați-o înainte, îi propuse ea.

Spunând asta, îi adresă cel mai frumos zâmbet. „Cel mai bun schior din Idaho“ nu aștepta să i se spună de două ori. Înfigând bețele în zăpadă, împinse cu toată puterea și se avântă pe pantă fără să se întoarcă, sigur că Felicia se afla în urmă. Era atât de dornic să arate că este cel mai tare, încât nu se gândise o clipă că ea se putea să nu-l urmeze. Și totuși, asta se întâmplă. Tânăra femeie porni grăbită în direcția opusă și ajunse în stație, unde așteptă un loc pentru a urca mai sus.

Următorul său însoțitor era de cu totul alt gen. Un bărbat bătrân, îmbrăcat ca un alpinist de la începutul secolului, cu încălțăminte înaltă, strânsă în șireturi, pantaloni bufanți din postav, mănuși cu un deget și șapcă din lână. Un bărbat tăcut, căruia, ca și Feliciei, i se părea că-i făcea plăcere să admire peisajul. Amândoi începură să observe pârtia ce șerpuia pe sub scaun, bătrânul fluierând, Felicia puțin încordată. După toți acești ani, încă recunoștea cel mai mic viraj, cel mai mic copac, parcursul îi era la fel de familiar ca odinioară.

– Ați mai venit în „Valea Soarelui“? întrebă pe neașteptate vecinul său.

– Aici am învățat să schiez, cu mama mea, când eram mică.

Felicia zâmbi la amintirea primului său contact cu zăpada. În acea perioadă, lua lecții lângă cabană și pentru copila care era, munții nu reprezentau decât un element de peisaj. Pe atunci întrezărea doar Mont Baldy, spre care se îndrepta acum. În fiecare după-amiază, după lecții, fetița se grăbea spre piscina hotelului pentru a-i povesti mamei faptele de vitejie din timpul zilei, întocmeau planuri pentru seara, deoarece amândurora le plăcea enorm să iasă.

Mai târziu, Felicia se întorsese în „Valea Soarelui". De data aceasta, în calitate de membră a unei echipe de schi, pentru a se pregăti pentru Jocurile Olimpice și a încerca să se califice. Zi după zi, se antrenase pe pârtiile din Mont Baldy, sub comanda unui instructor sever. Uneori, când ajungea în josul pantei, era deja noapte.

Bărbatul care era așezat alături scoase brusc un strigăt de admirație. Felicia ieși din visurile sale pentru a urmări din ochi un schior pe care vecinul său i-l arăta cu degetul. O siluetă neagră, care cobora pe pârtie zburând din denivelare în denivelare de teren, fără a renunța la elasticitate și la o rapiditate fabuloase.

Bătrânul scoase un fluierat lung.

– N-am văzut niciodată pe cineva atât de sigur, nici atât de elegant! exclamă el.

– Nici eu, mărturisi Felicia. Priviți numărul de oameni care s-au oprit să-l vadă trecând. Și totuși, în acel loc, nu sunt decât schiori foarte buni.

Felicia își ținu respirația. Nu era posibil! Necunoscutul reușea să rezolve cu brio toate capcanele întinse de această pistă infernală. Exhibition Run era presărată cu denivelări primejdioase pe care bărbatul de jos le lua aparent fără dificultate.

– Cu siguranță, mi-ar plăcea să schiez astfel într-o zi, bombăni bătrânul. Se spune mereu că antrenamentul îmbunătățește performanțele. Eu mă antrenez de ani de zile și nu reușesc deloc. Priviți cum coboară el această pârtie!

Felicia făcuse această coborâre de nenumărate ori, asumându-și toate riscurile pentru a câștiga câteva secunde.

Uneori își urma antrenorul, cel mai adesea, el era cel care o urma, dându-i sfaturi. Încercase să-l imite, să-i copieze stilul desăvârșit, fără să reușească așa cum și-ar fi dorit.

– Era o vreme...

Felicia tăcu. La ce bun să răscolească aceste amintiri? Nu-i plăcea să revină asupra trecutului. Singurul mijloc de a se acomoda cu prezentul era să-l considere ca diferit de acea altă perioadă din viață. Numai viitorul era important.

Întorcându-se, tânăra femeie mai putu urmări câteva clipe acea săgeată neagră care gonea spre vale. Când nu-l mai văzu, oftă. Ce spectacol! I se părea că-l mai văzuse deja pe acest schior. Recunoștea acest stil agil, știa dinainte în ce moment va ocoli, va încetini, va accelera. Avu deodată certitudinea că l-ar fi putut urma și rămâne pe urmele sale fără efort, din instinct.

Și acest echipament negru! Acesta i se părea de asemenea dintotdeauna cunoscut. Grant purta întotdeauna negru. În acea perioadă, era unul dintre cei puțini. Pretindea că această culoare îi permitea echipei să-l urmărească mai bine, să remarce micile amănunte care îmbunătățeau viteza.

Felicia oftă. Cât de departe erau toate acestea!

– Iată Casa Rotundă, reluă vecinul său.

Era aproape timpul să coboare.

– Dumnezeule, mor de dorința unei cafele calde!

Bătrânul scoase un adevărat strigăt de plăcere, care o făcu pe Felicia să râdă. El se întoarse.

– Și dumneavoastră, nu vă este frig?

– Eu n-am schiat încă astăzi, trebui ea să mărturisească. Mi-ar fi rușine să fac deja o pauză, cât timp am întârziat atât de mult.

– Veți coborî Exhibition? o întrebă bătrânul domn, eliberându-se din scaun cu un aer mirat.

Felicia îl urmă încet până la platforma care se afla la plecarea pe pârtii, înaintea terasei restaurantului.

– N-am mai schiat de un an, îi răspunse ea. Cred că ar trebui să încep prin a mă încălzi pe un parcurs mai puțin dur. Pe curând!

În timp ce însoțitorul său se îndrepta spre o masă, tânăra femeie își puse ochelarii. Ochii săi, de un albastru foarte deschis, erau sensibili la reflexia soarelui pe zăpadă. Împingându-se în bețe, se avântă pe o coborâre anexă, Lower College.

Mușchii îi fremătau, ca și când ar fi știut ce-i așteaptă. Răspunseră imediat la prima solicitare. Stilul Feliciei fusese întotdeauna simplu și ușor. De-a lungul anilor pierduse puțin din această dezinvoltură, era mai prudent să meargă drept, ceva mai puțin repede. Foarte rapid, regăsi senzații pe care le credea uitate.

Traversând depresiunea muntoasă, Felicia închise ochii. Simțea pista, schiurile se modelau după sinuozități ca altădată. Ele îi indicau ce trebuie să facă, în ce clipă să schimbe direcția, să încetinească, să împingă spre înainte. Ajunse jos fără să gâfâie, deși puțin obosită.

Când se întorcea spre plecarea telescaunului, un strigăt o făcu să ridice capul. Pe scaunul care tocmai se ridicase în aer, Joe îi făcea semna largi!

– Felicia! V-am pierdut. Unde ne vom întâlni?

Ce ghinion! Pentru că începuse să mintă, Felicia se hotărî pe loc să continue. Punând mâinile în portavoce, își strigă răspunsul.

– Pe culme!

Dacă o aștepta, în acest timp va putea face Exhibition absolut liniștită!

La telescaun era foarte puțină lume, de-abia câteva persoane. Scaunele plecau în mare parte golea Felicia nu avu de așteptat decât câteva minute înainte de-a porni spre pârtia la care se gândea de atât de mult timp. De data aceasta călători singură, ceea ce-i făcu bine. Iubea prea mult muntele pentru ca un guraliv să-i strice plăcerea. Stâncoșii scânteiau în soare; întorcându-se, zări în depărtare câmpia. Totul era frumos și liniștit.

Deodată, ochii îi fură atrași de-o pată neagră, departe în urma ei. Strângând din ochi, tânăra femeie încercă să vadă dacă nu era vorba despre schiorul pe care-l observase coborând pârtia. Din nefericire, o pereche de oameni tineri o împiedicau să distingă bine. Era un bărbat îmbrăcat în negru, dar nu-i putea întrezări trăsăturile. Totuși avu sentimentul că, la rândul său, el încerca s-o cerceteze.

Ajunsă la Casa Rotundă, Felicia trecu fără să se oprească în fața restaurantului și se duse la plecarea pe pârtie. Acolo făcu o pauză. În fața ei, pârtia se adâncea aproape vertical în vale. O cuprinse o ușoară nervozitate, ca în perioada când participa la competiții. Piciorul stâng o făcu subit să sufere. O mică înțepătură scurtă, tocmai suficientă pentru a-i aminti un vechi accident.

Felicia simțea în spate prezența altor schiori, care așteptau să se avânte pe această pantă vertiginioasă, aproape verticală. O veche amintire îi reveni în memorie: vocea celui care dădea plecarea. O clipă, se simți întoarsă în anii din urmă. În fața ei

vidul, de unde urca zgomotul de voci al mulțimii; la stânga, o prezență confuză, starterul. I se părea că-l aude din nou numărând secundele: „Zece, nouă, opt, șapte...". Detestase întotdeauna această clipă, momentul adevărului, în care era gata să riște totul și acum era în aceeași stare. Nu reușea să-și impună să pornească.

– Urmează-mă, îi strigă o voce la ureche.

O siluetă întunecată trecu pe lângă ea ca o săgeată și se aruncă spre prăpastie. Bărbatul pusese în tonul cu care dăduse acest ordin atâta autoritate, încât Felicia nu mai ezită. Fără să stea pe gânduri, porni în urmărirea sa.

Cu genunchii îndoiți, bețele la subsuori, în perfectă poziție de căutare a vitezei; tânăra femeie luase urma necunoscutului. Acesta menținea un ritm rapid pe care Felicia n-avu nici o greutate să-l urmeze. Era puțin ca și când îl urma pe Grant. Când bărbatul vira de-o parte sau de alta a văii, printr-un miracol pe care nu și-l explica, Felicia ghicea cu o secundă înainte ca el să execute gestul și anticipa cu ușurință schimbarea direcției.

La jumătatea pantei, însoțitorul său făcu o greșeală și se lăsă aruncat peste o ridicătură de teren pe care o apreciase greșit. Zbură brusc, asemenea unei imense păsări negre și nu se îndreptă decât tocmai după o sută de metri mai jos. Felicia văzuse obstacolul și-l evită.

Ca odinioară cu Grant, învăța profitând chiar de greșelile celui care-i deschidea calea.

În această viteză, fură curând în josul pantei. Acolo, necunoscutul în negru încetini și se îndreptă în toată înălțimea sa. Pe moment, Felicia avu impresia că s-a întors cu

mult timp în urmă. Nu era posibil, nu putea să fie el! Își scoase ochelarii de schi și observă silueta înaltă. Nu, avea probabil halucinații. Timp de o secundă, crezuse că schia din nou cu Grant Mitchell, antrenorul echipei feminine de schi a Statelor Unite, antrenorul său, acela care-și petrecea zilele pe pârtie cu ea și cu care împărțea în egală măsură viața.

Bărbatul își scoase casca și-și trecu o mână prin părul negru și des. Felicia tresări. Cum semăna cu Grant! Niciodată, după cinci ani de despărțire, nu întâlnise pe cineva atât de asemănător! Se apropie, căutând un detaliu care să-i dovedească faptul că se înșela.

– Felicia, schiezi încă la fel de bine, exclamă Grant întorcându-se pentru a-i sta în față.

Tânăra femeie rămase nemișcată, prea surprinsă ca să răspundă. Pentru a-i vorbi, Grant luase o voce atât de normală, complet lipsită de mirare, încât i se păru că tocmai făcuse un salt în trecut. Clipi din ochi pentru a verifica dacă nu visează. Coborârea cu acel bărbat în negru, descoperirea a ceea ce pentru o clipă bănuise, fără să-și mărturisească, totul contribuia la a o face să creadă că era pe cale să-și piardă mințile.

Și totuși, el era acolo și vocea sa fusese cea de care ascultase avântându-se pe pârtie.

– Dumnezeule, Grant, tu ești! Cum m-ai recunoscut?

Privirea întunecată a lui Grant nu-i părăsea chipul. El zâmbi scurt.

– Ți-am recunoscut mai întâi vocea, când i-ai răspuns acelui tânăr de pe telescaun. Am înțeles imediat că îl mințeai și te-am urmărit pentru a vedea ce se întâmplă. Minți încă la fel de bine.

O privea cu o asemenea intensitate, încât Felicia se înfioră. Încetând să mai zâmbească, el reluă:

– Mi-a fost întotdeauna foarte greu să recunosc momentele în care mințeai, sau în care spuneai adevărul.

– Nu este prea drăguț să-mi spui un asemenea lucru.

– Este prima dată când am ocazia să te fac să știi, în față, ceea ce gândesc despre comportarea ta. Nu mă poți totuși condamna că-mi iau această greutate de pe suflet?

Ridicase sprâncenele cu un aer sarcastic și ochii îi lansară brusc fulgere care o făcură pe Felicia să nu se simtă în largul ei. Fără să-și dea seama, își strânse hanoracul la piept. I se făcuse subit frig. Amintirea clipelor petrecute împreună, despărțirea, timpul în care fusese atât de nefericită, o asaltară brusc. De ce revenise oare astfel în viața sa? De ce trebuia ca rănile zilelor rele să se deschidă din nou? Îl privi la rândul ei cu atenție, ochii trădându-i aceste întrebări mute.

– Nu pari foarte fericită că mă vezi, aruncă el cu o înfățișare răutăcioasă.

– Ar trebui? îi răspunse cu un ton acru.

– Ei bine, nu sta acolo nemișcată. Vei înțepeni de frig. Să luăm telescaunul și să mergem la Casa Rotundă să prânzim.

Fără să aștepte răspuns, se îndreptă spre plecarea telescaunului. Tonul autoritar presupunea că nu putea decât să-l asculte.

Felicia, stupefiată, îl văzu îndepărtându-se în grabă. Pe teren plat, adaptase mersul unui alergător de fond, apăsând pe fiecare dintre schiuri și ajutându-se cu bățul opus. Privirea tinerei femei se opri asupra picioarelor musculoase. Grant

probabil nu încetase niciodată să se antreneze. Observându-l doar o clipă, se putea spune că era un atlet în perfectă formă.

Oftând, Felicia se avântă pe urmele lui. Se temea de această discuție în doi pe care o evitase atât de mult timp, dar nu se putea împiedica să nu fie puțin tulburată de această prezență dinamică.

Ea venise în „Valea Soarelui“ în vacanță, o vacanță de care avea foarte mare nevoie. Spera să găsească aici singurătatea propice pentru a rezolva problemele de care se lovea. Cu siguranță, nu făcuse această deplasare pentru a-și întâlni fostul soț. Era ultimul om din lume pe care dorea să-l vadă în acest moment al vieții sale. Prezența sa puternică nu putea decât să reaprindă vechi pasiuni, de care se credea vindecată. În sfârșit, acum era prea târziu pentru a da înapoi.

Înarmându-se cu curaj, Felicia acceleră pentru a-l ajunge din urmă.

Capitolul 2

În timp ce-l urma pe Grant, Felicia nu se putu împiedica să nu remarce privirile invidioase pe care i le aruncau unele femei. Acestea păreau geloase că avea un partener atât de frumos pentru a schia. De fapt, dacă ele ar fi știut! În clipa aceea, Felicia ar fi preferat să se afle la celălalt capăt al lumii, în singurătate, departe de acest bărbat foarte frumos, foarte sigur de el.

Stătură la rând în tăcere. N-aveau nimic să-și spună, nimic ce putea auzi un străin. Fuseseră căsătoriți puțin timp și anii trecuseră. De atunci, fiecare își trăise viața. Acum erau unul lângă celălalt, examinându-și trecutul, motivele de reproș, în mijlocul mulțimii.

Când fură în sfârșit singuri, suspendați în scaunul care survola un peisaj de zăpadă și păduri, Felicia simți că Grant o privea cu atenție.

– Nu te-ai schimbat, îi spuse el brusc.

La sunetul acelei voci aspre, pe care o cunoștea atât de bine, se înfioră.

– Sunt totuși cinci ani. Sunt sigură că trebuie să mă schimbat foarte mult.

– Nu, deloc. Chiar prin grosimea vestei matlasate se poate constata că ești încă la fel de în formă și musculoasă.

Era același bărbat! Cel care nu-i vedea pe ceilalți decât prin mușchii lor și prin capacitatea de-a câștiga câteva secunde. Un bărbat obsedat de sport. Uitase, cu siguranță, perioada în care trupul Feliciei nu era numai un automat ce învingea, când, întorși la cabană, petreceau nopți nebunești iubindu-se. Tânăra femeie păli. Un val de emoție o copleși. Era mult timp de când nu se mai gândise la acea perioadă, la fericirea de altădată. Îi trebuiseră luni de zile pentru a uita, pentru a nu mai suferi de singurătate. Dar el nu se schimbase, nu vedea în ea decât un mijloc de-a obține medalii.

Grant continua s-o cerceteze. Privirea i se opri mult timp asupra echipamentului nou.

– Văd după ceea ce porți, că-ți merge bine. S-ar spune că ai o viață ușoară.

– Banii nu sunt o problemă, dacă asta vrei să insinuezi.

Încă o minciună, una dintre cele pe care le ura atât de mult, dar nu se punea problema să-i dezvăluie adevărul.

– Aș fi vrut să-mi ceri mai mult, când ai plecat. La urma urmei, erau și banii tăi, am muncit amândoi din greu pentru a-i câștiga.

– Nu voiam nimic... Eu... bâigui ea.

– Știu, erai prea grăbită pentru asta. Trebuia să rezolvi repede, pentru a te recăsători. Tot ceea ce voiai, era un divorț discret și rapid. Contul meu din bancă probabil că n-a atârnat prea greu în balanță. Te-ai mulțumit să-mi iei mândria. În sfârșit, sper că ești fericită, că ai obținut ceea ce-ți doreai.

Felicia nu-și revenea. După atât de mult timp, Grant părea la fel de dur ca în ziua plecării sale. Îi făcuse oare atâta rău, încât n-o putuse ierta încă?

– Și tu? îl întrebă ea, încercând să-și controleze vocea. Nici tu nu te-ai schimbat.

Cum el nu răspundea, Felicia începu să privească mai jos, peste pantele unde se agitau începători stângaci. Văzându-i așa de nefirești, îi veni în minte coborârea pe care tocmai o făcuse cu Grant. Rămăsese același, nu luase în greutate și se ținea încă pe schiuri cu aceeași eleganță. Avea încă silueta unui tânăr atlet, în ciuda celor treizeci și cinci de ani. Zece ani între ei, diferența perfectă, și totuși...

Un impuls subit o făcu să se întoarcă spre el. Cu un gest ce i se păru firesc, Felicia scoase ochelarii care ascundeau o mare parte din chipul lui Grant. Primi un șoc. Acolo, se schimbase enorm, era un alt bărbat, mai matur. Osatura feței era aceeași, dar pielea nu mai era la fel. O mulțime de riduri mici, imperceptibile la prima vedere, îi înconjurau pleoapele și gura. Ele îi dădeau lui Grant o înfățișare mai umană, chiar mai blândă, ca și când timpul venise de hac trufiei și aroganței sale. Părul ca smoala își îmblânzise de asemenea culoarea. Era presărat cu fire argintii, țesând o urzeală deasă până la tâmple.

Era, dacă era posibil, chiar mai frumos decât în amintirile Feliciei. Ochii păreau să mărturisească ceea ce trăise, bucurii, frământări și să accentueze de asemenea acea impresie de schimbare.

– De ce mă privești în felul acesta? o întrebă el.

În timp ce-i punea întrebarea, își trecu cu familiaritate brațul în jurul umerilor Feliciei, ca și când acesta era lucrul cel mai firesc din lume. Felicia făcu un gest de a se da înapoi. Tocmai își dăduse seama că Grant se gândea că dorea să se

lase îmbrățișată. Fără îndoială, îi interpretase greșit curiozitatea. Înainte să poată protesta, el pusese stăpânire pe buzele sale și lumea se oprise. Telescaunul părea că nu mai înainta, vântul nu mai șuiera printre cabluri, nu mai avea importanță să știe că aveau martori. Doar clipa conta și amintirile pe care acest sărut le făcea să apară.

La început, Felicia nu se împotrivi, pentru a vedea, a înțelege mai bine. Corpul său era de ani de zile, rece și indiferent. Ajunsese să creadă că nimic nu-l va mai putea trezi. În tot acest timp, nici un bărbat nu reușise s-o emoționeze, să producă asupra ei efectul pe care-l avusese Grant. Credea în mod sincer că simțurile îi muriseră. Spre marea sa surpriză, tânăra femeie descoperea acum că nu era deloc așa, că în ea ardea încă o flacără. Acest foc mocnit nu cerea decât să fie atâțat, dar nu de oricine: de Grant. Asta răspundea la toate întrebările pe care și le punea.

Dumnezeule, ce se va întâmpla cu ea? Nu trebuia... Inima care îi bătea cu putere, aproape se opri în loc, atât de mult o stupefiase această descoperire. În aceeași clipă, Grant se îndepărtă cu bruschețe. Soseau la stația intermediară a telescaunului.

– Atenție la schiuri! strigă supraveghetorul din cabină.

Bărbatul striga, dar în același timp zâmbea. Era un bărbat bătrân, cu fața ridată, care probabil văzuse sute de îndrăgostiți. Dacă Felicia și Grant n-ar fi reușit să se așeze pe poziții, ar fi fost suficient să apese pe un buton și să oprească astfel cablul până în vale. Ar fi urmat apoi o scurtă vociferare la adresa celor care nu fac decât după bunul lor plac și blochează din nepăsare pe cei asemenea lor. Felicia nu voia asta cu nici un preț, nici să fie luată drept o îndrăgostită, mai ales de Grant.

– Ești gata?

– Da, da, este în ordine, răspunse ea grăbindu-se, îngrozitor de jenată.

Cu aceeași mișcare, amândoi se desprinseră de telescaune, dar Felicia se simți ridicată și dezechilibrată. Unul dintre bețele sale se prinseseră în scaun. Roșie de rușine, tânăra femeie încercă să se echilibreze, căutând să nu-și piardă echilibrul. Cu coada ochiului, îl văzu pe Grant care-i venea în ajutor, dar era prea târziu. Plecase pe spate, antrenându-l cu ea. Ca doi începători, coborâră o bună sută de metri într-un mare zornăit de schiuri, sub privirile amuzate a circa zece schiori.

Când în sfârșit se opriră, prima grijă fu să se dea deoparte, pentru a le permite celorlalți să treacă. O făcură aproape târâș și reușiră, acoperiți de zăpadă și râzând în hohote. Grant se afla lângă ea și avea un aer atât de bucuros, încât Felicia crezu că se înșelase găsindu-i o înfățișare preocupată.

Perechile care coborau din telescaun luau cu asalt panta, oprindu-se un timp pentru a observa mai bine cele două persoane care se zbăteau în zăpadă și asta nu făcea decât să le accentueze ilaritatea. Grant se lăsă dus spre spate, cu lacrimi în ochi.

– Asta îmi amintește de data când ni s-a întâmplat același lucru la Park City, îi spuse el printre două hohote de râs.

– Și Mammoth? Îți amintești de Mammoth? Supraveghetorul a oprit cablul și n-a mai putut fi făcut niciodată să plece. Timp de o săptămână, toți cei care au rămas blocați pe scaunele lor nu ne-au mai vorbit!

Felicia nu mai râsese astfel, din toată inima, de luni de zile. O mulțime de povestioare amuzante îi reveniră în memorie. O clipă, fu gata să uite că Grant și ea erau despărțiți. Ceea ce urmă, o obligă să revină la realitate.

– Ce fericire că nu ne-a surprins soțul tău, adăugă el.

Deveniră serioși.

– Poftim?

– Ce-ar fi crezut dacă te-ar fi surprins în timp ce-ți săruta-i fostul soț? Nu este aici?

– Nu, n-a putut veni.

Felicia se ridicase și-și bătea pantalonii pentru a-i scutura de zăpadă. Aplecându-se, găsi ochelarii lui Grant și i-i întinse.

– Ei bine, pentru că iată-te singură și abandonată, nu pot face altceva decât să te invit la prânz la Casa Rotundă.

– Dar n-am făcut decât două coborâri!

– Numai? Probabil ai început foarte târziu.

– A trebuit să las pe cineva la școala de schi și să aștept să înceapă lecția.

– Ce importanță are? Nu mai faci competiții, nu mai ai motiv să te grăbești. Mi s-a spus că mai servesc încă acel chili cu carne, care-ți plăcea la nebunie.

Din nou fără s-o aștepte, Grant se ridică și porni să schieze cu nonșalanță spre restaurant

Grant avusese dreptate, chili era la fel de delicios ca în amintirile Feliciei. Se așezară afară, la soare, la adăpost de vânt. Era o vreme splendidă, o zi perfectă pentru a fi la munte. Era atât de frumos, încât își putură scoate hanoracele.

Felicia mâncă repede. Avea o dorință nebună să refacă Exhibition în urma lui Grant. Trebuia să se grăbească dacă voia să mai schieze înainte de-a fi obligată să se întoarcă la cabană. Din nefericire, Grant nu era grăbit. Și, printre înghițituri, îi explica ce făcea.

– Nu mă mai ocup de antrenamente. Sunt ani de zile de când n-am mai dat lecții. Am devenit expert în amenajarea

stațiunilor. Sunt consultat din toate părțile. Îți amintești de sejurul nostru la Saint Moritz? Am investit într-un proiect exact la sud de locul în care am stat.

– Trebuie să fii cea mai mare parte a timpului în Europa?

– Da, dar acum fac un turneu prin Statele Unite. Vizitez locuri, stabilesc niște contacte. Îți amintești de Eriksen? Se ocupă de un nou proiect în Utah. Tocmai de la el sosesc.

Felicia se lăsă nepăsătoare pe scaun și începu să-l observe pe Grant în timp ce vorbea. Era evident că ducea în continuare o viață ușoară, așa cum îi plăcuse întotdeauna. Călătorea, cutreiera lumea în lung și lat, trăia în locurile cele mai elegante. Ca și înainte, se culca probabil foarte târziu, uita să mănânce, lucra prea mult și se trezea în zori. Deodată i se păru obosit, plictisit; totuși, Felicia știa că era o viață care-i convenea de minune. De altfel, el o alesese. Erau mai mult de cinci ani de când îl părăsise, dar practic nu se schimbase.

În cele din urmă, cu siguranță sătul de discursul său, Grant se lăsă și el pe scaun și-și întinse picioarele lungi.

– Sunt mulțumit că te-am văzut, Felicia. Am încercat să aflu cum te descurcai, dar fratele tău n-a vrut să-mi spună niciodată.

De un timp, Felicia se aștepta la această întrebare. Niciodată fratele său, Phil, nu-i suflase un cuvânt. De altfel, era greșeala sa; ea îl făcuse să jure că nu va mai rosti niciodată numele lui Grant. Tânăra femeie întoarse capul. Nu dorea să răspundă la acest interogatoriu, să vorbească despre ea. Trecutul era îngrozitor.

– Vei fi aici toată săptămâna? întrebă el brusc, ridicându-se.

– Da, dar tu?

– Probabil. În cazul în care nu sunt chemat în Europa. Ne vom mai întâlni, cu siguranță. Trebuie să plec, i-am promis unui prieten să-i încerc schiurile. Pe curând.

Felicia îl privi îndepărtându-se în grabă, cu acel mers atât de tipic, pe care-l cunoștea încă. Oriunde se ducea, Grant părea mereu grăbit, chiar dacă se mișca într-un mod nonșalant.

După plecarea sa, Felicia rămase mult timp nemișcată, cu ochii încețoșați de lacrimi și mintea plină de amintiri. Trebui să facă un efort să revină la clipa prezentă și să-și dea seama că o părăsise într-un mod absolut jignitor. Deodată se înfurie. O coborâre pe Exhibition și un bol cu chili cu carne! Era tot ce merita după toți acești ani în timpul cărora se întrebase adesea cum ar arăta întâlnirea lor. Acum, va mai petrece numeroase luni, amintindu-și de această zi în „Valea Soarelui", de căderea lor, de râsetele și de sărutul furat între cer și zăpadă. Și în tot acest timp, se va felicita că-l părăsise pe Grant.

Când în sfârșit se ridică, o făcu pentru a se îndrepta spre Exhibition. Tocmai hotărâse că n-avea nevoie de Grant pentru a coborî. Va coborî singură, pentru a-și dovedi că era capabilă încă s-o facă. Din nefericire, inima nu-i era în stare. Felicia tocmai își întâlnise trecutul și-i era greu să se concentreze. Făcând cale-ntoarsă, se îndrepta spre River Run, pe care coborî cu viteză mică. Ajunsă jos, așteptă autobuzul care făcea naveta până la stațiune. Acolo, îl reîntâlni pe bătrânul domn, însoțitorul său de dimineață.

– V-ați oprit foarte devreme, remarcă el.

– Fetița mea ia astăzi prima lecție. Îmi doresc la nebunie să merg s-o văd cum se descurcă.

– Ați ales bine. Aici este una din cele mai bune școli din lume. Poate că, în câțiva ani, va schia la fel de bine ca bărbatul în negru de azi dimineață. N-am admirat niciodată un asemenea spectacol. Bătrânul nu-și revenise încă. Scoase un mic fluierat admirativ, care o făcu pe Felicia să zâmbească.

– L-aș fi putut privi schiind toată ziua, murmură ea.

Revedea picioarele lungi ale lui Grant dejucând capcanele coborârii.

– Acel bărbat este cel mai bun schior pe care l-am văzut vreodată, adăugă cu sinceritate.

Bătrânul o privi atent o clipă cu un aer ironic.

– Nu sunt întru totul de acord, replică el. Adineaori, am avut ocazia să privesc o schioare blondă coborând Exhibition și care cel puțin îl egala. Aveți un talent excepțional, o adevărată profesionistă.

– Am participat doi ani la circuitul Cupei Mondiale.

– Este ceea ce credeam și eu. Se simte că ați făcut performanță. Presupun că acum s-a terminat și că vă ocupați mai mult de copil și de căminul dumneavoastră decât de schi?

N-o întrebase din pură curiozitate. Felicia simți că amabilul domn era profund uman și purta un enorm interes viitorului său. Îi fu recunoscătoare și-i vorbi puțin despre ea, fără reținerea obișnuită.

– Într-adevăr, consacru foarte mult timp fetiței mele. Restul timpului, lucrez într-un magazin de sport, ceea ce-mi permite să rămân în contact cu lumea schiului. În fiecare iarnă, însoțesc grupuri și fac demonstrații.

– Ce bine este! Ah, iată, pe mâine, sper. Eu mă opresc aici. Când îi voi spune soției că am făcut cunoștință cu o campioană încântătoare, nu-i va veni să creadă!

Coborî din autobuz, agitând mâna.

Îndreptându-se spre zona începătorilor, tânăra femeie încercă să-și amintească ceea ce simțise în acea perioadă minunată, când era o vedetă a echipei. Avea un soț și antrenor pe care-l adora și călătoreau în locurile cele mai frumoase.

Dacă n-ar fi fost căderea aceea nenorocită la Aspen, din ultima cursă a sezonului! Deși, vara, urmase trupa, pentru a continua antrenamentele, în ciuda curajului său, nu reușise să se adapteze ședințelor pe care le efectuau ceilalți. În august, când debarcaseră la Portilla, în Chile, Felicia era epuizată. Atunci, acolo, îi ordonase Grant să înceteze competiția.

Perioada care urmase, fusese tristă. Schiul era viața ei și descoperise deodată că nu era doar atât și că nu era pregătită să facă altceva. Singurătatea o îndemnase să vadă totul în negru, să-și exagereze reproșurile.

Amintirile acelei perioade reveneau în număr atât de mare în memorie încât Felicia își prinse capul în mâini. Voia să uite, trebuia neapărat. Și totuși, cum să șteargă acea zi oribilă, în care totul se prăbușise? Mai întâi, doctorul, atât de bun, atât de zâmbitor, apoi acea comunicare telefonică pe are o surprinsese din camera de hotel. Sfârșitul fericirii ei. Fusese apoi scrisoarea pe care o pusese în valiza lui Grant, în clipa plecării sale în Germania, cu toată echipa. Îi promitea să li se alăture mai târziu. Evident, n-o făcuse și nu-l mai revăzuse până în această zi.

Pentru ea se deschidea brusc o viață minunată și nu trebuia să lase norocul să treacă. Anii trecuseră, mai puțin încântători, mai duri decât crezuse, dar în ceea ce-o privea, aducându-i noi cunoștințe. Fără regrete, n-o interesa decât viitorul!

– Mamă, mamă! Iată-te în sfârșit! De ce n-ai venit mai devreme? M-ai fi putut vedea schiind. Să știi că voi ajunge exact ca tine.

Sally sosea în fugă, cu obrajii îmbujorați, nebună de fericire, trăgând micile schiuri în urma ei. Fetița era acoperită de zăpadă de la picioare, până la ciucurele căciulii din lână.

– Dumnezeule, Sally, semeni cu un om de zăpadă gata să se topească. Vino, ai să răcești. Vom intra și vom bea o ciocolată caldă.

– Dar, mamă, când ai să mă vezi schiind?

– Mâine dimineață. Cred chiar că voi rămâne cu tine. Vreau să aflu ce-ai învățat.

– Vezi, mamă, piciorul acesta este dulceața de fragi, stângul, de prune. Așa le numește profesorul. Apoi ne strigă: „Pune greutatea pe fragi", sau „Ridică greutatea de pe prune". Ce vrea să însemne „să pui greutatea"?

Felicia izbucni în râs. Această poveste cu dulceața, îi provocă bună dispoziție. Era un mijloc foarte amuzant de a-i face pe copii să-și amintească de piciorul drept și de cel stâng.

– Îți voi arăta toate acesta mâine, draga mea. Vom face dulceața împreună.

La întoarcerea la cabană, Felicia o dezbrăcă pe Sally și-i făcu o baie. În timp ce copila se juca în apă, ea începu să-și scoată echipamentul. Telefonul care sună o făcu să tresară.

– Felicia? Aici Grant. Îmi pare rău că te-am părăsit atât de repede, adineauri. Ești liberă pentru cină?

Felicia rămase o clipă fără să răspundă, incapabilă să rostească un cuvânt, atât de mare era surpriza. Acest apel o făcea nervoasă, nu-i spunea nimic bun. Grant părea mirat de mutismul ei și-și reînnoi oferta.

– Mi-ai spus că soțul tău nu este aici și am să-ți vorbesc despre afaceri, așa că m-am gândit că am putea mânca împreună.

– Nu știu, Grant.

Instinctul o sfătuia să nu se ducă. Nu trebuia să-l mai vadă, cu nici un preț, mai ales dacă voia să uite trecutul.

– Din cauza soțului tău? Ți-e teamă că nu este de acord? Poți să-l liniștești, nu vom merge decât la restaurant, nimic mai mult.

– Nu este asta. Este din cauza fetiței mele. N-am pe nimeni care s-o supravegheze și nu știu...

Nu putu merge mai departe. La celălalt capăt al firului, Grant era la fel de tăcut. Orice, mai degrabă decât tăcerea. Felicia reluă:

– Cred că ar fi prea târziu să găsesc pe cineva pentru această seară.

Când Grant vorbi din nou, o făcu cu o voce rece, impersonală. Nu-i plăcuse niciodată organizarea, planificarea. Pentru el, copila Feliciei nu putea fi decât o piedică greu de suportat.

– Administratorul cabanelor îmi este prieten, îi spuse Grant. Îi voi cere să-ți trimită pe cineva pe la ora șapte. Mă găsești la recepție.

Închise, fără să aștepte ca ea să accepte sau nu. Felicia oftă. Grant trebuie să fie foarte surprins de descoperirea sa. Toată viața o considerase ca pe-o adolescentă și acum o regăsea mamă.

Când se ciocăni la ușă, la ora prevăzută, Sally tocmai își termina cina. Dormea deja în picioare și nu reușea să-și termine desertul. Mary, tânăra care se ocupa de copii, era o angajată a stațiunii care găsise acest mijloc de a-și împlini plăcerile ce și le oferea doar la salariu, o fată tânără și fermecătoare, care abia ieșise din colegiu.

– Este moartă de oboseală, declară Felicia. O voi culca înainte să plec.

– Unde te duci, mamă? întrebă Sally căscând.

– Să cinez la restaurant, nu va dura mult.

– Ieși singură?

– Nu draga mea, cu cineva.

– O prietenă? întrebă Sally.

– Un bărbat pe care l-am cunoscut de mult, sunt ani de atunci, înainte de nașterea ta.

– Este drăguț?

– Da.

– Voi putea să-l văd?

– Poate.

Sally, aținită deja pe jumătate, îi aruncă deodată o privire nemulțumită mamei sale.

– De ce spui mereu „poate", când vrei să spui „nu"?

Felicia zâmbi:

– Cred că toate mamele fac la fel.

– Petrecere frumoasă, mamă dragă, murmură fetița.

Ochii i se închiseră aproape imediat și Felicia, după ce o înveli cu tandrețe, închise ușa fără zgomot.

„Sally, scumpa mea, dacă cel puțin ți-aș fi putut spune. Cât de bine ar fi fost să te sărut știind că pricepi că voi cina cu tatăl tău. Dar nu vreau să știi că Grant îți este tată și mai ales, nu trebuie ca el să afle asta. Niciodată!"

Capitolul 3

Felicia îmbrăcă un pulover din caşmir alb, care era, într-un anumit fel, cadoul de Crăciun de la mama sa. De fapt, aceasta îi trimisese un somptuos platou din argint aurit, imaginându-şi cu siguranţă că fiica sa avea timp să dea serate elegante. Tânăra femeie îl trimisese înapoi şi, cu banii astfel obţinuţi, putuse să cumpere două rochii lui Sally, să plătească o lună la creşă şi să achiziţioneze acest pulover dintr-un magazin care lichida. Nu era foarte bogată şi cecul magazinului foarte elegant, de unde îşi făcea mama sa cumpărăturile, fusese binevenit.

În clipa când să iasă, îmbrăcă o haină uşoară şi călduroasă mov, pe care patronul, Dan Fowler, i-o împrumutase. Privindu-se în oglindă, Felicia se strâmbă. Culoarea era prea vie şi gulerul din blană vopsită era puţin prea ţipător, după gustul ei. În plus, această haină nu se potrivea deloc cu blugii din catifea bej. Se hotărî s-o îmbrace totuşi, pentru că era elegantă şi pentru că voia ca Grant Mitchell să creadă că avea tot ce-i trebuie, sau măcar că era mulţumită.

Fostul său soț o aștepta, după cum se înțeleseseră, la recepție, nervos, nerăbdător.

– În sfârșit, iată-te! Ce te-a reținut? Ai probleme?

– Nu, dar știi cum sunt copiii. Au mereu ceva de făcut în ultimul moment.

De fapt, Felicia întârziase din vina sa. Își petrecuse mult timp periindu-și părul blond, bogat.

– Dacă este atât de grav, întoarce-te lângă ea, vom cina mai târziu, în timpul serii. Pot încă anula rezervarea.

– Ce rezervare?

– Am reținut o masă la „Tril Creak Cabin“ și vehiculul care face naveta pleacă în câteva minute.

– Ah, da! Trail Creek.

Își amintea perfect locul, unul dintre preferatele ei și vocea îi deveni entuziastă.

– Nu te neliniști, acum totul este în ordine, putem pleca. Cred că ar trebui să ne grăbim.

Porni repede spre ușă, ca un copil ce iese în recreație în curte. Nu mai fusese într-un loc elegant de o veșnicie și această seară îi făcea în cele din urmă o plăcere imensă. Era o mică revenire în urmă, la vremea când totul era ușor, în care bogăția se producea fără efort.

Ajunsă afară, Feicia începu să alerge spre locul unde aștepta o sanie mare, trasă de doi cai.

– Fii atentă, îi recomandă Grant, este polei. De altfel, cel care conduce ne-a văzut.

Pentru că-i ignoră sfatul, el luă tonul unui adult care dojenește o fetiță neatentă.

– Felicia, ai să cazi!

În clipa în care Grant striga această recomandare, tânăra femeie puse piciorul pe o bucată de gheață și plecă în față, cu

mâinile întinse, pentru a amortiza căderea. Numai datorită rapidității însoțitorului său, nu se întinsese cât era de lungă. Dintr-o săritură, acesta fusese lângă ea și o prinsese de umeri.

– Acum totul este bine, poți să-mi dai drumul, murmură ea.

Era o minciună nevinovată, una în plus, deoarece toată atitudinea sa îi contrazicea vorbele. Trupul i se făcuse greu în brațele lui Grant. Îi plăcea acest contact, această căldură. Felicia trăise prea mult timp singură, trebuise să-și asume responsabilitățile vieții fără nici un ajutor, așa că aprecia să se simtă protejată de cineva puternic. Era bine să nu ai responsabilități, chiar pentru o perioadă scurtă de timp. Totuși, se eliberă.

– Să mergem, spuse ea râzând, ultimul sosit plătește masa.

Înainte ca Grant să aibă răgazul de a face un gest, Felicia ajunsese la sanie și, prinzând mâna vizitiului, se cocoță pe margine. Întorcându-se, avu surpriza să vadă că Grant n-o urmase. Rămăsese nemișcat, acolo unde o ținuse în brațe. Crezu că vede în privirea sa o licărire care o făcu să se înfioare. Brusc, năvăliră amintirile.

O voce stridentă o scoase din visare.

– Dar este prietena mea de pe pârtii. Cea care nu încetează să se piardă. Bună ziua, Felicia, vino și ia loc lângă Joe. Mai am un braț liber.

Joe Posten, „cel mai bun schior din Idaho", era instalat leneș pe banchetă, cu brațul trecut în jurul umerilor unei mici tinere, roșcată și încântătoare. Bătu cu mâna mușamaua scaunului într-un gest de invitație pe care-l credea probabil irezistibil. Când îl zări pe Grant, care-l depășea cu cel puțin un cap, zâmbetul său deveni forțat. Când acesta se așeză lângă

Felicia și-i luă mâinile cu un aer foarte natural, tânărul bărbat preferă să se ocupe din nou de frumoasa sa însoțitoare.

Vizitiul urcă pe scaunul său și pocni din bici pentru a-și avertiza caii. Se produse un șoc ușor și sania începu să alunece în liniște pe zăpadă, afundându-se fără zgomot în întuneric. Mai întâi, nu se auziră decât clopoțeii care împodobeau hamurile, apoi cineva începu să cânte, urmat de ceilalți. Atmosfera era veselă. Brusc, Felicia se simți fericită.

Nu pentru mult timp, deoarece Joe, vrând să atragă admirația prietenei sale, reveni la atac:

– Ce-ai spune de puțin vin roșu? o întrebă el, arătându-i o ploscă din piele pe care o purta în jurul gâtului. Așa se servește din ea.

Îmbinând gestul cu cuvântul, o îndepărtă la lungimea brațului și făcu să țâșnească un fir de lichid pe care-l înghiți cu lăcomie, trecu apoi plosca tinerei femei, zâmbind, convins că se va păta sau și-o va vărsa pe față. Felicia se descurcă fără stricăciuni, dar lunând precauția de a nu îndepărta prea mult sacul din piele de gură. Îi trecu apoi obiectul lui Grant.

– Nu ești un jucător foarte corect, îi spuse el râzând, trebuie să-ți asumi riscul.

Dând capul pe spate, ridică brațele foarte sus și lăsă să curgă un firicel subțire direct în gât. Când îi înapoie recipientul lui Joe, Felicia observă că acesta din urmă îi mulțumi din vârful buzelor. Abia sosiți, avu grijă să se îndrepte în direcția opusă celei pe care o luară tânărul bărbat și prietena sa.

Grant rezervase o masă aproape de focul din lemne cu luciri roșiatice dintr-un enorm șemineu. Își scoase haina din piele căptușită și apoi o ajută pe Felicia să și-o scoată pe a sa.

– Nu ți se potrivește deloc, îi declară el cu un aer dezgustat, punând-o pe un scaun.

– Nu eu sunt cea care a ales-o, așa că nu mă jignești. Este un cadou.

– Soțul tău are probabil gusturi proaste.

– Bietul meu prieten, într-adevăr n-ai noroc. Nu el este cel care mi-a oferit-o.

– Accepți cadouri de la alții?

Cum să nu răspundă nimic, la o asemenea insultă? Felicia ieși din rezervă. Mai curând sau mai târziu va trebui să elimine din povestea vieții sale, ceea cei fusese destinat lui Grant, acel bărbat misterios.

– Soțul meu și cu mine, nu mai trăim împreună.

– Cum? Nu pot să cred. Așadar, cea mai frumoasă aventură din lume, n-a rezistat?

Nu era o butadă, Grant părea cu adevărat șocat.

– Dumnezeule, Felicia, asta înseamnă că ai eșuat de două ori în viață. Cu mine a fost un fiasco, la fel cu celălalt. De fapt, cine a părăsit pe cine? Oare ce ai tu, de nimic nu durează?

– Se spune că pentru o căsătorie, fie reușită sau nu, trebuie să fie doi. Să spunem că nu sunt singura răspunzătoare. Cred de asemenea, că nu sunt făcută să suport o legătură durabilă. Ar fi trebuit să rămân celibatară.

Felicia avea un aer sincer, dar nu îndrăznea să-l privească în față, de teamă ca el să nu observe tremurul ușor care-i făcea privirea nesigură.

– Și copilul tău?

– N-aș putea trăi fără ea, dar apreciez independența. Nu-mi place să primesc ordine, nu le mai suport.

El râse scurt, fără bună dispoziție.

– Sper că încasezi o pensie decentă, că nu te-a lăsat fără resurse petru fetiță.

– Nu te neliniști. Din această parte, totul este în ordine.

Cât de greu era să joace pe tânăra zăpăcită, fără griji! Privirile li se încrucișară și Felicia se înfioră. Această întâlnire, după cinci ani de despărțire, era extrem de greu de suportat. Grant tocmai deschisese gura pentru a vorbi, când sosi chelnerița. Comandă imediat.

– Pentru doamna, o bucată de carne de vită, nici prea friptă nici prea crudă, pentru mine un păstrăv cu migdale. Mai vrem și două salate cu brânză rocfort și o sticlă de Zinfadel de California. Vă rog să aduceți vinul imediat.

– Ce memorie! Vinul și salata mea preferate! Cum faci de-ți amintești atât de bine toate aceste lucruri?

Felicia era sincer mirată. Masa pe care Grant abia o comandase, era copie exactă a celei pe care o luaseră împreună în același loc, cu șapte ani mai devreme, exact după prima întâlnire.

– N-am uitat nimic din anii petrecuți împreună, Felicia. Mi-a plăcut acea viață. Dumnezeule, cât de prost am putut fi! N-am observat nimic, n-am văzut sosind lovitura care urma să mă rănească.

Se aplecă, privind-o cu intensitate, ochii strălucind de-o mânie pe care nu încerca să și-o ascundă. Ochii aceia negri și frumoși pe care Felicia îi iubise atât de mult...

– Credeam că te fac fericită, reluă el. În fiecare dimineață te trezeai cu zâmbetul pe buze, dar acum știu că asta era pentru că te gândeai la altul!

Felicia ridică ușor din umeri.

– Te înșeli, întotdeauna te-ai înșelat în legătură cu acest subiect. De fapt, duceam o viață imposibilă și erai conștient că nu va putea dura. Nu eram un cuplu, ci două persoane care străbăteau lumea în lung și-n lat, unul lângă celălalt.

– Eu apreciam asta.

– Știu. Asta era ceea ce voiai, ceea ce alesesei. Eu, îmi doream mai mult.

– De ce nu mi-ai spus nimic? Înainte de a nu fi prea târziu, înainte să sosească acest bărbat.

– Oh, Grant, trebuie într-adevăr să vorbim despre toate acestea?

Felicia nu se putu stăpâni să nu ridice tonul în desperarea sa și observă că Grant tresări, uimit de vehemența ei. Se întoarse spre foc și tăcu, incapabilă să continue.

Când Grant vorbi, o făcu cu o voce atât de blândă, atât de prevenitoare, încât fu tulburată.

– Spune-mi un lucru. Este pentru că am pretins prea mult de la tine? Amintește-ți, în ziua în care te-ai rănit, înainte de cursă, te-am lăsat să alegi dacă alergi sau nu.

– Competiția n-are nimic de-a face cu toate acestea. Uită întrecerile, mușchii și antrenamentele. Această problemă, ca multe altele pe care le-am întâmpinat, nu priveau decât două ființe care nu se mai iubeau. Este cât se poate de simplu.

– Unul dintre ei iubea încă!

– Ah, da?

Felicia simți subit o mânie surdă în ea. Cu dinții strânși și o voce practic de neauzit, atât îi era de greu să-și păstreze sângele rece, ripostă:

– Mi-ar plăcea să încetezi să mă condamni pentru ceea ce s-a întâmplat. Am motive întemeiate să cred că dragostea

noastră murise în vara aceea. Nu vreau să mai discut și refuz să joc rolul acuzatei, al vinovatei. Mă duc să mă pudrez și nu mă voi întoarce decât dacă promiți să nu mai vorbești despre această poveste nefericită și să nu mai pozezi în victimă.

– De acord. De altfel, trebuie să discutăm afaceri. Întoarce-te repede, consimți el.

Când reveni, Felicia reușise să abordeze un zâmbet prefăcut și superficial, menit să-l înșele pe Grant. După cum dorea, acesta se lăsă păcălit. Calmul său aparent părea că-l uimește.

La celălalt capăt al sălii se instalase o orchestră mică și foarte repede pista de dans se umplu până la refuz. Felicia, cu mintea în altă parte, privea dansatorii fără să-i vadă.

– Vrei să dansăm? Ar fi totuși mai bine decât să ne certăm. Am observat că niciodată nu eram atât de fericiți ca atunci când făceam ceva pozitiv, fără să stăm de vorbă.

Felicia acceptă, cu un semn din cap. Pentru început, se ținu cât mai departe posibil de Grant, dar foarte repede și fără să-și dea seama de asta, îl lăsă s-o apropie și s-o strângă în brațe. Fără îndoială, puterea obișnuinței, se gândi ea.

Când fură obraz lângă obraz, îl auzi râzând. Genele ei îi atinseseră ușor bărbia și asta îl amuza. Cu ani urmă, când încă erau căsătoriți, el obișnuia să numească asta „sărutul fluturașului“. Felicia se dădu puțin înapoi pentru ca să nu se mai întâmple. Nu voia nici să-l încurajeze, nici să-l lase să vadă cât o tulbura încă acest contact. Pentru a nu fi copleșită de tot felul de amintiri și a nu fi și mai tristă, tânăra femeie se concentră cu toate puterile asupra melodiei.

Câteva culpluri părăsiseră deja pista și Grant simțise probabil dorința ce-o chinuia pe partenera sa, de-a face același

lucru. O strânse mai puternic, parcă pentru a o împiedica să se gândească la asta. Acest gest stângaci, venind mai ales, de la un bărbat pe care-l cunoscuse întotdeauna sigur de el, îi făcu rău Feliciei. Până în această seară, nu-și dăduse niciodată seama atât de clar de schimbările care surveniseră în viața lor. Era gata să se lase purtată spre el dar se reținu la timp. Cea mai mică slăbiciune din partea sa îi va distruge viața pentru totdeauna și în plus și pe cea a lui Sally.

Pentru a-și ascunde emoția, se desprinse brusc și ajunse la masă. Grant o urmă cu un aer posac.

– Nu credeam că nu-ți mai place să dansezi. Ce s-a întâmplat cu bucuria ta de a trăi? o întrebă el trist.

În nici un caz nu trebuia să-l lase să ghicească faptul că-și dorea la nebunie să fie în brațele sale! Felicia luă tonul cel mai rece.

– Propun un toast, îi spuse ea. Pentru această întâlnire neprevăzută cu trecutul! Pentru ca el să rămână unde este, departe de noi și de existența noastră prezentă.

– Cred că este cel mai bun lucru de făcut, oftă Grant.

Umplu paharele și îi întinse unul zâmbind strâmb. Nu mai aveau nimic să-și spună și o tăcere grea de subînțelesuri se instală între ei. Sosirea mâncării destinse până la urmă puțin atmosfera, dar prea puțin pentru ca această seară să fie o reușită. Grant o invită de mai multe ori la dans, dar Felicia îl refuză de fiecare dată, pretextând oboseala acelei prime zile de vacanță.

În timp ce mâncau, tânăra femeie începu să se gândească la săptămâna ce va veni. Dacă Grant nu era chemat brusc în altă parte și va rămâne în „Valea Soarelui“, va trebui să-l

descurajeze neapărat, să evite orice nou contact între ei. Din nefericire, Felicia știa că-l va întâlni în oraș, sau pe pârtii și de data aceea va fi cu fiica sa.

Începu să facă socoteli, adunând luni și ani. Când îl părăsise pe Grant, era însărcinată în două luni. Sally avea acum patru ani și jumătate și când era întrebată de vârsta sa, fetița ridica mândră patru degete. Din fericire, era o copilă care ținea cont de prezent, fără să adauge lunile la ani.

Văzând-o atât de puțin interesată de ceea ce se petrecea pe pistă și la masă, Grant interveni brusc.

– Vrei să plecăm? Ai aerul de-a te plictisi de moarte.

– Vreau, într-adevăr. De fapt suport greu tot acest zgomot. Cred că sunt mai obosită decât am prevăzut.

– Cu fiica ta, ești probabil obligată să fii în picioare foarte devreme.

Iată-ne aici, gândi Felicia. Luă un ton degajat, pentru a-i răspunde.

– Oh, Sally nu mai este un bebeluș. Are patru ani. Dar ai dreptate, se trezește încă foarte devreme.

De ce trebuia să mintă mereu? Oare fericirea nu putea fi atinsă, cu alt preț?

– Sally are patru ani! exclamă Grant șocat.

Încetase să-și încheie haina și o măsură cu expresie ostilă, ascunsă prost.

– Ei bine, reluă el, se poate spune că n-ați pierdut timpul.

– Voiam să întemeiem o familie. N-aveam interesul să așteptăm.

– Într-adevăr! Cerneala actelor de divorț era de-abia uscată când v-ați înhămat deja la această treabă.

– Și ce te privește asta pe tine? Nu trebuie nici să mă justific, nici să-ți furnizez explicații.

– Atunci cui? Eu sunt cel care a suferit prejudicii.

– Ce prejudicii? Sunt sigură că mult timp înainte de a mă recăsători, te aflai deja în Europa, în măsură să te amuzi cu schioarele unei alte echipe.

– De unde ți-a venit o asemenea idee?

– Privește lucrurile în față, Grant. Căsătoria noastră a fost un dezastru. Nu exista încredere, nimic...

– Nici măcar dragoste? Nu m-ai făcut niciodată să cred asta!

Felicia se ridică, prinsă de-o indispoziție. Această discuție o dezgusta. Trecutul era îngropat de prea mult timp și nu era bine pentru nimeni să-l vadă reapărând. Nu era timpul socotelilor, ci al uitării.

Vizitiul saniei fu foarte surprins să-i vadă sosind. Începu prin a refuza foarte categoric să plece, argumentând că trebuia să aștepte și alți clienți. Grant îi strecură în mână o bancnotă care avu darul să-l calmeze imediat. Pocni din bici și își avântă echipajul pe drumul acoperit de polei.

Bărbatul se ținea foarte drept, evitând să privească în spatele lui, convins că avea de-a face cu un cuplu de îndrăgostiți. De fapt, această înapoiere se făcu în cea mai profundă liniște. Fiecare se așezase la capătul unei banchete și evita privirea celuilalt.

Sania îi lăsă într-o piață mică, înconjurată de cabane acoperite cu zăpadă. În cu totul alt moment, Felicia ar fi considerat acest loc sărbătoresc, de basm. Dar acum, nu vedea nimic, prea conștientă de acea prezență de lângă ea, care o tulbura. Grant își lovea mâinile una de alta, în efortul de a le încălzi.

– Îți spusesem că voiam să-ți vorbesc de afaceri. Să mergem să ne așezăm la adăpost și să încheiem cu asta.

Scoase un oftat care arăta că nu era mai puțin îngrijorat decât ea, să vadă această seară prelungindu-se. Părea limpede că la fel ca Felicia, gândea că orice prietenie era pe viitor imposibilă între ei. Tânăra femeie îl simțea nerăbdătoare să termine ceea ce avea să-i spună. Apoi va putea pleca din nou departe și să continue să ducă acea viață lipsită de griji care-i plăcea atât de mult. Ea îi trezea probabil prea mult amintiri neplăcute.

– N-am putut bea o cafea la „Trail Creek", continuă Grant și asta îmi lipsește. Vrei să mă însoțești, nu va dura mult...

Se aflau în fața unui bar mic de unde se auzeau râsete și o muzică plăcută.

Îndată ce fură instalați într-un separeu situat puțin mai departe de public, Grant comandă două cafelele irlandeze. Își scoaseră hainele și se așezară față în față.

Îți amintești de casa noastră?

Felicia tresări și exclamă:

– Ce înțelegi prin „casa noastră"? N-am trăit niciodată decât la hotel, noapte după noapte, lună după lună! Nu-mi amintesc să fi petrecut vreodată o noapte într-o locuință pe care am fi putu-o considera casa noastră.

– Îți amintești totuși de planurile noastre, de vila pe care ne-o doream, insistă Grant. Știi când am cumpărat acea cabană de vânătoare în Sierra. Dumnezeu știe cât timp am petrecut făcând planuri!

– Ah, da, este adevărat, acceptă ea. Cabana era la poalele unui munte splendid și voiai să faci acolo un mic refugiu pentru schiori.

– Și ar fi trebuit să construim ceva original chiar pe coastă. Nimic decât ferestre cu geamuri dând spre pante. Trebuia să fie căminul nostru.

– Aproape uitasem, murmură ea.

– Ei bine, cabana aceea este acum a ta, declară Grant.

– A mea?

– Da. Cât de prost este fratele tău! Când s-a ocupat de divorț, n-a cerut pensie pentru tine. Avocatul meu l-a obligat practic să ceară jumătate din ceea ce aveam în comun, dar n-a vrut să știe. A consimțit totuși să accepte casa și terenul pe care este construită.

Chelnerița veni să le aducă băuturile și ei tăcură o clipă. Grant își luă paharul și-l bău dintr-o înghițitură. Îl lăsă și continuă:

– Trebuia să fi fost atât de grăbită să te căsătorești cu un bărbat bogat, încât nu te interesa deloc ceea ce-ți puteam da eu.

Pentru a spune adevărul, Felicia îi ordonase fratelui său să nu ceară nimic. Nu voia să-i datoreze nimic lui Grant și, mai ales, dorea ca el să nu știe unde se afla și ce făcea. În ciuda sfaturilor lui Philip, insistase să nu pretindă nimic. Era tânără și convinsă că-și va face un drum al ei, fără ajutor. Cât de naivă fusese! Ca urmare, trebuise să simtă că viața era mai grea decât își imaginase. Trebuise chiar să-și dea fiica la o doică pentru a-și lua un serviciu.

– Te asigur că uitasem complet de toate astea. Probabil Philip are actele pe undeva, el este cel care administrează aceste lucruri pentru mine.

– Eu n-am uitat. Am continuat să supraveghez acolo. Dacă îți amintești, exista o problemă cu dispozitivul cu cablu pentru

transportarea schiorilor în susul pantei. Am un dosar enorm, în legătură cu acest subiect. Acum două sau trei luni, am primit în sfârșit toate aprobările.

– Vrei să spui că se poate face până la urmă acolo o stațiune de schi? întrebă ea curioasă.

– Exact. În prezent posezi un teren care valorează o avere, Felicia.

– Presupui că aș putea să-l vând și să scot un preț bun?

Asta însemna poate sfârșitul necazurilor sale.

– Nu, nu imediat, este prea curând. Ar fi o greșeală grosolană să scapi de el acum. Suntem singurii care cunoaștem potențialul acestui munte. Dacă vinzi, cumpărătorul va face o excelentă afacere, nu tu.

– Cu siguranță, ai dreptate.

– Amintește-ți, era cadoul meu de Crăciun pentru tine.

– Da, încă un motiv pentru a păstra locul, făcu ea cu ironie.

– Vei deveni sentimentală?

Felicia își reveni la timp și schiță un zâmbet șters.

– Nu, nu mai mult ca înainte. Mă gândesc la viitor. Nu mă prea aștept ca cineva să-mi poată finanța stațiunea.

– Modul în care îndrăgești trecutul îmi încălzește inima! exclamă Grant, sarcastic.

– Trebuie să mă gândesc la fiica mea. Ea este cea care contează și nu mă pot lăsa dusă de sentimente când este în joc viitorul ei.

– Credeam că soțul tău ți-a lăsat din ce să trăiești cu ușurință.

– Nu acesta este motivul! Sally este la vârsta de a merge în curând la școală și eu muncesc.

– Muncești? întrebă el surprins.

Grant luase un ton scandalizat, ca pentru a-și arăta dezaprobarea.

– Ei, da! Nu este nici o rușine în asta. Numele meu reprezintă încă ceva în lumea schiului. Sunt consilier într-un magazin de articole sportive.

– Vinzi încălțăminte și pulovere? Le recomanzi de asemenea să poarte scurte impermeabile cu glugă, mov?

Felicia se hotărî să ignore ironia lui Grant.

– Este modul mea de a trăi și îmi convine perfect, ripostă, silindu-se să fie calmă.

– Și copilul tău? Ce efect are asupra ei să fie despărțită de mamă? O fetiță ar trebui să trăiască mereu cu mama sa.

Puțin câte puțin, Felicia se simți copleșită de mânie. Va exploda dintr-un minut în altul, va renunța la orice prudență și-i va spune acestui greiere că era mândră să fie furnică. Dar oare va înțelege? Preferă să se prefacă jignită, era un teren mai sigur.

– Nu mai ești nimic pentru mine, Grant, nici antrenor, nici soț și n-ai nici un drept să mă judeci.

Nemaiputând suporta această atmosferă, furioasă la culme și dezgustată, tânăra femeie se ridică brusc și ieși în grabă din cafenea. Cum îndrăznea să-i reproșeze modul în care își creștea fiica? Fiica lor!

Spre marea sa surpriză, Grant o urmă. O prinse fără menajamente de braț și o ajută să traverseze strada acoperită cu polei.

– Lasă-mă cel puțin să te conduc până la cabană. Ești prea distrată ca să te las să mergi singură pe o asemenea vreme.

Făcură câțiva pași în tăcere.

– Vezi, murmură el deodată, dacă am părut prea curios, chiar critic, este pentru că nu reușesc să-mi fac o părere despre tine. Nu știu ce să cred.

Se oprise și își pusese mâinile pe umerii ei.

– Întotdeauna am avut aceeași problemă cu tine. Când te privesc în ochi, ochii aceștia mari, albaștri și inocenți, cred tot ce-mi spui. Am crezut chiar că mă iubeai. Mi-a trebuit mult timp pentru a-mi da seama că mințeai.

Scena avea ceva ireal. Întunericul era aproape total, doar câteva ferestre luminate permiteau să se distingă niște contururi. Totul era în abastru: cerul albastru întunecat, zăpada albă-albăstruie și chipurile lor, ca într-un vis. Ochii lui Grant luceau ușor în întuneric, privire de felină. Se așezase pe un zid scund și o privea în tăcere. Fuma o țigară și trase un fum lung. Era frig și domnea o liniște absolută, zăpada absorbea sunetele, redându-le pe cele mai ascuțite, ca prin vată, nesemnificative.

Felicia aștepta. Nu îndrăznea nici să se miște, nici să vorbească. De un timp, o rodea un sentiment de vinovăție. Își reproșa că provocase nefericirea acestui bărbat fără griji, sau probleme. Din cauza ei, cunoscuse tristețea, poate desperarea. Un personaj asemenea lui, nu putea admite cu ușurință să fie părăsit, să-și vadă soția alegând un alt bărbat. Privind în urmă, Felicia își dădu seama mai bine de ceea ce făcuse, de ceea ce fusese obligată să facă. Brusc, fu sigură că probabil o ura pentru că-l făcuse să se îndoiască de el însuși.

Deodată, el se ridică și aruncă restul țigării departe.

– Știu că nu vei înțelege, Felicia, dar mai este încă un lucru pe care trebuie să-l fac. Trebuie să fii răbdătoare cu mine, ca

în zilele când erai soția mea iubită și nefericită. Cea care-și făcea datoria, în ciuda vieții mizerabile pe care o făceam s-o ducă.

Felicia știuse, încă din clipa în care se oprise din mers, c-o va săruta. Dacă fu surprinsă, fu mai degrabă de brutalitatea sa. O luă în brațe cu violență și o sărută cu o asemenea bruschețe, încât fu revoltată. Îi făcea rău dinadins, un fel de pedeapsă pe care nu s-ar fi gândit niciodată s-o sufere din partea lui.

Tânăra femeie încerca în zadar să se elibereze, pentru că n-avea puterea să lupte cu acest uriaș furios.

Pentru a-l descuraja, nu se mai zbătu, nu se mai încordă. Preferă să rămână de marmură. Cunoscându-l, Felicia știa că nu va suporta mult timp să fie disprețuit astfel. Într-adevăr, furios pe indiferența sa, Grant nu întârzie să-i dea drumul.

– Ți-a devenit prea greu să te prefaci, murmură el printre dinți. Odinioară reușeai mai bine asta. Înțeleg în sfârșit că n-am contat niciodată pentru tine, că m-ai urât întotdeauna. Trebuia să fiu sigur, de asta te-am sărutat. Modul tău de-a răspunde acestui sărut echivalează cu toate discursurile din lume.

În sfârșit liberă, Felicia se dădu un pas înapoi, apoi încă unul și o luă la fugă. Niciodată nu fusese astfel tratată. Niciodată! Se simțea mânjită, umilită!

După cinci ani lungi, Grant Mitchell avusese în sfârșit ocazia de a-și lua rămas-bun.

Capitolul 4

– Micul dejun are gust mai bun aici, decât acasă. De ce, mamă?

– Ce spui, iubito?

– Nu mă asculți, se plânse Sally. Spuneam că ador „Valea Soarelui“ și că micul dejun...

– ... se va răci. Grăbește-te să-l termini.

Felicia nu reușea să urmărească sporovăiala fiicei sale, avea mintea în altă parte.

– De ce te strâmbi, mamă?

– Pentru că sucul de grepfrut este amar și-mi strânge gura, minți ea.

Totuși nu-i putea povesti lui Sally chinul suferit seara trecută. Răul pe care i-l produsese atitudinea lui Grant. Își trecu încet degetele peste buzele pe care fostul ei soț le strivise cu atâta cruzime noaptea precedentă și se înfioră. Ce brută! Spera să nu-l mai întâlnească, pentru a fi în sfârșit eliberată de arțagul și disprețul lui!

– Am terminat, mamă. Este timpul să mergem să schiem!

Fetița era foarte agitată și era greu s-o țină în loc. Prima zi pe zăpadă o încântase și aștepta cu nerăbdare această dimineață însorită. Avea stofă de campioană.

– Vino aici să-ți pun căciula, ordonă Felicia.

Copila ascultă imediat, atât de grăbită să se afle pe coborâșuri. Purta un combinezon roșu, copie în miniatură al acelui pe care trebuia să-l încerce Felicia în acea zi.

Când mama ei începu s-o pieptene, fetița se agita. Asemenea unui drăcușor, nu înceta să sară și să se miște în toate părțile. Deși părul îi era brun deschis, era copia celui al Feliciei. Chiar și șuvița rebelă de pe frunte era acolo! De când era foarte mică, Sally insistase întotdeauna să fie pieptănată ca mama sa. Aceasta, după o ultimă finisare, îi puse căciula și o sărută pe vârful nasului.

Sally se grăbi spre ușă.

– Vino! Vom pierde autobuzul.

Felicia își înghiți în grabă cafeaua și se ridică la rândul său de la masă. Dormise prost și nu simțea nici o dorință de a schia. Își urmă totuși fiica râzând.

– Astăzi tu vei fi profesorul meu, nu-i așa, mamă? o întrebă Sally. Crezi că voi face progrese?

Afară era frig și Felicia se învioră. Tinerei femei îi plăcuseră întotdeauna aceste plecări matinale. Se îndreptă spre stația de autobuz în pas rapid, cu Sally pe urmele sale.

Felicia nu făcuse o sută de metri, că se află pe neașteptate în fața lui Grant. Stătea înțepenit în mijlocul trotoarului și văzându-l prea târziu, nu-l putu evita.

– Bună ziua, doamnelor, le spuse el cu un zâmbet.

Se schimbase mult din ajun. În fața Feliciei nu se mai afla soțul batjocoritor, ci un frumos străin zâmbitor. Cu schiurile pe umăr și pe fundalul munților, semăna atât de bine, încât îl puteai confunda, cu o reclamă pentru sporturile de iarnă. Părea că-și uitase reproșurile și se comporta ca un prieten întâmplător.

– Mergem să schiem. Dacă binevoiești să ne scuzi, suntem grăbite.

– O duci pe fiica ta la școală?

– Nu, mama îmi va da o lecție. Este campioană la coborâre. Are panglici și medalii acasă. Vreți să le vedeți într-o zi?

Grant se aplecă asupra fetiței.

– Cunosc bine succesul mamei tale. Eram acolo când le-a câștigat.

– Este vechiul tău prieten, mamă? Cel cu care ai cinat aseară?

– Sunt vechiul său prieten și...

Felicia îl întrerupse brusc.

– Domnul Mitchell era antrenorul echipei noastre.

Se întrebă dacă Grant fusese pe punctul de a-i mărturisi lui Sally că fusese soțul mamei sale. Nu, n-ar fi făcut asta, nu era bărbatul care să se răzbune pe o copilă.

– Sunteți antrenor? Mai dați încă lecții?

Sally îl privea acum pe Grant cu un aer complet diferit. Părea foarte impresionată de titlul său și lăsă să se vadă asta.

– Acum nu, îi răspunse el. Sunt mult prea ocupat cu afacerile.

Îi vorbise ca unei persoane mari și Sally se îmbujoră de plăcere.

– Îmi veți da într-o zi o lecție, domnule, cum ați făcut cu mama? Mi-ar plăcea mult să câștig și eu medalii.

În fața inocenței sale, Grant și Felicia nu se putură stăpâni să nu râdă.

– Nu schiezi încă destul de bine pentru asta, declară Felicia, prefăcându-se severă. Trebuie mai întâi să înveți bine la școală. Vino, vom întârzia.

Copila o urmă cu regret. Mergea urmărindu-l pe Grant, care pornise după ele. Acesta le ajunse repede și începu să vorbească în șoaptă cu Felicia.

– Pot să-ți dau o sugestie? Știi perfect că un părinte este un profesor prost pentru copilul său. Este puțin ca și când un bărbat încearcă să-și învețe soția să conducă. În acest caz, lipsește răbdarea și se ajunge la descurajarea începătorului. Este ceea ce se poate întâmpla cu Sally.

Felicia se oprise. Știa că Grant avea dreptate. El aștepta să reacționeze, zâmbind. Un zâmbet ciudat, aproape umil. Hotărât lucru, Grant se schimbase foarte mult de la divorțul lor. Cum Felicia nu spunea nimic, reluă:

– Nu crezi că ar trebui să asculți vocea înțelepciunii? Lasă-mă să-i dau eu lecția lui Sally, o dorește la nebunie.

– Vrei într-adevăr să te ocupi de ea? întrebă Felicia, neîncrezătoare.

Sally auzise întrebarea și imediat începu să gesticuleze și să strige de bucurie.

– Oh, mamă, mă va învăța domnul? Voi deveni campioană, ca tine?

Felicia și-ar fi dorit enorm să refuze, dar era prea târziu. Fiica sa îi auzise și entuziasmul său era ușor de transmis. Bucuria lui Sally îi făcu plăcere. Acceptă cu un semn din cap.

Fetița se îndepărtă imediat, cu mâna în cea a lui Grant.

– Ce-ai învățat ieri? o întrebă acesta.

– Să urc pe telescaun, răspunse Sally.

– Ei bine, când vei ști să cobori, vei fi mai tare ca mama ta!

Porniră amândoi într-un mare hohot de râs, deja complici. Felicia nu mai exista pentru ei. Tânăra femeie se întoarse la cabană, cu intenția de a bea o altă cafea. Niciodată nu simțise așa de mult această nevoie. Era pentru prima dată când tatăl și fiica se aflau împreună și doar Dumnezeu știa la ce putea duce această întâlnire.

La ora două după-amiază, Felicia se afla pe terasa cafenelei mici ce-i întâmpina pe începători la baza pantei blânde pe care exersau. Ținea în mână o ceașcă de ciocolată rece și scruta împrejurimile cu îngrijorare. O clipă mai înainte îi zărise pe Grant și pe Sally în susul pantei, dar îi pierduse imediat din vedere. Era prea multă lume, nu mai era un munte, ci un talmeș-balmeș de schiuri și corpuri amestecate.

De un timp, tânăra femeie se simțea prost dispusă. Grant credea că Sally n-avea decât patru ani și se putea s-o felicite că este atât de bună pentru vârsta sa. Dacă fetița va avea fantezia de a-i dezvălui că are aproape cinci ani, asta ar fi sfârșitul minciunilor și al liniștii. Din fericire, Sally nu știa să spună încă lunile anului în ordine! Pentru ea, martie urma după Crăciun și se putea ca Grant să nu înțeleagă nimic din ceea ce-i explica. Nu mai trebuia să-i lase împreună, era prea riscant.

Felicia se consola gândindu-se că fostului său soț nu-i plăcuseră niciodată copiii. Această zi cu Sally va fi probabil maximum pe care l-ar putea suporta. Ce-ar spune el, care nu voise niciodată copii, dacă ar ști că tocmai schiază cu fiica lui!

Dacă acceptase să-i dea această lecție, era cu siguranță în speranța de a descoperi o scânteie de talent, de a o compara pe Sally cu mama ei.

Felicia oftă. Grant Mitchell nu putea bănui nimic. În aceeași clipă, îi zări drept în fața ei, la jumătatea pantei. Grant înainta atât de încet, încât la fiecare viraj părea că-și va pierde echilibrul. În urma lui, un foarte mic punct roșu avansa cu viteză mică, încercând să-l imite din toate punctele de vedere. Felicia zâmbi. Nu crezuse niciodată că acest om putea fi atât de blând și răbdător. Se auzi râzând.

Când fură mai aproape, tânăra femeie îi putu observa mai ușor. Grant vorbea fără încetare, sfătuind, dojenind, încurajând. Sally îi urma sfaturile cu zel, prea absorbită pentru a avea timp să discute sau să-i fie teamă. Amândoi erau zâmbitori și păreau că se înțeleg de minune.

Felicia comandă o ciocolată caldă pentru fiica ei, privindu-i venind spre ea. Își implântaseră schiurile în zăpadă și înaintau spre cabană glumind. Sally trebuia să facă patru pași, în timp ce Grant nu făcea decât unul. În cele din urmă, acesta o luă pe umeri, spre marea bucurie a copilei. Chipurile le erau foarte aproape și Felicia începu să le cerceteze cu atenție.

Părul lui Sally era puțin mai deschis la culoare decât a tatălui său, pielea roz și albă contrasta puternic cu cea a lui Grant, bronzată și tăbăcită de soare și vânt. Dar expresia le era aceeași și amănuntele structurii feței, identice. Buza superioară a lui Sally, pereții laterali ai nărilor, gropița aceea din barbă, toate acestea purtau marca lui Grant. Felicia se înfioră. Oare cum putea el să nu observe?

Orice femeie era mândră să găsească la copilul său amprenta bărbatului pe care-l iubea. Felicia nu făcea parte

dintre ele. Își puse ceașca pe masă. Tremura în așa măsură, că altfel ar fi riscat s-o verse. Brusc nu mai putu suporta să-i vadă împreună. Nu se gândise niciodată că l-ar revedea pe Grant, așa încât nu-i trecuse prin minte că Sally l-ar putea întâlni. Acum, acest lucru se întâmplase și, curios, asta îi făcea rău mai ales pentru ei. Pentru Sally, care nu știa și nu va ști niciodată cine este Grant. Pentru el de asemenea, deși caracterul i s-o fi schimbat poate, nu va ști c-o avea pe Sally.

Felicia era gata să izbucnească în plâns. De ce nu fusese Grant altfel? Această întrebare și-o punea de ani de zile. Aceleași gânduri care o asaltaseră cu cinci ani în urmă, reveniseră s-o chinuie, exact ca în timpul acelei veri îngrozitoare, în care tânăra femeie își adunase lucrurile într-o valiză, pentru a nu mai reveni niciodată.

În acea perioadă, Sally nu era decât ceva minuscul, acolo, în pântecul ei. Dar prezența sa avusese atunci tot atâta influență cât avea astăzi. Felicia hotărâse acea plecare pentru că cele două ființe nu puteau decât să se ciocnească. Hotărârea fusese foarte greu de luat, dar nu ezitase o clipă. Mai întâi copilul și cu atât mai rău pentru egoismul lui Grant! Și iată că, acum, printr-o întâmplare necruțătoare, fiica și tatăl s-au întâlnit...

Cinci zile, o veșnicie. Măcar dacă Grant ar fi chemat în Europa! se ruga ea cu fervoare.

– Ne-ai văzut, mamă? Mergeam repede, nu-i așa?

Zărind-o, Sally venea în fugă și Felicia avu exact timpul de a-și schimba expresia.

– Era perfect, draga mea. Vino repede și bea-ți ciocolata, probabil mori de frig.

– Trebuie să fii mândră de fiica ta. Îți moștenește clasa. Este o câștigătoare. Dacă persevereză, într-o zi va fi campioană.

Felicia păli. Modul în care vorbea Grant, îi trezea amintiri prea neplăcute. Nu Sally era cea care-l interesa, ci potențialul de mușchi pe care-l va prezenta într-o zi.

– Ai ținut-o prea mult timp pe zăpadă. Privește cât este de obosită.

Grant era gata să se mânie, ca în zilele cele mai frumoase, dar se stăpâni.

– Nu sunt obișnuit cu copiii bombăni el, dar pare a se simți bine.

– La vârsta ei, prevăzusem o zi de adaptare, protestă Felicia. În tot cazul, nu apreciez modul în care te-ai amestecat în viața noastră.

Grant înaintă, foarte mirat de această mânie pe care Felicia nu încerca măcar s-o ascundă.

– Haide, calmează-te. De ce această furie? Oricum, nu este doar greșeala mea!

Îi vorbea ca altădată, cu un amestec de ironie și superioritate, care o enervase întotdeauna în cel mai înalt grad pe Felicia.

– Voiam să schiez cu fiica mea! Dar a trebuit să vii tu să mi-o iei, fără să-mi dai măcar timp să protestez. Iată de ce sunt nemulțumită.

Sally veni și se așeză lângă mama sa. Ea nu-și dădea seama de nimic și era în culmea fericirii.

– Asta este ciocolata mea, mamă?

Cum Felicia nu răspunse, ridică din umeri și luă ceașca în mâini. Acest gest avu darul de a o face pe Felicia și mai furioasă. Își descărcă nervii asupra lui Grant.

– Cum ți-ai putut imagina o clipă măcar, că am putea fi din nou prieteni? Și această idee de a încerca să fii cu Sally!

Grant oftă profund.

– Nu credeam că asta te va necăji atât de mult. Am impresia că orice aș face, nu vei fi niciodată mulțumită!

– Este exact! Tu nu te gândești niciodată la ceilalți. Întotdeauna trebuie ca totul să se petreacă după bunul tău plac. Ești pretențios, arogant și...

Reacția lui Grant la acest atac fu identică aceleia pe care o avusese întotdeauna într-un asemenea caz. Vocea îi rămase calmă și înceată, dar ochii începură să-i strălucească de furie. Era la fel de impulsiv ca Felicia, dar știa să-și controleze mai bine sentimentele.

– Hotărât lucru, nu te-ai schimbat, îi declară el pe un ton rece, încă la fel de frumoasă și colerică. Speram că anii te vor face mai înțeleaptă, că te vor învăța să te stăpânești mai bine. Văd că nu este nimic de făcut.

Brusc, Felicia își dădu seama că probabil îl rănise. Încercă să dea înapoi.

– Îmi pare rău, voiam doar...

– Ar trebui să faci un efort să-ți ții gura, să te comporți ca un adult. De fapt, am invitat-o pe fiica ta în această seară la cină.

– Ce?

– I-am promis că o duc la „Ram" pentru a degusta o mâncare din brânză topită în vin alb, dacă reușea să-și lase greutatea pe schiuri în jos și, cum a reușit, trebuie să mă execut.

– Nu trebuia să faci promisiuni. Sally este prea tânără pentru a ieși și, în plus, trebuie să ne vedem cu niște prieteni în seara aceasta.

– Oameni mai intersanți decât un fost soț? întrebă el sarcastic.

O privi o clipă, apoi se întoarse spre copilă.

– La revedere, Sally. Pe mâine.

– Îmi veți da o nouă lecție? întrebă Sally cu speranță.

Grant, gata să accepte, îi aruncă o privire Feliciei care-l observa cu buzele strânse și îngenunche lângă fetiță.

– N-ai nevoie de lecțiile mele, Sally. Continuă să te antrenezi cu mama ta și îți promit că în curând vom cina împreună.

– De acord. Mamă, mai pot avea o ciocolată?

Grant îi întinse o monedă.

– Ține, o meriți din plin. Du-te repede și mai ia-ți una.

Sally, încântată, se grăbi în cabană.

– Este minunată, făcu Grant, urmărind-o din ochi. Nu mi-am dat niciodată seama în ce măsură poate fi un copil de interesant. Este într-adevăr păcat că tatăl său nu este aici s-o vadă. Astăzi, ar fi avut de ce să fie mândru.

Felicia își simți inima bătând nebunește.

– O vede adesea. De ce acest interes brusc?

– Nu asta voiam să spun. Desigur, o vede, dar a privit-o vreodată schiind? Despre asta vorbeam. De fapt, când responsabilul telescaunului i-a cerut numele, Sally a spus că se numește Hollingsworth.

– Da?

Felicia nu pricepu bine semnificația privirii sale întrebătoare.

– Acesta este numele ei? Este numele tău de domnișoară, nu-i așa?

Oare cum să-i explice? Tânăra femeie se avântă într-o explicație menită să-l înșele.

– Din cauză că aveam un nume cunoscut în lumea schiorilor și că am găsit de lucru într-un magazin de articole sportive. Iată de ce nu folosesc numele de femeie măritată.

În fond, acesta era adevărul. Ideea că măcar o dată nu mințea, înșelându-l, îi dădu dorința să râdă.

– Asta știam deja, dar de ce nu poartă Sally numele tatălui său.

– Era prea complicat. Ar fi trebuit să explic asta la școală, la cămin, unor oameni pe care nu-i privea. Am considerat că era mai simplu să i-l dau pe al meu.

– Înțeleg...

Nu, nu înțelegea. N-avusese niciodată probleme cu numele, deoarece Sally se născuse după divorț, când Felicia reluase numele Hollingsworth. Și nu avusese niciodată un alt soț. Acel bărbat, de care Grant părea să aibă oroare, nu era decât produsul imaginației Feliciei, singurul mijloc pe care-l găsise pentru a se feri de curiozitatea fostului soț.

Acesta își ațintì îndelung privirea asupra ei, fără să spună nimic, deschise gura pentru a vorbi, dar n-o făcu. Ochii săi arătau că nu credea decât pe jumătate ceea ce povestise Felicia. Într-un anumit fel, această născocire părea să-l șocheze. În cele din urmă își luă rămas bun.

– Trebuie să plec, am de dat niște telefoane urgente.

– Grant?

– Da.

– Mulțumesc pentru că i-ai dat această lecție lui Sally. Își va aminti mult timp de ea.

– Sper! Va fi o foarte bună schioare într-o zi, poate la fel de bună pe cât a fost mama ei.

Felicia îl privi plecând în tăcere. Tocmai se hotărâse că nu-l va mai vedea. Grant nu știa încă nimic, dar ea spera că fusese ultima oară când se întâlniseră.

În timpul conversației, luase o hotărâre pe care nimeni și nimic nu i-o va putea schimba. Trebuia să părăsească imediat „Valea Soarelui", chiar dacă asta însemna că vacanța lor se va scurta. Feliciei îi era prea teamă de prezența lui Grant, pentru fiica sa evident, dar și pentru ea. Oare ce se putea întâmpla la viitoarea lor întâlnire, dacă rămânea?

Când Sally se întoarse, cu o ceașcă aburindă în mână, Felicia îi anunță vestea cu precauție.

– Ți-ar plăcea să vizitezi Disneyland?

– Este imposibil, mamă. Este la noi în California și suntem la munte.

– Ei bine, este suficient să ne întoarcem în California.

– Astăzi?

– Poate. Îndată ce voi avea bilete. Grăbește-te să-ți termini ceașca. Trebuie să ne întoarcem la cabană.

***

Lunea următoare, când Felicia se prezentă la ușa magazinului „Fun sport", în care lucra, fu întâmpinată de prietena sa, Nadine.

– De unde vii, o întrebă aceasta, din vacanță, sau din închisoare? Nu te-am văzut niciodată atât de posomorâtă.

– Nimic n-a mers cum doream. Dan este aici?

– Nu încă. Vrei un corn?

– Dumnezeule, ce bine miroase. Tu le-ai făcut?

– Da, abia le-am scos din cuptor. Am și cafea și se pare că ai mare nevoie de ea. Cât mi-ar plăcea să mă întorc de la munte atât de subțire ca tine! Nu te-au hrănit acolo?

Felicia își trecu brațul în jurul umerilor prietenei sale.

– Dacă ai ști cât de mulțumită sunt că te văd!

Nadine zâmbi.

– Și eu la fel. Haide, povestește-mi ce ți s-a întâmplat.

În clipa în care Felicia se pregătea să se execute, auzi zgomotul motorului mașinii sport a directorului magazinului.

– Este o istorie lungă și nu mai am timp să ți-o povestesc acum. Vino să cinezi la mine în seara aceasta și vom vorbi despre asta.

– Asta este! Vă voi pregăti un gulaș. Este mult timp de când îmi doresc așa ceva.

Felicia izbucni în râs.

– Cum vrei oare să-ți păstrezi silueta? Nu te gândești decât la mâncare!

Ușa se deschise și intră Dan Fowler, directorul.

– Bună ziua! Așadar, în sfârșit te-ai întors, Felicia? Nu ți-am lipsit prea mult?

– Bună ziua, Dan.

Felicia încercă să fie amabilă, să nu riposteze. Avea prea multă nevoie de această slujbă pentru a se revolta la mojiciile lui Dan. Acesta se întoarse spre Nadine și o apostrofă tăios.

– Ei bine! N-ai nimic mai bun de făcut decât să rămâi acolo bălăbănindu-ți brațele? Du-te mai bine și te ocupă de registrele dumitale contabile.

Când aceasta se făcu nevăzută, el îi smulse din mână ultimul corn și-l mâncă dintr-o înghițitură.

– Felicia, dă-mi o cafea, îi ordonă.

Imediat ce ușa se închise, încercă s-o imobilizeze pe Felicia lângă masă, cu un zâmbet neplăcut pe buze.

– Dan! Încetează, mă faci să răstorn totul.

– Ce importanță are? Vino, îți voi da un mic sărut, asta ca să-ți amintești că, în sfârșit, te-ai întors.

– Ține, ia-ți ceașca și bea! Pari să ai nevoie de o băutură întăritoare.

Dan arăta mai mult decât vârsta sa. Era ridat de timpuriu și ochii erau subliniați de cearcăne violete, amintirea prea multor nopți petrecute bând. Luă ceașca în mâna ce-i tremura ușor și oftă.

– Cum să nu! Am petrecut una din acele duminici!

Felicia ridică din umeri și preferă să vorbească despre serviciu.

– Toată această marfă a sosit în timpul absenței mele? Trebuie s-o înregistrez.

– Ai timp, mai întâi sărutul meu, insistă el.

Felicia se dădu înapoi. N-ar fi trebuit să se lase adusă în această încăpere, mai ales singură, fără compania Nadinei. Și Dan, care se credea irezistibil! Înconjurând biroul, reuși să bată în retragere. Nu era momentul să se afle în șomaj, acest Don Juan nu va întârzia să se calmeze.

– Treaba poate să aștepte! strigă Dan furios. Obțin întotdeauna ceea ce vreau de la femei!

Felicia se duse să se refugieze în biroul Nadinei. De când Dan devenise directorul magazinului, atitudinea sa se înrăutățise și tinerei femei îi era mai mult decât suficient. Se aplecă peste prietena sa, care consulta un registru.

– Nu cred că-l pot suporta pe acest bărbat mai mult timp, murmură ea, plictisită.

– Știu, dar este singurul mijloc cinstit pe care-l avem pentru a trăi, răspunse Nadine strâmbându-se. Nu trebuie uitat că asta ne permite plata chiriei.

– Este prea nedrept, trebuie să existe o altă soluție pentru a ne câștiga existența.

– Cu toate problemele de serviciu? dacă găsești o alta, anunță-mă.

Ziua părea interminabilă. Felicia lucră numai ca să evite asalturile lui Dan. În sfârșit, era timpul să se închidă magazinul. În timp ce Felicia lăsa obloanele, Nadine întârzie în birou, preocupată să evite ca prietena sa să se afle singură cu acea brută dezagreabilă.

– Bună seara, Dan, strigă Felicia, îndreptându-se spre ușa de serviciu.

– N-ai uitat nimic? o întrebă el, ieșind din rezervă.

Încă o dată, încerca să-i țină calea, cu brațele îndepărtate și ochii strălucind de dorință.

– Dan, lasă-mă!

– Eu sunt patronul aici! Fac ce-mi place!

– Lasă-mă-n pace! Sunt aici ca să muncesc, nimic mai mult.

– Ba da! Să muncești și să-ți încasezi salariul, să te întorci acasă și să-ți faci vise frumoase. Știu toate astea, Felicia. Dar în sfârșit, ce ai? De ce fugi de mine fără încetare? Ar fi timpul să cedezi, să profiți puțin de viață. Am obosit să-ți tot fac avansuri.

Făcând repede un pas, Dan o luă de umeri și-o trase spre el. Era enervat și se arăta brutal.

– Nu mă atinge! Nu sunt o marfă și nu-ți aparțin, exclamă Felicia, revoltată.

Îl respinse, mirată să-l vadă brusc, mai puțin agresiv. Acest seducător ridicol nu era probabil obișnuit să i se reziste. Dar făcu o grimasă, furios și umilit.

– Te înșeli, Felicia. Atâta timp cât eu sunt cel care semnează cecurile, fac aici ceea ce-mi place.

– În aceste condiții, prefer să nu te mai aud vorbind despre asta. Păstrează-ți cecul!

– Gândește-te la copilul tău. Cum îl vei hrăni? Îți trebuie această slujbă și eu am întâietate, declară el cu un rânjet.

Felicia se mira că era atât de calmă. Acest bărbat era josnic.

– N-am întâlnit niciodată pe cineva atât de dezgustător ca tine, se auzi ea bombănind. Ești mârșav, vulgar, monstruos, stupid. Dacă ai fi ultimul bărbat de pe pământ, ți-aș spune tot nu!

Livid, Dan se dădu înapoi, ca și când l-ar fi lovit.

– Crezi că-i poți vorbi unui bărbat în felul acesta? roși el.

– Bărbat, tu? O imitație ștearsă, dacă vrei să-ți spun.

– Ești un...

– ... mizerabil, Felicia.

Nadine se afla în ușă, pregătită să-i vină în ajutor prietenei sale. Ea era cea care tocmai intervenise. Dan era gata să se sufoce de furie.

– Cum îndrăzniți să-mi vorbiți pe acest ton? strigă el. Vă dați seama ce-ați spus? Îi voi telefona imediat proprietarului și-l voi anunța că sunteți concediate.

– Orice, mai degrabă decât să-ți suportăm mojiciile o zi în plus! exclamă Nadine, scoasă din sărite.

Înainte ca Dan să-și fi revenit din surpriză, cele două prietene părăsiră magazinul. În drum, se opriră la creșă pentru a o lua pe Sally, apoi ajunseră la apartamentul pe care-l închiriase Felicia. Imediat, Nadine se grăbi spre bucătărie, domeniul său preferat.

În timp ce Sally făcea baie, Felicia i se alătură Nadinei la bucătărie. Acesta se pregătea să deschidă o sticlă de vin. Cele două tinere femei se serviră și se așezară.

– Ce se va întâmpla cu noi? întrebă Felicia. Practic nu mai am nimic în bancă, totul s-a dus în această vacanță îngrozitoare.

– Ei bine, vom căuta de lucru, răspunse Nadine calmă, întotdeauna realistă.

Felicia propuse un toast și Nadine acceptă:

– Pentru sărăcie, spuseră în cor.

Când își lăsă paharul pe masă, Felicia zări o scrisoare pe care i-o pusese probabil acolo menajera, înainte de a pleca.

– Privește, Nadine, asta vine din „Valea Soarelui". Poate directorul cabanei a găsit cui s-o închirieze și-mi rambursează garanția.

Nadine ridică din nou paharul, bucuroasă.

– Văd spectrul foamei îndepărtându-se, rosti ea pe un ton fals dramatic.

Când Felicia cercetă plicul mai de aproape, zâmbetul îi dispăru. Într-un colț al plicului, tocmai observase numele lui Grant Mitchell.

– O scrisoare de la Grant!

– Fostul tău soț?

– Sst!

Dintr-o privire, Felicia îi arătă ușa întredeschisă de la camera copilei. Nadine se grăbi să se ducă s-o închidă.

– Ce se întâmplă? Grant era în „Valea Soarelui"?

– Ei bine, nu sta acolo privind acea scrisoare ca și când ar conține o bombă! Deschide-o și citește-o!

Cu mâinile tremurând ușor, Felicia desfăcu plicul și citi mesajul. Când termină, i-l întinse fără un cuvânt Nadinei ce fierbea de curiozitate și care-l parcurse la rândul său.

„Dragă Felicia,

Pentru că ai plecat fără să mă anunți, n-am avut timp să termin să-ți vorbesc despre cabana ta de la Deer Meadow. Am reușit să găsesc adresa ta și sper că nu-mi vei reproșa că-ți scriu direct.

În ciuda refuzului oricărui ajutor din partea mea și a faptului că păreai a nu-ți păsa de bani, mi s-a părut că înțeleg că eventualele profituri pe care le-ai putea scoate din Deer Meadow nu te-au lăsat indiferentă.

După ce am reflectat cu maturitate asupra problemei, am ajuns la concluzia că cea mai bună soluție ar fi să te duci acolo, pentru a trăi și a dezvolta în acel loc o stațiune de schi convenabilă. Ai păstrat multe legături în lumea competițională și sunt sigur că, pentru tine, ar fi pasionant și ușor. Există acolo destul potențial pentru a trăi în prezent și, de-acum în câțiva ani, acest loc îți va aduce o avere. Știu că iubești muntele și sunt convins că Deer Meadow va fi locul ideal pentru a crește o fetiță.

După cum ți-am spus deja, sunt puțin jenat de refuzul tău pentru o pensie. Pretind că-ți datorez un anumit ajutor și-ți voi sta la dispoziție pentru a te ajuta cu sfaturi în această întreprindere.

În seara aceasta plec în Europa și mă voi întoarce în câteva săptămâni. Telegrafiază-mi cât mai curând răspunsul tău, găsești aici adresa biroului meu din New York, pentru ca să pot contacta antreprenorii ce vor trebui să facă lucrările și investitorii care te vor ajuta în finanțarea lor.

Vei găsi de asemenea în plic o hartă a regiunii, asta în cazul în care ai uitat amplasarea cabanei. Dacă această idee nu te interesează, iartă-mă că te-am deranjat degeaba. Poate ai motive să nu vrei să părăsești California.

Cu prietenie, Grant."

Felicia se strădui să recitească scrisoarea încet. Făcând asta, i se părea că aude vocea lui Grant care îi vorbea. Nu-i venea să creadă! Ce voia de la ea? Oare își dădea seama că îi propunea să lase totul și să meargă să trăiască la cinci sute de kilometri de aici, pe un munte practic pustiu? Cât despre casă, nu fusese locuită de ani de zile.

Chiar din avion, părea o casă veche, bântuită de stafii.

– S-ar spune că tocmai ai văzut o fantomă, remarcă Nadine, aducând-o la realitate. Îmi poți explica ce te tulbură atât de mult? Ar trebui să fii fericită, nu știam că ești proprietara unui munte.

– Este un lucru de care uitasem complet.

Felicia nu reușea să-i explice prietenei sale sentimentele contradictorii pe care le încerca. Tăcură mult timp, fiecare cu gândurile sale.

În cele din urmă, Felicia vorbi. Întâi încet, apoi cu mai mult entuziasm.

– Ce am de pierdut? N-am nimic. Fără serviciu, cu puține șanse de a găsi unul, fără familie pe o rază de câțiva kilometri. De ce să nu-mi încerc norocul?

– Te vei duce aclo?

– Da, cred.

Nadine oftă adânc.

– Îmi vei lipsi, Felicia.

– Ba nu, vii cu noi! Ți-ai pierdut slujba din cauza mea. Îți ofer una pe loc. Știi să gătești și ești o contabilă excelentă, lucruri pe care eu nu le știu. Ce spui?

– De acord! Dar promite-mi că nu voi fi obligată să schiez. Știi că n-am văzut încă niciodată zăpadă?

– Îți va plăcea. Sally va fi nebună de bucurie. Cred că toate problemele noastre sunt astfel rezolvate.

Cele două tinere ținură un alt toast, pentru viitor și pentru aventura ce li se oferea.

În acea noapte, Felicia nu putu dormi. Se răsucea fără încetare și-și punea o mulțime de întrebări. Va fi capabilă să se descurce singură? Grant va veni s-o vadă? Și dacă da, cum vor merge lucrurile? Nu adormi decât spre dimineață, frântă de oboseală, dar mulțumită.

Capitolul 5

Sally era așezată pe bancheta din spate, mestecând cu sârg o bomboană, în timp ce Nadine ocupa scaunul vecin cu al Feliciei, în față. Avea o hartă pe genunchi și-și ajuta prietena să se orienteze. Părăsiseră Los Angeles în zori, în ziua următoare celei în care lucrătorii de la o societate de transport a mobilei, le luaseră cele câteva lucruri. Călătoria fusese lungă și pentru a-și face curaj, nu încetaseră să cânte și să glumească.

Prin deșertul Mojave, ajunseră în sfârșit la Bishop unde petrecuseră noaptea într-un motel. Așezate pe paturi mâncând pui și cartofi prăjiți, cele două tinere femei făceau planuri. Sally avea ochii strălucitori și nu înceta să pună tot felul de întrebări.

– Vom trăi într-adevăr într-un hotel, mamă? Un hotel întreg numai pentru noi?

– Nu este chiar un hotel, draga mea. Este mai curând o casă mare, cu multe camere de dormit. Asta se numește cabană.

– Ca în „Valea Soarelui“?

– Poate nu va fi la fel de elegantă ca acolo. În sfârșit, vom vedea. Va fi probabil foarte mult de muncit.

– Vă voi ajuta, promise fetița.

În dimineața următoare, porniră din nou la drum și intrară în Sierra Nevada. Curând trebuiră să dea drumul la încălzire și să îmbrace pulovere. Ceva mai departe zăriră puțină zăpadă, apoi mai multă și în sfârșit, marginea șoselei era acoperită.

– După acest plan, ar trebui curând să cotim, anunță Nadine. Vom vedea cu siguranță un panou indicând Buckskin Village. Este orașul cel mai apropiat de domeniul tău, regina mea! În schimb, dacă greșim și rămânem pe autostradă, vom ajunge la Clarita Valley, metropola din vecinătate. Dă-ți seama, se găsește acolo o școală, o biserică și chiar un spital!

Buckskin Village era mult mai puțin bine echipat. Aici se găsea o benzinărie în care se puteau executa și lucrări de întreținere pentru mașini, o băcănie și trei sau patru case vechi. Dar zăpada, care acoperea totul, dădea ansamblului un aer vesel care-i copleșea pe cei ce soseau.

– Să ne oprim o clipă, propuse Nadine. Trebuie să cumpăr provizii.

În timp ce Nadine făcea cunoștință cu băcanul, Felicia o duse pe Sally să se plimbe. În spatele pieței ce folosea de parcaj, se întindea un câmp imens de o extraordinară albeață. În acea direcție se îndreptară și când ajunseră acolo, fetița, strigând de bucurie, începu să se rostogolească în zăpadă. Felicia își contempla fiica zâmbind. Niciodată n-o văzuse atât de fericită.

Brusc, fu cuprinsă de un sentiment de liniște sufletească. Peisajul era splendid, cerul era albastru, soarele strălucea și o nouă viață li se pregătea. O viață minunată, în care tânăra femeie începuse să creadă cu adevărat.

Când în cele din urmă Nadine ieși din magazin, încărcată cu cinci sau șase pachete de provizii, mama și fiica se avântară în întâmpinarea sa, într-o goană nebună.

– Dumnezeule, Nadine! Ai acolo suficient pentru a face un banchet!

– Ei bine, vom face un banchet, nimic mai simplu. Va fi suficient să ajungem la cabana ta și acolo vom benchetui.

Toate trei se instalară râzând în mașină și porniră din nou la drum. Nu mai aveau mult de mers, dar drumul fiind accidentat, Felicia conducea încet, spre marea tristețe a lui Sally care ardea de dorința de a vedea cabana.

Trebuiră să treacă printr-o pădure de brazi, întunecată și în pantă. Se stârnise vântul și șuiera printre ramuri. Fiecare strângea din ochi, în speranța de a zări prima cabana. Nimic. Zăpadă și brazi cât vezi cu ochii. Nadine scoase brusc un strigăt.

– Priviți înălțimea aceea abruptă! Este la cel puțin o mie de metri înălțime.

Își lipise nasul de parbriz și nu scăpa din ochi imensa formă neagră. Vocea i se frânse, ca și când se temea de ceva. Felicia încercă să destindă atmosfera.

– Singura dată când a venit aici, am survolat locul din avion. Nu este atât de sinistru cum pare. De alfel, nu mai suntem departe, cabana trebuie să se afle la poalele acestei coline. Trebuie să fie... Oh, Dumnezeule. Iat-o!

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Priveau atent, cu inima strânsă, forma întunecată și neospitalieră care se ridica la capătul drumului. Un adevărat vis urât! Cu obloanele care atârnau strâmbe și acel trunchi de copac impresionant ce bara drumul, locul semăna mai mult cu ascunzișul lui Dracula, decât cu locuința visurilor lor. Un adevărat dezastru! Dacă în acea clipă un lup ar fi început să urle la lună, tabloul ar fi fost complet, se gândi Felicia cu ironie. Nu mai lipsea decât o vrăjitoare croindu-și drum prin aer pe o coadă de mătură! Totul exprima deziluzie și singurătate.

– Rămâneți o clipă în mașină, ordonă Felicia cu o voce încordată, pe care-i veni greu să și-o mai controleze. Mă duc să mă asigur că este în ordine.

Tânăra femeie scotoci în poșetă și scoase cheia pe care i-o expediase fratele său. Străbătea veranda acoperită cu ace de pin și cu frunze, o introduse în broasca ruginită și împinse ușa care se deschise scârțâind. În ciuda siguranței pe care se străduia s-o arate față de celelalte, Felicia nu era în largul ei. Intră în hol.

În mijlocul imensei încăperi, stivuite în dezordine, se aflau bagajele lor și cele câteva lucruri pe care le expediaseră. Locul era atât de mare, încât pachetele nu formau decât o mică grămadă. Această grămăjoară era distinctă și curată, ceea ce nu se putea spune despre tot ceea ce se oferea privirii. Pretuntindeni nu erau decât mobile vechi, fără stil, acoperite de praf și din tavan atârnau imense pânze de păianjen. Felicia se înfioră. Un zgomot ușor o făcu să i se zbârlească părul. Se întoarse, pregătită să fugă și fu pe punctul să izbucnească în râs. Nu erau decât Nadine și Sally, care sfidând ordinele sale,

ieșiseră din mașină. Inima Feliciei se strânse. Cum va reacționa oare prietena ei? Și sărmana copilă căreia îi promisese cerul și pământul? Simți brusc dorința de a se duce să se ascundă într-un colț, pentru a nu le vedea decepția. Toate speranțele sale își luaseră zborul și cu ele, cele ale prietenei sale. În ce-o antrenase? Începu să-l blesteme pe Grant în șoaptă. Cum îi putuse face un asemenea lucru? Casa aceasta era o ruină!

Neîndrăznind să se întoarcă, Felicia asculta pașii însoțitoarelor sale. Tocmai pătrunseseră în hol și-l vizitau în tăcere. Un timp, care păru o veșnicie, nu spuseră nimic. Felicia ar fi preferat proteste și plânsete. În loc de asta, nu fu decât un murmur nesigur. Tânăra femeie, incapabilă să le consoleze, se apropie de o fereastră, ștergând ochiul de geam cu mănușa.

La capătul unei pajiști înzăpezite, pornea o pantă ușoară care se ridica în direcția unui vârf înalt, care se ghicea în depărtare, strălucind în razele soarelui. Pentru un schior, această vedere era plină de promisiuni și-l făcea să dorească să exploateze împrejurimile. Felicia închise ochii și își imagină locul peste câțiva ani. Grant avea dreptate, se putea face o avere. Va trebui foarte mult timp și muncă dar, cu siguranță, rezultatul merita osteneala.

– Asta este a noastră? întrebă cu timiditate Sally.

Fetița se apropiase fără zgomot de mama sa și o observa cu un aer temător. Această întrebare reuși s-o facă pe Felicia să-și revină complet în fire. Da, acest loc era al lor și va fi într-o zi ceea ce vor face ele din el! Acum, se hotărâse să nu se descurajeze trebuia să rămână să lupte!

– Da, Sally, este a noastră. Nu este mare lucru pentru moment, dar o vom transforma într-un loc superb.

Întorcându-se, observă că Nadine era puțin mai palidă, mai puțin veselă ca de obicei. Biata Nadine, care părăsise totul din loialitate, din prietenie!

– Mă duc să arunc o privire în bucătărie, o anunță prietena sa, cu un aer deziluzionat.

Felicia oftă. Dacă bucătăria nu era de trei ori mai bună decât holul, era o catastrofă. Zâmbi cu curaj.

– Bine, făcu ea frecându-și mâinile. Avem trei probleme. Casa este rece, murdară și în dezordine. De unde începem?

– Dacă am avea lumină și puțin foc, ar fi deja mai bine, spuse Nadine.

Din fericire, Nadine își recăpătase curajul.

– Am putea locui în această încăpere, după ce va fi curățată, desigur, și să ne ocupăm de restul mai târziu.

– Pot să vă ajut, mamă?

Sally spusese asta cu o voce sigură, ceea ce o umplu pe Felicia de mândrie.

– Dacă vrei, continuă ea, pot desface pachetele și să scot păturile.

Deodată, moralul era din nou foarte stabil. Toate trei se avântară cu energie debordantă într-o curățenie mare.

Nadine se grăbi spre ușile batante cu dădeau în bucătărie, pe partea stângă a holului și începu să inspecteze domeniul său. După câteva minute, găsi contorul electric și puse în funcțiune frigiderul în care începu să așeze mâncarea. Ici și colo, începură să strălucească niște becuri electrice. Felicia scoase un oftat de ușurare. Nu totul era atât de plin de praf și de nefolosit cum se temea.

În timp ce Nadine se organiza, Felicia începu să curețe holul. Hotărâse că va face aici încăperea principală a cabanei. Toată ziua trecu scuturând praful, măturând și despachetând valizele. Sally mergea dintr-o parte în alta, cu o cârpă în mână, plină de antren. Totuși, spre seară, Felicia observă că fetița dădea semne de oboseală. Tocmai îi ceruse să se odihnească, în clipa în care fetița descoperi sub verandă o stivă mare de lemne. Tânăra femeie aprinse imediat un foc bun în șemineul imens din hol. Brusc, acesta deveni mai primitor.

Mama și fiica se așezară în fața flăcărilor pentru o odihnă binemeritată. Sally avea ochii pe jumătate închiși și deja dormea. Nadine veni lângă ele. Și ea părea obosită. Se lăsă pe o canapea veche pe care o expediase aici.

– Este o zi excepțională, declară ea Feliciei. Pentru prima dată în viața mea am fost atât de ocupată, încât nici măcar nu m-am gândit la mâncare. Am sărit și peste prânz și peste cină.

– Îmi pare rău, Nadine. Într-adevăr, nu credeam că această cabană va fi într-o asemenea stare. Va trebui să muncim săptămâni, pentru a ajunge la un rezultat convenabil.

– Trebuie să admit că sosirea a fost pentru mine un șoc. Dar când te-am văzut plină de siguranță, nu mi-a mai fost teamă. Acum, înțeleg. Vom putea face din acest loc o cabană minunată.

Nadine izbucni în râs.

– Sunt sigură, urmă ea, că vom fi aproape gata să primim clienți, când Sally va ajunge la vârsta de-a merge la universitate. Ce este asta?

Nadine arătă placa șemineului. Zărise acolo un teanc de hârtii.

Felicia se ridică pentru a se duce să vadă. În trecere puse o pătură pe umerii lui Sally, care acum dormea. Fetița era făcută ghem, ca un cățeluș și își sugea degetul. Inima Feliciei se strânse. Își promise s-o facă să uite pe copilă această sosire emoționantă și să se ocupe mai mult de ea.

Adună plicurile de pe șemineu, sub privirea moartă a unui cap de cerb împăiat, care îi dădea frisoane.

– Muncitorii de la firma de transport a mobilei au lăsat probabil facturile, o anunță pe Nadine. Acum, tu te ocupi de aceste lucruri.

– Sunt într-adevăr facturi, spuse Nadine, dar mai este ceva. O telegramă care-ți este adresată.

Felicia o deschise curioasă. Textul era foarte scurt:

„Sosește ajutor. Voi fi acolo pe 16. Grant."

Când o citea cu o voce tare, Nadine sări în picioare.

– Dar asta este în mai puțin de opt zile! Sosesc primii noștri invitați și nimic nu este pregătit. Ce vom face?

– Nu te neliniști! Nu este un invitat. Totuși, trebuie să facem impresie bună, deoarece de la el vom primi ajutor. Dacă vrem ca acest loc să devină un succes, trebuie să-l convingem că noi credem în asta.

A doua zi dimineață, când soarele strălucea asupra zăpezii și își împrăștia razele prin ferestrele înalte care încadrau șemineul, încăperea luă o cu totul altă înfățișare. Felicia, care dormea încă, se trezi complet, când un miros plăcut de șuncă veni să-i gâdile nările. Se grăbi în bucătărie.

Aceasta era o enormă încăpere, cel puțin la fel de mare ca holul de primire și cu tavanul chiar mai înalt. O latură era ocupată de-a lungul de mașina de gătit și de alte mobile de

bucătărie. Cealaltă latură dădea spre munte, prin intermediul unei ferestre înalte cu geamuri. Soarele inunda ascunzătoarea Nadinei, dar pentru a pune mai bine în evidență praful și murdăria care acoperea toate lucrurile. Cuptorul, un monument din porțelan alb, împrăștia o căldură plăcută.

Cele două prietene, însoțite de Sally, care tocmai se trezise, își duseră micul dejun în fața șemineului din hol, unde ardea încă jarul și-și oferiră un timp de liniște, cu o ceașcă fierbinte de cafea în mână.

– Ar trebui să vopsim puțin bucătăria, remarcă în cele din urmă Nadine, cu voce tare.

– Ne-ar trebui și un telefon, visă Felicia.

– Vom începe prin a spăla geamurile?

– Înainte să sosească Grant, vreau...

Sally scoase un strigăt puternic. Până atunci, nu dăduse cu adevărat atenție conversației, dar numele lui Grant fu suficient s-o scoată din toropeală.

– Sosește profesorul meu de schi? Vine să mă vadă?

Felicia zâmbi. Sally era încă prea mică pentru a înțelege anumite lucruri; pentru ea era normal ca un bărbat matur să traverseze un continent pentru a o vedea. După ce-și termină ceașca, tânăra femeie se ridică.

– Cred că ar fi timpul să începem să muncim. Primul lucru pe care-l vom face, va fi să coborâm acest oribil cap de cerb în pivniță, dacă există vreuna.

– Mamă, pot să vizitez? Aici este plin de camere, pot să-mi aleg una numai pentru mine?

– Desigur, draga mea.

Felicia era deja pe un taburet, pregătită să scoată trofeul plin de praf din perete. Vorbise fără să se întoarcă și auzi pașii

ușori ai lui Sally îndepărtându-se. Coborând cu precauție, tânăra femeie găsi cu ușurință ușa care ducea la subsol. Ajunsă acolo, aruncă lucrul mizerabil într-un colț și căută butonul de electricitate. Când îl găsi și aprinse lumina, scoase un strigăt de bucurie care o atrase și pe Nadine. Locul era plin cu mobile rustice frumoase și canapele din piele! Avea cu ce să decoreze holul mare și să facă din el o încăpere elegantă.

În timp ce Felicia făcea cu Nadine inventarul a ceea ce găsise, scoțând una după alta husele care protejau mobilierul, i se păru că o strigă fiica sa. Cele două femei se grăbiră la parter. Copila deschisese o ușă dispusă simetric celei a bucătăriei și care dădea spre un coridor lung. De fiecare parte a culoarului, se aflau dormitoare. Sally alergă de la unul la altul, apărând și dispărând, râzând în hohote. Cele două prietene o urmară și scoaseră împreună un puternic oftat de ușurare. Viitorul apărea într-o lumină mai bună; toate aceste camere erau mobilate, desigur, într-o manieră rustică, dar absolut acceptabil.

Pentru că începuseră să exploreze casa, nu mai puteau să se oprească din această treabă plăcută. În hol, se afla scara, care în ajun le stârnise curiozitatea. Era exact la dreapta ușii de la intrare și dădea spre o loggie îngustă și o ușă enormă. Urcară toate trei și deschiseră această ușă.

Ea dădea spre un culoar identic cu cel de la parter. La etaj, nu existau totuși decât patru camere, fiecare cu baia sa. Acesta trebuia să fie spațiul proprietarului.

– Mă voi duce în oraș și voi încerca să găsesc ajutor, hotărî imediat Felicia. Locul este mult prea mare pentru ca să putem face totul singure.

Administratorul stației de benzină îi dădu adresa a doi oameni tineri care căutau de lucru, pentru a-și oferi o călătorie. Nu fu nevoie decât de câteva clipe pentru ca Felicia să-i convingă pe Jeff și pe Andy s-o însoțească . Ei își lăsară sacii de dormit într-o încăpere de jos și, după prima masă pe care le-o servi Nadine, se hotărâră să rămână toată săptămâna.

Cei doi tineri urcară mobilierul din subsol și instalară lucrurile tinerelor femei la primul etaj. Felicia se duse la Clarita Valley și se întoarse cu destulă vopsea pentru a da bucătăriei un aer de sărbătoare. Băieții fură cei care luară asta asupra lor. În acest timp, cele două prietene dădeau cu ceară și lustruiau restul cabanei. Se instală o masă mare, în bucătărie, lângă fereastră. Pentru că nu exista sufragerie, invitații și alți clienți vor mânca aici.

Felicia munci în restul săptămânii spălând ochiurile de geamuri și înlăturând tartrul din băi. Era o muncă grea și puțin plăcută, dar când Jeff își instală combina muzicală performantă în holul rebotezat salon, putu muncii în sunetele Orchestrei Simfonice londoneze și timpul trecu mai repede.

Sosi în sfârșit ziua de 16. Grant nu va întârzia! Felicia verifică încă o dată ceea ce se făcuse, pentru a fi sigură că totul era în ordine. Îi plăti pe cei doi tineri care, plecând, îi făcură promisiunea că dacă va avea într-o zi nevoie de instructori de schi, trebuie să le facă doar un semn. Nadine îi privi plecând și oftă.

– Sper că Grant își va da seama de munca pe care am făcut-o. În cazul în care nu sosește prea târziu, i-am pregătit o masă festivă!

– Nu te neliniști, va fi aici la timp. Sally! Vrei să te duci să cauți niște crengi de brad, ca să decorăm salonul?

Fetița se grăbi afară și Nadine începu să râdă.

– Acum, că i-ai găsit cu ce să se distreze, ce vei inventa pentru a fi ocupată?

– Sunt încă multe de făcut. Ultimul retuș. Acele mici fleacuri care fac ca totul să arate altfel. Există tablouri de agățat, becuri de schimbat, cărți de pus în bibliotecă și mai știu eu ce?

La ora patru, nu aveau totuși nici un semn de la Grant și Felicia nu-și mai găsea locul. Era gata de câteva ore, casa strălucea. Zgomotul unei mașini o făcu să se grăbească spre scară. Era desigur Grant, dar tânăra femeie nu coborî imediat, voia să-i observe mai întâi reacția de departe.

El făcu câțiva pași în încăpere, părea obosit. După ce cercetă îndelung holul, fără ca fața să lase să i se ghicească sentimentele, își agăță mantoul într-un cuier fixat în perete. Felicia se hotărî să meargă în întâmpinarea sa și începu să coboare scara.

În aceeași clipă, ușa de la intrare se deschise și apăru o femeie înaltă, complet înfășurată în blănuri, care ținea niște cizme în mână.

– Grant, ordonă ea, ia-le! Dacă știam că această casă este atât de mizerabilă, nu mi-aș mai fi dat osteneala să le scot.

Grant o zări pe Felicia.

– Bună ziua, Felicia. Îmi pare rău că am întârziat. Am avut o călătorie lungă și grea.

– Tot acest drum de la Saint-Moritz, pentru a găsi asta! bombăni necunoscuta pe un ton critic.

– Ți-o prezint pe Ilse Ruller, una din asociatele mele. Ilse, ea este Felicia Hollingsworth, iar acolo jos, fiica sa, Sally.

Întorcându-se, Felicia o observă pe Sally, care îi cerceta pe cei ce sosiseră din spatele unei sofale. Văzându-se descoperită, fetița o luă la fugă cu toată viteza micuțelor ei picioruțe, în direcția bucătăriei.

– Ce copilă prost crescută! În Germania, am fi trimis-o la culcare fără să cineze.

Domnișoara Ruller părea foarte prost dispusă. Își scoase cu un gest brusc toca și o aruncă pe un fotoliu. Făcând asta, eliberase o masă de păr negru care-i cobora până aproape la talie. Făcu câțiva pași prin încăpere.

– E chiar mai rău decât ne-am imaginat. Nu crezi, Grant?

Grant nu mai era acolo pentru a o auzi. O urmase pe Sally la bucătărie. Felicia îl auzi glumind cu Nadine. Se duse după ei, pentru a face prezentările. Toată lumea se întoarse în salon și Grant pregăti cocteiluri.

În timp ce ceilalți își potoleau setea, Ilse, pe un ton disprețuitor, începu să critice totul. Vorbea cu o voce înăbușită, nuanțată de un puternic accent german. Remarcând că Felicia se enerva, Grant ridică mâna pentru a o întrerupe.

– În telegramă, le spuse el celor două prietene, vă anunțam ajutor. Eu nu pot rămâne decât câteva zile, deoarece mă așteaptă în Elveția, dar Ilse va rămâne atât de mult cât va trebui.

Nadine și Felicia făcură o grimasă fără să se fi pus de acord.

– Ilse este o specialistă. Se ocupă de un număr impresionant de stațiuni la modă și vă va arăta cum să vă țineți registrele și să vă organizați un sistem de rezervări.

Felicia văzu gura Nadinei strângându-se de dezgust. Grant nu observă nimic și continuă.

– Este de asemenea expertă în publicitate și dietetică. Sfaturile sale vă vor fi prețioase.

Nadine nu mai rezistă. Spuse sarcastic:

– Este o adevărată școală hotelieră ambulantă!

Dezgustată, Felicia se ridică.

– Vă rog să mă scuzați, dar trebuie s-o culc pe Sally.

Nu lipsi decât puțin timp și când se întoarse, Nadine își căutase refugiul în bucătărie. Din loggie, tânăra femeie o auzi pe Ilse plângându-se.

– Cred că ar trebui să începem prin a dărâma casa. Ce crezi, Grant? Locul acesta este lugubru și nu înțeleg...

Cu spatele la cămin, Grant contempla încăperea. Felicia avu impresia că nu asculta decât pe jumătate. Părea că-i venea greu să-și formeze o părere. Când o zări pe Felicia, ochii i se îngustară. Oare se gândea la necazurile în care o aruncase? Felicia de-abia își reținea mânia. Tocmai muncise o săptămână fără întrerupere, obosindu-se fără să țină cont de nimic și această pretinsă expertă amenința să-i dărâme casa!

Masa fu delicioasă, dar deranjată de criticile neîncetate ale Ilsei. La desertul, pe care de-abia îl înghițea, Felicia le propuse să le arate camerele. Grant se duse să ia bagajele și ea îl conduse într-o încăpere cu vedere spre munte. În acest timp, Ilse deschisese toate ușile și răscolea peste tot.

– Aici este, Grant.

El își lăsă valiza și o privi.

– Nu m-ai felicitat pentru munca pe care am făcut-o, îi reproșă Felicia.

– Încă nu știu ce să spun. Înclin și pro și contra. Locul acesta are farmec, dar nu știu dacă nu se datorează prezenței tale.

Era puțin prea aproape și ea trebui să facă un pas într-o parte pentru a-l evita.

– Sunt fericit că n-ai vândut casa, continuă Grant. Este tot ce-a rămas din visele pe care ni le-am făcut cândva. Probabil reprezintă foarte mult pentru tine, altfel nu te-ai afla aici.

Oricum, Felicia nu-i putea mărturisi că era aici prin forța lucrurilor, pentru că nu știa unde să se ducă. Dar el, de ce era aici? N-avu timp să-l întrebe. Sosi Ilse, foarte puțin discretă.

– Camera mea nu-mi place! Există alta curată în care să mă pot culca? De ce nu cea care se află în fața celei a lui Grant?

Felicia se duse să deschidă ușa pe care nesuferita nemțoaică i-o indicase. Aceasta o urmă și închise ușa după ea.

– Va trebui să pun încălzirea în funcțiune, se scuză Felicia, agitându-se. Nu știam că cineva îl va însoți pe ... pe Grant, vreau să spun.

– Voiai să spui, pe soțul dumitale? Anumite obiceiuri se pierd greu.

– Grant ți-a vorbit despre... situația noastră?

– Eram acolo când s-a întâmplat totul. Când a primit acea înștiințare că nu vei veni după el în Europa.

Ilse părea bucuroasă să-i amintească Feliciei acele momente neplăcute.

– Grant locuia, în Germania, într-un hotel în care lucram eu. Dacă asta te poate amuza, să știi că și-a petrecut iarna la bar, încercând să te uite. Echipa nu mergea foarte bine și la sfârșitul sezonului, federația s-a despărțit de el. Se poate spune că ai produs o frumoasă dezordine.

– N-aveam această intenție.

Se putea oare ca în tot acest timp, această femeie să fi trăit cu Grant? Feliciei nu-i venea să creadă. Totuși, după o clipă, o bănuială ușoară i se insinuă în minte. Ilse reluă, întrerupând eforturile pe care tânăra femeie le făcea pentru a-și aminti.

În mintea Feliciei, fu ca un declic. Trebui să se sprijine de pervaz. Brusc simți un gust amar în gură. O clipă, acea scenă, pe care își jurase s-o șteargă pentru totdeauna din memorie, îi reveni.

Se întâmplase în Portillo. Felicia petrecuse mult timp în compania doctorului echipei și ceea ce o anunțase o tulburase. Nu știa dacă trebuia să strige de bucurie sau să se înfioare de teamă. Întoarsă la hotel, se grăbise în camera lui Grant, pentru a-i anunța vestea. El era la telefon și părea ocupat. Tânăra femeie se refugiase atunci în camera sa și așteptase, încercând să-și păstreze curajul, pentru a nu da înapoi.

În cele din urmă, nemaiputând, ridicase receptorul liniei comune, pentru a vedea dacă era încă ocupat. Cea care vorbea era o femeie cu voce lingușitoare și puternic accent german. Și acea voce murmura cuvinte de dragoste.

– Dragostea mea, te iubesc.

În acea clipă, se hotărâse să-i redea lui Grant libertatea. Nu era bărbatul care să se consacre unei familii, unui copil!

Astăzi, Felicia își dădea seama că persoana care schimbase jurăminte înflăcărate cu soțul său, cu cinci ani mai înainte, se afla în fața sa. Era Ilse! Femeia cu care încă trăia!

Capitolul 6

Viața devenise un infern! Din bucătărie se auzea zgomotul unei dispute între Nadine și Ilse. Se presupunea că vorbeau despre meniuri, despre dietetică, dar nu părea a fi cazul. Sub verandă era și mai rău. Sally și mama sa se certau de un timp.

– Vreau să ies!

– Dar de-abia te-ai întors, protestă Felicia.

– Vreau să ies iar!

– De ce n-ai spus mai devreme? Mai am și altceva de făcut decât să-ți scot și să-ți pun combinezonul din cinci în cinci minute.

– Aici nu este nimic de făcut. Voiam s-o ajut pe Nadine să pregătească niște prăjituri, dar doamna n-a vrut.

– Bine, dacă este așa, vom face o plimbare la Clarita Valley.

Felicia era la fel de nervoasă ca Sally și-și dorea enorm să se îndepărteze de Deer Meadow.

– Unde mergem, mamă?

– Este o școală minunată în oraș. Ne ducem să-l vedem pe director.

– De ce?

– Pentru că te plictisești și pentru că trebuie să te întâlnești cu copii de vârsta ta.

În semn de protest, Sally nu răspunse. Felicia o trase până la mașină și porniră în tăcere pe drumul spre oraș. Copila stătea îmbufnată în colțul său, Felicia neîndrăznind să vorbească, de teamă să nu-și schimbe părerea.

La Clarita Valley, Felicia află că fiica sa era exact la vârsta de a intra la grădinița de copii. De fapt, putea să înceapă chiar din acea zi. Tânăra mamă trebui să completeze anumite hârtii, i se dădu orarul autobuzului și i se luă fiica. Aceasta, care nu mai era deloc îmbufnată, nu își luă totuși la revedere de la Felicia, atât era de dornică să-și vadă micii colegi.

Felicia se întoarse încet la cabană. Nu dorea câtuși de puțin să se afle în fața Ilsei. Decât să intre în casă, mai bine făcu un ocol și se duse pe pajiștea înzăpezită care se întindea în spatele cabanei.

Când dădu colțul, îl zări pe Grant, care se întorcea de la plimbare. Felicia încercă să se ascundă, dar n-avu timp. Grant o văzuse și-i făcea semne largi.

Traversă repede câmpul, afundându-se în zăpadă până la genunchi.

– Doream să explorez împrejurimile, declară el. Voiam să găsesc niște piste de schi fond. Este la mare modă acum și asta nu poate decât să sporească popularitatea.

Se întorceau încet spre verandă, când Felicia alunecă. Imediat, Grant fu lângă ea și o susținu. Acționase din instinct, ca și când nu fuseseră despărțiți niciodată. Pentru scurt timp, acest gest înflăcără imaginația tinerei femei. Imaginea Ilsei o ajută totuși să se elibereze cu duritate. Ce-ar fi fost oare viața lor fără Ilse? Felicia oftă. Cu toate că tânăra nemțoaică părea destul de minuțioasă și cu totul capabilă să-i seducă soțul, cu siguranță nu fusese numai vina sa. Grant era la fel de vinovat, voia avantajele căsătoriei, dar fără să sufere inconvenientele ei.

– Vino, îi spuse el brusc, îți voi arăta câteva locuri pe care le-am marcat și care vor conveni perfect pentru fond.

– Mai târziu, Grant. Nadine ne așteaptă pentru prânz.

Felicia știa din experiență că era primejdios pentru ea să rămână prea mult timp aproape de Grant. Când el era acolo, nu se putea împiedica să nu viseze și revenirea la realitate era întotdeauna penibilă.

De-abia se așezară la masă, când Nadine o întrebă pe Felicia.

– Unde ai fost de dimineață? Ilse ținea un curs despre vinuri și brânzeturi și absența ta i-a displăcut.

Ochii îi râdeau. Între cele două prietene se stabilise o complicitate care le permitea să reziste mai bine inamicului comun.

– Am înscris-o pe Sally la școală, declară Felicia.

Ilse își lăsă furculița și păru brusc interesată.

– Nu credeam că în această țară copiii încep atât de tineri.

Ilse o privea pe Felicia cu atâta intensitate, încât aceasta din urmă roși, se fâstâci, apoi își reveni.

– Directorul mi-a spus că este destul de inteligentă pentru a intra la grădiniță. Frecventa deja o creșă în timp ce lucram eu, așa că are nevoie de prezența altor copii. Grant îi aruncă o privire surprinsă.

– Am crezut că am înțeles că nu căutase-și o slujbă decât recent, pentru a-ți găsi o ocupație.

Felicia hotărî să-i ignore remarca și-și continuă povestea.

– Faptul de-a o ști pe Sally fericită într-o școală bună, mă va ajuta să perseverez în intenția de-a amenaja cabana.

Spusese ceea ce trebuia. Grant ciuli urechile, brusc interesat.

– Asta ar însemna că nu erai încă sigură să rămâi? Ai fi putut renunța?

Nadine interveni.

– Ar fi trebuit să vezi casa în ziua sosirii noastre! Castelul lui Dracula ar fi arătat ca un palat luxos pe lângă ea. Sunt sigură că dacă am fi avut de lucru, sau niște rezerve în bancă, am fi plecat în fugă. De parcă am fi avut toți vampirii din Transilvania pe urmele noastre, adăugă ea cu umor.

Ce greșeală! Și Grant, a cărui privire se plimba neîncetat de la Nadine la Felicia! Se aplecă peste masă și tânăra femeie avu impresia că se pregătea s-o pălmuiască. Acum, știa că era săracă și că-l mințise din nou. Măcar de nu și-ar pune în minte să caute adevărul.

Pentru a destinde atmosfera și a-l împiedica pe Grant să-i pună întrebări, Felicia se strădui să zâmbească și reluă conversația pe care o aveau înainte de nefericita intervenție a Nadinei.

– De acum, nu cred că vom mai putea părăsi Deer Meadow. Nu este încă un paradis, dar într-o zi va fi. Și apoi, am muncit deja atât de mult aici, încât ar fi o adevărată prostie să plecăm.

Cina fu replica exactă a prânzului. Ilse nu înceta să vorbească despre hotel, Grant era absorbit în gândurile sale și n-o asculta. După cafea, Felicia se așeză lângă foc și începu să tricoteze. Avea intenția să-i facă un pulover lui Sally. Ilse îi explica Nadinei cum să spele vasele și se auzeau certându-se în șoaptă.

– Nu te-aș fi crezut niciodată capabilă de-o viață atât de liniștită și de familie, declară el brusc.

Pusese o placă și se apropie de ea.

Felicia nu răspunse. Îi era din ce în ce mai greu să rămână singură cu el și se temea de înfruntările prea apropiate.

– Ești atât de deosebită de perioada în care trăiam împreună. Nu te gândeai decât la sport, adăugă el.

– Crezi într-adevăr? Ceea ce mi-ai spus este dovada că întotdeauna nu m-ai cunoscut bine.

Grant avu un zâmbet ce-o făcu să roșească până la rădăcina părului.

– Îți plăceau și alte lucruri, declară el, încântat s-o vadă tulburată.

Aplecându-se, îndepărtă o șuviță de păr care ascundea chipul tinerei femei și o privi cu atenție și intensitate, ca pentru a o provoca să-l contrazică. Felicia nu-i putut susține privirea care-i redeștepta prea multe amintiri încântătoare, pe care le crezuse alungate pentru totdeauna în adâncul memoriei și lăsă pleoapele în jos.

– Cum se poate tricota, fără să privești acolo?

Felicia își lăsase lucrul să cadă pe genunchi. Deschise ochii și se sili să privească grinzile tavanului. Nu trebuia cu nici un preț ca Grant să-și dea seama de influența pe care o avusese întotdeauna asupra ei. Îl văzu cu coada ochiului apropiindu-se și înainte să poată face vreun gest, o sărută. Un sărut lipsit de orice tandrețe, ca și când căuta s-o stingherească și nu să-i facă plăcere.

– Amintește-ți, Felicia, îi murmură la ureche, eram fericiți, mai ales noaptea.

Un timp, asta fusese adevărat, apoi fusese acel telefon. Amintirea acelei zile blestemate o făcu să se încordeze și să-și recapete sângele rece.

– Tu erai fericit, îi replică pe un ton tăios, șuierător.

Grant se îndepărtă cu o mișcare rapidă. Devenise livid și-i era greu să se stăpânească.

– Ce înțelegi prin asta? bombăni el, scos din fire. Vrei să mă faci să cred că n-am știut să te fac fericită?

– Dacă totul ar fi fost perfect între noi, am fi trăit încă împreună.

Voia să-l rănească, să se răzbune pe trădarea lui, să-l facă să plătească tristețea, singurătatea și dragostea pierdută.

– Este un mod foarte meschin de a descrie ceea ce a fost viața noastră, mormăi el, totuși am avut și clipe frumoase, nu?

Se îndoia. În sfârșit! După toți acești ani, Felicia găsise mijlocul de a-l descumpăni. El se duse și se așeză cu spatele la șemineu, lovindu-și palma cu pumnul strâns. Niciodată Felicia nu-l văzuse într-o asemenea stare. Fu imediat sigură că

se va răzbuna, că îi va plăti cu aceeași monedă această rană pe care i-o făcuse în amorul propriu. Trebuia să păstreze acest succes, să nu aștepte ca el să-și găsească replica.

Adunându-și lucrul se ridică și se îndreptă spre scară.

– Urc, declară ea. Nu doresc să mai rămân nici o clipă într-un loc în care sunt deranjată în mod constant.

– Asta dovedește că ți-au mai rămas niște reacții! O secundă, am crezut că erai atât de indiferentă, încât nimic nu te putea atinge.

Felicia era gata să riposteze, dar auzi pașii Ilsei venind dinspre bucătărie și preferă să plece cu demnitate. Când fu în camera sa, i se păru că se afla pe o culme înghețată și singuratecă. Frigul era insuportabil. Dimineața lăsase una din ferestre deschisă și aceasta se înțepenise. Imposibil s-o închidă! Se luptă un timp cu suportul fără să-l poată face să cedeze. O clipă, se gândi să-l cheme pe Grant în ajutor, dar renunță repede. Și-ar fi bătut joc de ea.

Se dezbrăcă și îmbrăcă o cămașă de noapte călduroasă, o tunică din flanelă albă, care-i dădea un aspect de adolescentă. Privindu-se în oglindă, tânăra femeie zâmbi fără bună dispoziție. Timpul nu avusese influență asupra sa. În ciuda maternității, a anilor lungi de luptă pentru a-și face un loc sub soare și a durerii cauzate de o viață distrusă printr-un divorț nedrept, rămăsese zveltă și grațioasă. Acolo, departe de privirile curioase, se schimbase. Toate sentimentele, toate elanurile sufletului, care constituiau atracția vieții, toate acestea erau moarte pentru totdeauna. Nici măcar prezența lui Grant nu reușea să-i redea dorința de a fi femeie, iubită.

Ghemuită sub plapuma de puf, Felicia auzi căsuța pregătindu-se pentru noapte. Curând, totul fu liniștit și încercă să doarmă! În zadar! Era prea încordată și nervoasă. Puse asta pe seama frigului ce domnea în încăpere, a aerului înghețat care venea de afară. După un timp, fără să mai reziste, se ridică. Trebuia să reușească să deblocheze balamalele.

Felicia coborî tiptil în salon. În bucătărie era o cutie cu scule. Totul era calm și tăcut. Luminile fuseseră stinse și doar jăraticul din șemineu lumina slab încăperea. Un zgomot ușor o făcu să tresară; era zgomotul unor cuburi de gheață într-un pahar. Se întoarse și-l zări pe Grant. O observa, așezat în fața vetrei.

– Caut niște scule, murmură ea. Fereastra mea nu se mai închide și s-a făcut un frig îngrozitor.

El nu răspunse imediat, mulțumindu-se să-și ațintească asupra ei o privire a cărei intensitate o tulbură pe Felicia. Își duse mâna la piept și scoase un strigăt slab.

– Credeam că o atmosferă glacială ți se potrivește perfect, îi replică Grant cu o voce gâtuită.

Felicia se întoarse și plecă în căutarea imensului cufăr de metal. Se pregătea să-l ridice, când se simți îndepărtată de un braț ferm.

– Lasă, mă voi ocupa eu de asta.

Grant luă trusa aparent fără efort, și se îndrepta deja spre scară. Ajunși în cameră, ea închise ușa pentru a nu le trezi pe Sally și Nadine.

Încăperea era mobilată cu lucrurile pe care le adusese din Los Angeles. Nu era decât mobilier de ocazie, dar Felicia avea gust, răbdare și pricepere. Alesese fiecare obiect cu grijă, din

stejar solid și plăcut de atins și-l restaurase ea însăși. Astfel, anii de părăsire și de luciu prost dispăruseră în folosul unei patine naturale și plăcute la vedere.

Grant nu aruncă decât o privire decorului. Merse drept la fereastră și începu imediat să lucreze. După un timp, înjură, scăpă o sculă, o ridică și i-o întinse Feliciei.

– Ține asta un minut, îi ordonă el, fără să se întoarcă.

Tânăra femeie luă șurubelnița și așteptă. Era mai frig decât mai înainte și se înfioră. Grant se opri imediat și se apropie.

– Vei contacta o pneumonie. Lasă-mă să te încălzesc.

O luă în brațe, dar fără pasiune. Începu să-i fricționeze umerii și spatele, cum o făcea odinioară înaintea unei curse. Atingerea degetelor era dură, aproape insuportabilă. Felicia se încordă.

– Nu te-ai schimbat, îți place la fel de puțin masajul.

Începu să-i maseze gâtul cu un gest automat pe care Felicia și-l amintea bine. După un timp se simți mai bine și observă mai ales că degetele lui Grant deveniseră mai mângâietoare. Se eliberă încet, de teamă să nu-l înfurie.

– Culcă-te, o sfătui Grant luând șurubelnița, pot termina fără ajutorul tău.

Când termină, veni și se așeză pe pat.

– S-a făcut. În curând, va fi cald.

Era adevărat, Felicia simțea deja o diferență. Totuși, nu se putu stăpâni să nu strănute. Grant zâmbi și începu din nou s-o maseze, ciupind fiecare mușchi și dându-i drumul imediat. Era plăcut și Felicia nu se împotrivi.

– Ți-e cald?

– Da.

Îi venea greu să vorbească, era oarecum ca un vis.

– Ești mai relaxată?

– Oh, da.

Vocea lui Grant devenise catifelată și Felicia începea să-și piardă capul. Toți acești ani de singurătate! Era prea mult pentru cineva atât de tânăr. Și Grant care profita de asta!

– Vrei să mă opresc? îi propuse el.

– Nu, murmură grăbită.

– În curând te vei simți și mai bine.

Vocea sa conținea promisiunea unor delicii de care tânăra femeie fusese mult timp lipsită. Cum să reziste la atâta persuasiune, la atâta blândețe? Fără să se gândească, își înnodă brațele în jurul gâtului său. Ea îl atrase sau el se apropiase? Ce importanță avea! acel sărut pe care și-l dorea mai mult decât orice, îl primi cu încântare, chiar cu pasiune. Erau din nou unul al celuilalt, unul pentru celălalt.

Când el se întinse pentru a o contempla mai bine, ochii le trădau acea dragoste pe care nu încetaseră niciodată s-o simtă unul pentru altul. Grant întinse brațul și stinse lumina.

În timp ce-o îmbrățișa, Felicia era pradă unor sentimente contradictorii. Dorea mai mult decât orice să se cuibărească în brațele sale, dar se temea să trăiască acele momente pasionante pe care Grant putea s-o facă să le cunoască... Dar acum, numai prezentul conta. Când el îndepărtă încet materialul gros al cămășii sale, Felicia se înfioră. „Doar această noapte, dă-mi doar această noapte pentru ca să trăiesc din nou, pentru ca să mă simt femeie, lasă-mă să renasc în brațele lui“, se rugă în tăcere.

Dar între ei cuvintele erau inutile și Grant părând să fi ghicit instinctiv rugămintea sa mută, o strânse mai puternic lângă el. Asemenea unui foc mistuitor, pasiunea îi consuma în întregime.

Grant o posedă cu violență, cu îndrăzneală, ca și când voia s-o facă din nou fericită. Fericirea atât de intensă pe care-o încerca îi smulse Feliciei gemete și, epuizată, căzu într-un somn profund.

În zori, când încă dormea cu pumnii strânși, fu trezită de un sărut tandru.

– Trezește-te, trebuie să plec.

– Să pleci? De ce? exclamă Felicia, adormită.

O clipă, se crezu întoarsă cu cinci ani în urmă. Îl auzi pe Grant râzând în penumbră.

– Totuși, trebuie să mă întorc în camera mea. Nu cred că ții ca să știe toată lumea că ne-am petrecut noaptea împreună.

– Nu, desigur, acceptă ea, ușor liniștită.

Sfârșitul visului! Dar nu-i purta pică. Dimpotrivă, îi era recunoscătoare că se gândea la ceilalți, la Sally care nu va întârzia să sosească în fugă pentru a cere un sărut.

Încă nu se făcuse ziuă și prin ochiurile de geam se zăreau ultimele raze ale lunii lenevind pe culmi. Încăperea era luminată de o lumină albăstrie, ireală, aproape magică.

Grant se aplecă spre ea și-i atinse ușor buzele cu o dezmierdare tandră.

– La revedere, Felicia. Semeni cu cea pe care am cunoscut-o. Te rog, rămâi astfel!

După ce o sărută, plecă, parcă regretând.

Când, mult mai târziu, Felicia deschise ochii, îl căută pe Grant cu mâna. Nu mai era acolo, dar cearșafurile erau călduțe încă. Simți deodată dorința de a-și striga bucuria. Era mult timp de când nu fusese atât de fericită. Zâmbi. Oare ce

oră putea fi? Tânăra femeie nu dormise niciodată atât de bine. I se părea că Grant o părăsise de ore. Întorcându-se, observă că nu era o impresie, era târziu.

Petrecu mult timp în baie, apoi se îmbrăcă foarte grijuliu. Un pulover lung de mohair, peste niște pantaloni foarte noi. Cu atât mai rău pentru muncă! Astăzi își va lua timpul de-a profita de Deer Meddow. Îi trebuia o pauză, după zile de muncă fără oprire, petrecând prea mult timp pentru a se ocupa de amănunte care puteau aștepta. Poate Grant o va însoți.

Când coborî în bucătărie, o găsi pe Nadine, roasă de curiozitate. Felicia își turnă o ceașcă de cafea și se așeză fredonând.

– Spune-mi, Frumoasa din pădurea adormită, ți-ai uitat datoria? Te caută de ore întregi.

– Cât este ceasul? Unde este Sally?

– Am condus-o la școală.

Felicia avu un aer atât de îngrijorat, încât Nadine izbucni în râs.

– Nu, n-a plecat fără să mănânce! I-am servit un mic dejun copios și am așteptat să sosească autobuzul pentru a o lăsa. De altfel, nici măcar nu mi-a spus la revedere, atât de grăbită era să stea de vorbă cu noii ei prieteni.

Puțin după aceea, sosi Ilse, teribil de enervată, vorbind fără sens tot felul de lucruri în același timp.

– Nu sunt destule pături și nici perne! Lipsesc de asemenea prosoape. Felicia, ar trebui să-ți numeri din nou lenjeria.

– Bună ziua, Ilse. Nu găsești că această dimineață este perfectă? Dacă am face o pauză și am profita de vremea frumoasă?

Ilse rămase cu gura căscată. Semăna cu o bătrână învățătoare pe punctul de a mustra o elevă distrată.

– Mi s-a spus totuși că dorești să te ajut să pui la punct acest loc, cât mai repede posibil. Ce fericire că unii se trezesc devreme și muncesc!

Brusc, Felicia observă că nu-l văzuse încă pe Grant.

– Unde este Grant? întrebă, privind în jur.

– A plecat în zori, îi răspunse Ilse. A coborât în oraș pentru a obține un deviz de la întreprinderea de lucrări publice.

Felicia nu dorea câtuși de puțin să se supună unuia din cursurile plictisitoare ale Ilsei. Nadine o simți probabil, deoarece îi aduse încă o cafea și de asemenea clătite. Prietena sa o observa zâmbind. Trebuie să fi simțit că astăzi Felicia era altfel, că se întâmplase ceva.

Tânăra femeie făcu să dureze micul dejun cât mai mult timp posibil.

Din nefericire, trebuia să înceapă să muncească. Cele trei femei își petrecură restul dimineții în bucătărie, studiind un sistem de rezervări pus la punct de Ilse în Germania. Din când în când, Felicia se ducea sub verandă, în speranța de a-l vedea pe Grant sosind. Profită de asta pentru a cerceta munții, promițându-și să meargă cât mai curând posibil să schieze cu el. Veni prânzul, fără ca el să apară. Ilse vorbea în continuare, cu același flux verbal greoi și încet, reluând fără încetare explicații pe care cele două prietene le pricepuseră de mult.

Spre sfârșitul după-amiezii, în timp ce făceau o pauză pentru a se restabili, Felicia auzi în sfârșit motorul mașinii lui Grant. Își lăsă ceașca și se grăbi în întâmpinarea lui. Spre marea sa surpriză, cea care intră prima fu Sally.

– Domnul Mitchell a venit să mă ia de la școală, mamă. A intrat în clasă cu directorul. Toți colegii mei au văzut că nu mințisem, că aveam într-adevăr un instructor pentru mine singură! Nu-i așa, domnule Mitchell?

Grant o urmase pe Sally în tăcere. Spre marea stupefacție a Feliciei, părea prost dispus. Întorcându-se spre tânăra femeie, îi explică motivele agitației lui Sally.

– Îmi terminasem întâlnirile la Clarita Valley și trebuia oricum să trec prin fața școlii. Atunci mi-a venit ideea s-o iau pe Sally cu mine. Era chiar timpul. Directorul mi-a dat aceste hârtii pentru tine. Sunt niște chestionare de completat și să i le trimiți cât mai repede posibil.

Îi întinse un vraf de hârtii și ieși imediat, refuzând să-i întâlnească privirea.

Restul zilei trecu în dispoziție proastă. Evident, evenimentele nopții trecute nu-l afectaseră deloc pe Grant. Felicia nu fu prea mirată. Căuta și-i găsea o mulțime de scuze, unele mai plauzibile decât altele. Trebuia să lupte împotriva lui însăși și să refuze să admită că era atras încă de o femeie pe care o alungase din memorie. Hotărî să-i lase timp să se obișnuiască puțin cu această situație nouă, să aprecieze ceea ce se petrecuse între ei, să învețe să aibă din nou încredere în ea.

El petrecu un timp în camera sa, unde fusese instalat telefonul, dând niște telefoane și nu-l deranjă, nu încercă nici măcar să-i vorbească. Mai târziu, făcu o scurtă plimbare cu Sally și când se întoarse, Grant nu era nicăieri de văzut.

După ce Sally cină, Felicia îi făcu baie și o culcă. Apoi se duse să li se alăture celorlalți. Cina fu liniștită. Grant aproape nu vorbi deloc. La desert, le împărtăși propunerile ce le primise în oraș.

– Antreprenorii locali vor face lucrurile foarte bine, dar consider că sunt foarte scumpi. Pentru a amenaja în vara aceasta două sau trei pârtii, ar putea urca la mai multe mii de dolari.

Felicia tresări.

– Dar n-am această sumă!

– Și sunt sigur că n-o vei accepta niciodată de la mine.

Vorbise cu o voce tăioasă, care făcu pe toată lumea să ridice capul. Feliciei, care nu înțelegea motivele proastei sale dispoziții, îi fu greu să-și stăpânească mânia și ripostă:

– Nu m-am gândit niciodată că ai putea să mi-i oferi!

– Voi găsi pe cineva care să fie mai obiectiv. În acest fel, nu vor exista legături emoționale care să strice această afacere excelentă.

Felicia nu știa ce să creadă. Nu reușea să admită că Grant se schimbase atât de repede. Oare asta era răzbunarea sa? Se hotărâse s-o facă să plătească acea clipă de rătăcire? Grant se ridică de la masă, palid și nervos.

– Iertați-mă, spuse spre cei din jur. Mă duc să beau un coniac și să citesc puțin.

În timp ce Nadine și Ilse strângeau masa, Felicia îl urmă în hol. N-avea nici o intenție de a-i cere socoteală și era pe punctul de a urca la etaj, când el o apostrofă.

– N-ai uitat nimic? Acele hârtii de pe masă. Sally trebuie să le ducă înapoi la școală, mâine dimineață.

– Ah, da! Le voi completa în camera mea.

Căzu un buștean și lumină cu scânteierile sale tot salonul. Zgomotul pe care-l făcu trosnind o sperie pe Felicia și îl distră pe Grant. Ca și când teama ei, era plăcută sufletului său.

– Trebuie să-ți vorbesc, declară Grant, urmărind-o pe scară.

Îndată ce fură în camera Feliciei, aceasta știu că ceva foarte grav îl înfuriase. Tuna și fulgera.

– Ești cea mai mare mincinoasă pe care am cunoscut-o vreodată! o atacă el de la intrare. Sosești în „Valea Soarelui" îmbrăcată luxos și pretinzi a fi mulțumită în timp ce nu întârzii să aflu că n-ai nici o lețcaie. Și totuși, nu vrei banii mei. Credeam că era din delicatețe, dar acum știu! După ceea ce mi-ai făcut, nu este de mirare că te simți vinovată!

Felicia avea impresia că asistă la un dialog al surzilor. Nu înțelegea nimic din aceste acuzații.

– Despre ce vorbești? îl întrebă, încercând să-și păstreze calmul.

Grant îi smulse hârtiile din mână.

– Despre asta! Am aruncat o privire peste formularele pe care mi le-a dat directorul școlii. Se găsesc aici lucruri foarte interesante, de exemplu, data de naștere a lui Sally.

Felicia se prăbuși pe pat, în timp ce Grant, nebun de furie, continuă:

– Acum sunt la curent cu o altă înfățișare a ta! Știu exact când s-a născut Sally și când a fost concepută.

Cum să-i explice? Și de altfel, privind ura ce-i strălucea în ochi, merita osteneala?

– Chiar cu această dovadă sub ochi, nu-mi vine să cred, se dezlănțui el. Niciodată nu mi-aș fi imaginat să fie posibil așa ceva. Frumos ți-ai mai bătut joc de mine!

– Grant, încearcă...

– Nu! N-ai scuze. Tu ne-ai irosit viețile.

Grant reacționa exact cum se temuse Felicia. Ea fusese cea care se sacrificase, care alesese această viață grea. Toate acestea pentru a-i permite lui să trăiască așa cum își dorea, fără copil, fără legături de nici un fel. Dar nu putea și nici nu voia să-i mărturisească asta.

– În sfârșit, știu ce s-a întâmplat, de ce ai fugit.

Nu, încă nu știa! Exista scorneala cu al doilea soț. Cum va reacționa oare, aflând că nu era decât o amăgire, o scuză pentru a evita s-o urmărească? Crezând-o căsătorită, nu făcuse nici un efort pentru a o întâlni. Dacă ar fi știut că era tatăl lui Sally, totul ar fi fost altfel și Grant ar fi vrut să-i impună această greutate suplimentară. Ce să facă?

Grant n-o lăsă să se gândească prea mult timp, pentru el, concluziile erau clare.

– Când mi-ai scris acea scrisoare de despărțire, purta-i copilul altcuiva. Eram încă împreună și pretindeai că ești fericită, dar aveai un amant! Iată de ce m-ai părăsit. Nu te voi ierta niciodată!

Capitolul 7

Felicia se lăsă pe spate pe pat și plânse până i se tăie respirația. Instalat pe un fotoliu, Grant părea deodată mai calm. Această explozie de mânie parcă îl calmase puțin.

Până la urmă, suspinele Feliciei deveniră mai rare și, treptat, își regăsi calmul. Era nefericită, umilită, dar avea o anumită obișnuință care-i arăta că ce era mai rău trecuse. Totuși, ceea ce nu putea suporta, era că el se putuse crede că-l înșelase. Și când te gândești că, o clipă, își imaginase că totul era încă posibil între ei! Acum nu! Pentru nimic în lume! Mai ales după cele ce-i spusese.

Nemilos, Grant reluă:

– Spune-mi Felicia, cine era acel bărbat? Îl cunoșteam? Unde vă întâlneați?

Tânăra femeie se ridică și-l privi atent. Nu s-ar fi gândit niciodată că un bărbat se putea coborî să profereze asemenea grozăvii. Cu o voce surdă, Grant continuă:

– Era un turist, un angajat al hotelului? În tot cazul, n-a rămas mult timp cu tine. Și în plus, nu se ocupă nici de copilul său. A dispărut și iată-te singură!

– O am pe fiica mea. Asta este ceea ce doream, șopti ea.

– Zău? Și un soț, nu voiai? Nu vorbesc despre acel secelerat care te-a părăsit, mă gândesc la un bărbat responsabil.

– Taci! N-ai dreptul să mă insulți.

– Nu pe tine te insult, ci pe fostul tău soț. Cât a trebuit să-ți placă, dacă refuzi să auzi adevărul despre el!

– Nu-i adevărat!

Nu mai era nici un mijloc de a-l face să înțeleagă că greșea, de a-l obliga să înceteze cu acuzațiile sale josnice. Felicia vedea bine că nici măcar adevărul n-ar fi făcut nimic. Se ridică, pradă unei mânii imense. Această gelozie absurdă față de un bărbat care nu exista, meschinăria acestor acuzații, acea fățărnicie nefondată care-l făcea s-o condamne fără dovezi, erau monstruoase. Simți brusc dorința de a-l răni la rândul ei, dar nu cu vorba, ci cu primul obiect care i-ar fi căzut în mâini.

Grant sesizase probabil amenințarea în privirea ei, deoarece, când scoasă din sărite se apropie de el, îi imobiliză imediat încheieturile mâiniilor.

– Cu calm, Felicia. Numai adevărul rănește.

– Ieși de aici! începu ea să strige, eliberându-se furioasă.

Grant ascultă și ieși trântind ușa. Exact în momentul în care aceasta se închise, o cizmă aruncată de Felicia, tocmai se trânti în ea. Tânăra femeie era nebună de furie, dar în timpul orelor lungi ale nopții, avu timp să se calmeze și, treptat, tristețea luă locul revoltei. Plânse mult și dormi puțin. Visul nopții precedente, acea slabă speranță într-o viață mai frumoasă, se

sfârșise atât de repede, încât cu greu putea crede în dragostea pe care o citise totuși în ochii lui Grant. Felicia se simțea mânjită, ca și când într-adevăr făcuse greșelile de care o acuza Grant.

Dimineață, Felicia se trezi trasă la față. Se fardă, dar nu reuși să ascundă urmele acelei nopți albe. La masă, la micul dejun, fu tăcere, o stinghereală insuportabilă. Toată lumea părea nervoasă și Grant nu încetă s-o observe pe ascuns.

Doar Ilse era mereu aceeași. Această atmosferă de nefericire părea s-o încânte. Când se ridică de la masă, se duse în fața lui Grant, cu o licărirre ironică în privire. Își pieptănase părul în cozi lungi și le înfășurase într-un coc. Cu bluza largă țărănească, părea o chelneriță dintr-un han bavarez. Îi aruncă Feliciei o privire sarcastică în timp ce i se adresă cu o voce blândă lui Grant.

– Trebuie să mă însoțești la Clarita Valley, Grant. Am o mulțime de cumpărături de făcut și am zărit acolo un motel adorabil unde putem mânca de prânz. Felicia mi-a propus ieri să fac o mică pauză, cred că este timpul să profit de aceste câteva ore pe care mi le-a acordat cu atâta amabilitate.

Grant fuma o țigară.

– Este o idee bună, făcu el, îndreptând fumul în direcția Feliciei.

Ilse se aplecă deasupra lui și i-o luă dintre buze.

– Nu este bine! Mi-ai promis că nu mai fumezi.

Cu un zâmbet triumfător, destinat Feliciei, desigur, strivi chiștocul în scrumieră. Grant începu să râdă.

– Știi bine că asta mi se întâmplă doar când sunt nervos. Haide, să ieșim, asta îmi va schimba ideile.

Zilele următoare, Ilse și Grant plecau și veneau cât era ziua de lungă. Aproape nu se mai vedeau pe la cabană, unde nici nu mai mâncau, practic. Când, întâmplător, se așezau la masă cu Nadine și Felicia, era pentru a povesti încântați plimbările lor și a le descrie locurile pe care le vizitaseră. În unele seri se întorceau atât de târziu, încât toată lumea era culcată. Nu o dată, din pat, Felicia îi auzi râzând încet pe culoarul de jos.

Felicia își petrecea zilele în camera sa, cosând la mașină perdele din bumbac imprimat, pentru încăperile de jos. Lucra cu precize și exactitate, dar puțin ca un robot, fără să gândească. În această stare de spirit o găsi Nadine într-o zi.

– Felicia, de ce nu te oprești puțin? Toată lumea este plecată.

Felicia își frecă ochii și se lăsă pe spate, râzând.

– Despre ce vorbești?

– Ilse l-a luat din nou pe fostul tău soț. Au plecat nu știu unde să schieze. Probabil nu-i vom mai vedea toată ziua.

– Lui Grant îi place să se distreze.

– Crezi că într-adevăr se distrează? După părerea mea pretinde doar, și numai în speranța de a te face geloasă.

– Nu sunt atât de sigură de asta. Nu mă pot împiedica să nu-mi pun întrebări despre relația lor. Mai ales de când am descoperit că se cunoșteau bine înainte de despărțirea noastră.

Nadine făcu o grimasă.

– Cu siguranță, Ilse ți-a povestit asta. Ea este cea care își dă toată osteneala pentru a-i convinge pe ceilalți că este ceva între ei.

– Și tu, ce crezi?

Nadine începu să umble, gândindu-se. Când vorbi, fu mai mult pentru prietena sa.

– După părerea mea, Grant nu așteaptă decât un semn din partea ta, pentru a veni în fugă. Dacă vrei, va veni înapoi la tine.

– Acum câteva zile aveam și eu aceeași părere, dar de când...

Nadine veni să se așeze lângă Felicia.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă ea. Am remarcat că te evită, dar n-am reușit să ghicesc de ce. A descoperit adevărul în legătură cu Sally?

– De fapt, este chiar mai rău. Este convins că este fiica altuia, a unui amant imaginar, pe care l-aș fi cunoscut în timpul căsătoriei noastre. Că pentru a-l urma pe acest bărbat, am cerut divorțul.

– Dumnezeule! De asta a făcut toată această comedie cu Ilse, pentru a se răzbuna? Crezi într-adevăr că nu se va întoarce la tine?

– Nu servește la nimic să încercăm să redobândim trecutul, fericirea pe care am cunoscut-o. Acum cinci ani, Grant n-ar fi acceptat să fie tată pentru fiica sa și nu s-a schimbat. Îi place la fel ca întotdeauna să călătorească și să se distreze.

– Oare cum poți renunța atât de repede? Este tatăl fiicei tale! Și în plus, este cel mai seducător bărbat pe care l-am văzut. Dacă Dan Fowler i-ar fi putut măcar semăna...

Amândouă începură să râdă la amintirea nesuferitului director al magazinului.

– Dacă Dan te-ar putea vedea acum, remarcă Felicia, ar fi și mai îndrăzneț. De la sosirea ta, ai pierdut probabil cel puțin zece kilograme. Te-am prevenit că muntele îți va face bine.

– Din nenorocire, nu sunt încă perfectă. Este păcat că aerul de munte nu are aceleași efect asupra ta. Dacă te-ai vedea! Ești atât de palidă! De ce nu te duci să te plimbi? Ai cea mai mare nevoie de asta.

– Poate ai dreptate. Mă voi duce să fac puțin schi fond.

Felicia nu practicase niciodată acest sport. Când își puse încălțările joase, i se păru ciudat. Chiar și legăturile schiurilor, care îi lăsau călcâiul liber să se ridice, îi pricinuiră la început necazuri. Se avântă totuși cu curaj, pe cărarea care mergea de-a lungul pajiștei împingând în bețe cu fiecare braț pe rând.

Era frig și norii ascundeau soarele. Zăpada era perfectă, granuloasă, aerisită, dar bine înghețată. Tânăra femeie nu întârzie să-și găsească ritmul de croazieră rapidă și să se îndepărteze spre poalele muntelui.

Ziua trecu foarte repede. Exercițiul îi făcea foarte bine Feliciei, mai ales pentru că o împiedica să se gândească la nefericirile sale. Totuși, curând, cerul se întunecă și trebui să se gândească la întoarcere. Se îndepărtase prea mult de cabană și-i era frică să nu rămână blocată, dacă venea vreo furtună.

Din vârful colinei unde se afla, Felicia zări o ușoară pârtie care putea să evite o întoarcere lungă, luând-o înapoi pe urmele ei. În clipa când se lansă pe pantă, avu ghinionul să-și agațe un schi de un buștean. În ciuda vitezei mici, nu se putu redresa imediat și căzu stângaci, rostogolindu-se fără oprire până la poalele colinei. Când în cele din urmă se opri, unul dintre picioare era îndoit sub corp.

Felicia începu prin a se așeza, bombănind. Dar când vru să se ridice, glezna o duru atât de rău, încât era gata să țipe. O cuprinse panica. Nimeni nu știa unde era, curând se va înnopta și va fi și mai frig. Nu era sigură că poate ajunge la cabană.

Ajutându-se de piciorul sănătos, Felicia se ridică și încercă să facă un pas. Imposibil! O durere insupurtabilă îi strângea glezna, atât de puternică încât îi tăie respirația. Căzu înapoi pe sol.

După un timp, nedorind să-și petreacă noaptea sub cerul liber, tânăra femeie făcu o altă încercare. De data aceasta folosindu-se de băț ca de o cârjă. Reuși să înainteze câțiva metri, dar trebui să se oprească repede, atât de epuizată era. Zărind un mic grup de brazi, Felicia se apropie pentru a căuta un adăpost precar. Acest ultim efort îi luă și puținele forțe care îi rămăseseră și se prăbuși pe o ramură groasă. Vedea totul învârtindu-se în jurul său.

Curând se înnoptă. Fără lună, fără stele pe cer! Și frigul care o pătrundea îngrozitor! După o clipă de teamă pe care cu greu și-o putu stăpâni, Felicia se organiză cât putu mai bine. Își înfășură capul cu fularul, pentru a nu lăsa să se piardă căldura corpului și încercă să rămână trează. I se spusese întotdeauna că acesta era somnul ce putea fi fatal.

Timpul trecea neîndurător. Felicia pierdu noțiunea timpului. La intervale regulate, se ridica încet și-și lovea coapsele cu brațele. Picioarele îi erau amorțite și vârfurile degetelor o usturau. Pentru a-și da curaj, începu să fredoneze. Cântece vechi din vest, pe care le cânta echipa deplasându-se. Curând, vocea i se stinse. I se frângea inima să aștepte astfel,

pierdută în imensitatea nopții. Cel mai rău era că nu știa dacă i se va veni în ajutor. Grant și Ilse lipseau, Nadine nu știa să schieze și n-o putea lăsa pe Sally singură. Fu gata să adoarmă, își reveni tocmai la timp, apoi ațipi! În vis, fratele său o chema, Grant îi dădea ultimele sfaturi înainte de cursă, Sally râdea. Sally! Nu trebuia să doarmă. Felicia strânse puțină zăpadă și se frecă pe față. Dar curând căzu într-o letargie periculoasă.

De mai multe ori, tânăra femeie încercă în zadar să se trezească, de fiecare dată se prăbușea din nou. În ultimul somn auzi o voce...

– Felicia? Unde ești, Felicia?

Încă un vis.

– Felicia? Sosesc. Unde ești?

Ce frumos era visul în care Grant îi venea în ajutor. Ce plăcere să-i audă vocea, să creadă că o căuta. Felicia închise ochii și-și dori ca amăgirea să continue.

– Felicia!

Acum părea atât de aproape.

– Grant? Tu ești, Grant? Sunt aici!

Nu era o halucinație. O căuta. Auzea perfect scârțâitul schiurilor pe zăpada înghețată și care trosnea. Cobora colina pe care coborâse ea însăși.

– Grant, tu ești? Te rog, sunt aici.

Crezuse că a strigat, dar nu scosese decât un murmur răgușit.

– Dumnezeule, Felicia ce s-a întâmplat?

Grant era în fața ei gâfâind, respirând greu, ca și când făcuse un efort teribil. Felicia încercă să se ridice, dar nu reuși.

– Mi-am sucit gleza. Nu mai pot să schiez.

Râdea și plângea în același timp, prea tulburată pentru a fi coerentă. Nu mai conta ce credea despre ea, era enorm de recunoscătoare.

– Am crezut că mor, Grant! Nu mă gândeam decât că nu voi fi găsită în viață. Mi-e atât de frig.

– Este în ordine, Felicia, acum sunt aici. Ține, bea repede, asta te va încălzi.

Felicia bău o înghițitură de lichid și începu să tușească.

– Arde! protestă ea.

– Este rom cald. Mai bea, apoi folosește-l pe degetele amorțite, pentru a-ți încălzi mâinile.

Era tare, dar cald. Tânăra femeie se simți puțin mai bine. Își scoase mănușile și-și puse mâinile pe recipient. O furnicătură îi arătă că sângele începea să circule. În tot acest timp, Grant îi fricționa picioarele și spatele.

– Să vedem piciorul.

– Au! Mă doare!

– Dacă nu poți să mergi, va trebui să te car.

Grant o ridică pe Felicia și o luă în brațe. Nu era grea, dar pentru un schior care circula noaptea în plin munte, reprezenta totuși o povară. Cu toate acestea, Grant nu se plânse nici măcar o dată și nici măcar nu se opri din înaintarea grăbită. Felicia auzea lângă ureche zgomotul puternic pe care-l făceau plămânii săi epuizați. Se clătină de mai multe ori, dar se îndreptă. Când în cele din urmă zăriră luminile cabanei, făcu o pauză.

– Am sosit la timp, comentă el, pe un ton detașat, temperatura a scăzut cu mai mult de zece grade, n-ai fi rezistat niciodată peste noapte.

Felicia își recăpătase curajul. Prezența lângă ea a acestui bărbat înalt și puternic o liniștea mai mult decât niște lungi discursuri.

– Mulțumesc, murmură ea simplu.

– Când Ilse și cu mine ne-am întors pentru cină, Nadine era înnebunită de îngrijorare.

Voia neapărat să pună salvarea sa pe seama altora. Tristă, Felicia se refugie în tăcere.

Începu să ningă și când, după ce-și reluase drumul, Grant deschise ușa cabanei, semăna cu un enorm om de zăpadă. Toată lumea se grăbi în întâmpinarea lor, punând o mulțime de întrebări. Grant o așeză pe Felicia pe un fotoliu și începu să calmeze spiritele.

– Totul este în ordine. Felicia își va reveni, n-aveți nici un motiv să vă neliniștiți. Sally, când vei sfârși să-ți săruți mama, fugi și pregătește-i o baie caldă. Știi s-o faci?

Foarte mândră de încrederea ce i se arăta, copila alergă pe scară, fără să mai întrebe nimic. Îndată ce dispăru la etaj, Grant redeveni preocupat. Era mult mai îngrijorat decât îndrăznise să arate în fața fetiței.

– Nadine, trebuie să facem ceva cât mai repede să-i urce temperatura corpului. Fierbe apă și du-o în camera ei cu rom, zahăr și unt.

– Nu găsești că te necăjești prea mult pentru o proastă care s-a pierdut în zăpadă? întrebă Ilse pe un ton morocănos, furioasă să nu fie ea centrul atenției.

Grant i-o tăie cu bruschețe.

– Ilse, te simți capabilă să culci un copil? În loc să bombănești, culc-o mai bine pe Sally. Încearcă măcar o dată să fii amabilă, îi este foarte teamă pentru mama sa.

Ilse se încordă, dar nu îndrăzni să protesteze. Îi precedă pe scară. Sally îi aștepta pe palier.

– Mamă, totul este pregătit. Pe mâine, să te odihnești bine.

O luă pe Ilse de mână și plecă docilă.

Grant o duse pe Felicia în baie și o așeză pe marginea căzii.

– Dezbracă-te și intră în apă, îi ordonă el.

Înainte ca ea să reacționeze, părăsise încăperea.

Apa caldă avu un efect miraculos. Curând, Felicia aproape nu-și mai simți glezna. În schimb, sângele începu să circule ușor, producându-i în vârful degetelor înțepături care erau gata s-o facă să strige de durere. I se părea că nu se va încălzi niciodată. O cuprinse o frică retrospectivă. Dacă ar fi adormit, s-ar fi sfârșit cu ea!

– Bine, ajunge, declară Grant intrând.

Această pătrundere bruscă o făcu pe Felicia să-și revină. Își acoperi pieptul cu mâinile. Grant începu să râdă.

– Nu fi ipocrită. Te-am văzut goală destul de des pentru ca să n-ai de ce te formaliza.

– Dă-mi un prosop, îi ceru ea.

Felicia începu să se șteargă, în timp ce Grant, nerăbdător, privea tavanul oftând. Până la urmă, enervat s-o vadă atât de înceată, se apropie și începu s-o fricționeze energic. Acționa metodic, fără să trădeze nici cea mai mică emoție. Cât de departe erau sentimentele pe care le arătase față de ea, câteva zile mai înainte!

– Te-ai încălzit. Îmbracă-ți cămașa de noapte și culcă-te.

Când trecu prin fața lui șchiopătând ușor, o reținu și-i puse la loc o agrafă în părul rebel.

– Bretonul este prea lung.

– Știu, am fost prea ocupată pentru a mă îngriji de asta.

În timp ce Felicia se instală în pat, Grant începu să pregătească un punci. Nadine adusese două cești, dar el nu umplu decât una și i-o întinse fără să spună un cuvânt. O supraveghea încruntat, asigurându-se că-l bea până la ultima picătură.

Alcoolul îi făcu foarte bine, limpezindu-i mintea. Până în acel moment, Felicia nu se gândise decât la ea, la aventura care era gata să se termine rău. Acum, îl observa pe Grant și-și dădu seama cât de obosit era. Această cursă în noapte îl epuizase. Și-l imagina mergând pe urmele ei, în întuneric, fără să știe dacă avea norocul s-o găsească, strigând-o în noapte. O cărase apoi kilometri întregi, fără să încetinească, aproape fără să se odihnească, urmărind un singur scop, s-o salveze.

Felicia își reproșă că nu-i mulțumise cu mai multă căldură. Îi datora viața! Aplecându-se, își puse mâna pe brațul său.

– Mulțumesc, murmură ea. Mulțumesc pentru că ai venit să mă cauți.

– N-a fost mare lucru. Am avut noroc să sosesc la timp. Nimic mai mult.

Spusese asta cu o răceală ce lăsa să se înțeleagă că ar fi făcut la fel pentru oricine.

– Mulțumesc de asemenea că nu-mi ții lecții, reluă Felicia. Știu că n-ar fi trebuit să plec singură și că ar fi trebuit să iau o trusă de prim ajutor.

– Încerc să uit că ți-am fost antrenor. Acum ești adultă, nu mai ai nevoie de sfaturile mele.

Se întoarse spre tavă și-i pregăti un alt pahar. Mâinile îi tremurau ușor. Emoție? Oboseală?

– Cred că nu te vei grăbi să pleci, șopti ea pentru a rupe tăcerea.

– Nu voi rămâne decât câteva minute. Vreau să-ți văd culorile revenindu-ți pe chip.

Își ațintise privirea asupra peretelui și vorbea cu o voce gâtuită.

– Nu te teme, nu-mi voi impune prezența ca altădată.

Altădată! O încălzise, îi alungase anii lungi de singurătate, redeșteptase sentimente pe care ea le credea stinse pentru totdeauna. În acea zi o readusese de asemenea la viață! Cât de departe păreau toate astea! Acum, era convins că-l trădase. Felicia era gata să izbucnească în plâns. Totul se terminase, de acum nu mai avea nici o speranță. Se stăpâni totuși, nevrând să-i ofere bucuria de a-i privi durerea.

– Nu despre asta vorbeam, ci de plecarea ta din Deer Meadow. Mi-ai afirmat că nu vei putea rămâne mult timp.

– Ei bine, am în sfârșit vești în legătură cu finanțarea despre care ți-am vorbit. Îndată ce se va face, voi pleca. Nu este ușor să trăiești aici. Mai ales în apropierea ta.

– Nici pentru mine nu este mai ușor! Cuvintele tale m-au rănit. Cum ți-ai putut imagina asemenea lucruri?

Inima îi bătea nebunește. De ce acest mutism? O vorbă, un gest și asta putea să însemne fericirea regăsită! De ce oare revenise în viața sa, când făcuse totul pentru a uita, dacă era doar pentru a o face să sufere din nou? Văzându-i expresia încăpățânată, Felicia înțelese că nu va face nici un gest.

– De data aceasta nu mai poți să minți. Am prea multe dovezi. Este scris acolo, negru pe alb, de directorul școlii. Cea mai frumoasă dovadă a infidelității unei soții!

O înfruntase, cu amărăciune, dar nu îndrăznise încă s-o privească. Acuzația lui era absurdă, fără îndoială.

– De ce nu mă lași să-ți explic?

– Nu mai vreau să aud minciuni!

Grant o prinse de umeri și o scutură ca și când voia s-o facă să înțeleagă mai bine.

– Nu vor mai fi minciuni!

Alcoolul îi dădea un curaj pe care nu-l avusese niciodată până atunci. Îi va vorbi, îi va mărturisi în sfârșit ceea ce avea pe suflet de atâta timp. Grant nu-i dădu timp. Dându-i brusc drumul, își încrucișă brațele și murmură încet:

– Dacă aș fi fost mai puțin slab! Dacă măcar n-ai mai reprezenta nimic pentru mine. Dar nu, ești încă la fel de frumoasă și te cred. Fiecare din minciunile tale devine adevăr, până când descopăr că iar ți-ai bătut joc de mine.

Ce să-i răspundă? Adevărul? Imposibil, nu era în măsură să-l accepte. Felicia oftă. Într-adevăr se terminase. Se înșelase sperând.

Se auzi un ciocănit în ușă. O lovitură seacă, ce-i făcu să tresară. Se îndreptară puțin și își întoarseră privirile unul spre celălalt. În ochi aveau o mulțime de întrebări pe care ar fi vrut să și le pună.

Grant își drese vocea și întrebă:

– Cine e acolo?

Ușa se deschise brusc și intră Ilse, cu un aer bănuitor. Înainte de a vorbi, îi cercetă, ca și când se așteptase să-i

găsească îmbrățișați. Ochii îi aruncau fulgere și reușea cu greu să se stăpânească. Zâmbi, mai degrabă se strâmbă și ignorând-o pe Felicia, i se adresă lui Grant.

– Acum, că întreaga casă s-a liniștit, ar fi bine să ne ocupăm de anumite lucruri.

– Care, Ilse?

– Corespondența la care trebuie neapărat răspuns. Printre altele, o scrisoare de la acest bărbat din San Francisco, ce încearcă fără succes să te găsească.

Grant oftă. Era mort de oboseală și de-abia stătea drept. Totuși se ridică.

– Ah, da. Trebuie să văd asta... Este răspunsul pe care-l așteptam, Felicia. Acest bărbat vrea să investească într-o afacere ca a ta. Dacă merge cu noi, înseamnă că în curând vei fi foarte bogată.

Bogată! Ce importanță avea asta? De ce nu fericită? Asta își dorea.

Grant o urmă pe Ilse și Felicia rămase din nou singură, cu gândurile sale negre. Grant îi va pune afacerile în ordine, apoi va pleca. Rămăsese aici prea mult timp. Pentru el, orice sejur fusese întotdeauna prea lung! Dintr-o zi în alta, va părăsi Deer Meadow și Felicia va rămâne singură pentru totdeauna.

Capitolul 8

A doua zi era sâmbătă. Sally nu se duse la școală și Felicia se hotărî să se ocupe puțin de ea. Avea impresia că o neglijase prea mult timp. În plus, era bine ca fetița s-o vadă luând parte la activitățile casei. Îi fusese foarte frică pentru mama ei, în ajun și asta îi va dovedi că totul era bine.

– Vino, draga mea, acum când părul ți-e spălat, îl vom tunde.

Felicia o așezase pe Sally pe un scaun, în fața oglinzii din baie, cu un prosop mare în jurul umerilor, exact ca la coafor.

– L-am lăsat prea mult să crească, îi spuse ea, pieptănând-o.

Șervetul era deja acoperit cu șuvițe mici negre. Felicia studie chipul fiicei sale în oglindă. Evita să caute o asemănare cu Grant, dar din oglindă erau chiar ochii lui care o priveau. Întoarse capul și se preocupă de munca sa.

– Iată, este aproape gata. Încă puțin aici și apoi aici...

Mai avea puțină greutate în a se mișca. Glezna, fără s-o doară cu adevărat, totuși o jena. Sally îi observă mersul.

– Crezi că ți se va vindeca piciorul, mami?

– Bineînțeles! În această dimineață mi-am pus un plasture, dar sunt sigură că mâine nu va mai apărea.

La ușă se auzi o tuse ușoară.

– Iertați-mă doamnelor că vă întrerup ședința.

Era Grant, pe care nu-l auziseră sosind și care stătea rezemat de tocul ușii.

– Mă tunde, îl anunță Sally cu o voce încântată.

– Văd...

El aruncă o privire spre turbanul pe care-l purta Felicia și care indica faptul că va face și ea același lucru. Văzându-l că nu pleacă, tânăra femeie avu intuiția că vrea să-i vorbească. Nu putea fi decât ceva foarte important, altfel ar fi vorbit fără jenă în fața lui Sally. Se grăbi să termine tunsoarea fiicei sale.

– Ei bine, ești gata. De ce nu te duci să-ți usuci părul la gura sobei?

– Acum te tunzi și tu? Exact ca mine?

– Exact ca tine, draga mea. Ca întotdeauna.

Fetița plecă în fugă și Felicia se așeză în fața oglinzii. Cum Grant nu făcea nici un efort pentru a începe conversația, își văzu de treabă. Grant urmărea foarfecele cu o privire fascinată. După un timp, Felicia nu mai rezistă. Orice, mai curând decât această tăcere, se gândi ea, tensionată.

– Vezi, ți-am urmat sfatul. Găseai bretonul prea lung și l-am sacrificat.

– Era atât de lung, încât mă temeam să nu te lovești de vreun perete, fără să-l vezi.

Părea într-o excelentă dispoziție în acea dimineață, dar îi zâmbea politicos, cum o făcea oricărei cunoștințe, fără nici o căldură. Un alt mod de a-și ascunde dușmănia.

– Ai ceva să-mi spui?

– Este în legătură cu Leslie Talbot, bărbatul din San Francisco.

– Investitorul?

– Da. Vrea să vină și să viziteze.

– Oh, nu! Când?

– Va sosi mâine seară.

– Ei bine, vom încerca să-l primim cum se cuvine.

Felicia nu-și putuse ascunde lipsa de entuziasm. Nimic nu era gata și risca să găsească Deer Meadow oribil.

– Există o altă problemă...

Grant părea stânjenit și ezita să continue, Felicia lăsă foarfecle și se întoarse.

– Da? Despre ce este vorba?

– Când i-am scris prima oară, în legătură cu investiția într-o viitoare stațiune de schi, i-am spus că proprietara acesteia este soția mea. Am adăugat că nu voiam să te finanțez eu însumi, deoarece mă gândeam că un investitor străin va fi mai imparțial, va lua hotărâri mai logice și...

– Și...

– Ei bine, am impresia că m-a înțeles greșit. Crede că încă suntem căsătoriți.

– Va fi suficient să-i explici situația, va înțelege cu ușurință.

– Acum, când i-am citit scrisoarea, nu sunt atât de sigur de asta.

– Ce vrei să spui?

– Este convins că avem nevoie de acești bani pentru că suntem un cuplu tânăr și că încercăm să pornim în viață punând pe picioare o mică afacere de familie. Se pare că soția

sa și el au cunoscut aceleași probleme în tinerețe, când au pus bazele unei afaceri cu confecții. Așa au făcut avere. Domnul Talbot este destul de sentimental.

– Și când va auzi vorbindu-se de divorțul nostru dezgustător, nu se va mai gândi să investească.

– Sunt sigur de asta. Este un bărbat foarte conservator, care crede în valori depășite, ca familia, stabilitatea socială.

Felicia se întoarse spre oglindă și-și continuă treaba în timp ce se gândea. Nu știa ce să creadă despre ideea lui Grant. Acesta, văzând-o preocupată, insistă.

– Sincer, nu văd pe nimeni care să te poată ajuta din punct de vedere financiar cum ar face-o domnul Talbot. Îl pasionează schiul și este foarte bogat. Felicia, ai nevoie de acești bani înaintea verii și ai mare nevoie de ei, dacă vrei să fii în măsură să deschizi iarna viitoare.

– Ești pregătit să-mi sugerezi să-i jucăm o comedie? Să mințim?

Ironia întrebării îi scăpă complet lui Grant.

– Nu-mi place să mint... începu el.

– Dar îți spui că având ajutorul meu de expertă, am putea încerca!

De data aceasta, Grant nu putea să nu observe, dar ignoră sarcasmul și continuă să pledeze pentru ideea sa.

– Nu va fi decât o minciună mică. În definitiv, când am cumpărat acest loc, eram soț și soție.

Tânăra femeie se lăsă pe spătarul scaunului. Această situație îi displăcea în cel mai înalt grad. Oftă.

– Contrar a ceea ce crezi, eu am deformat adevărul numai pentru a proteja pe cineva. N-aș face un asemenea

lucru dacă asta ar trebui să aducă prejudicii cuiva. Te-ai gândit la Sally? Cum am putea-o lăsa în afara acestor lucruri?

Grant zâmbi. Simțea că aproape câștigase. Răspunse atât de repede încât Felicia își dădu seama că prevăzuse probabil situația copilei.

– Vor sosi noaptea, când Sally doarme. Luni, ea va fi la școală. Va fi suficient ca Nadine sau Ilse să se ocupe de ea la întoarcere, pentru ca totul să se desfășoare bine.

– De ce nu i-am pune la curent?

Hotărât lucru, ideea nu-i plăcea deloc Feliciei. Admițând chiar că totul ar merge foarte bine, ce se va întâmpla mai târziu, o dată acordul semnat? Grant va pleca și într-o zi, domnul Talbot va afla adevărul. Și ea va fi cea condamnată.

Grant, luând tăcerea ei drept o acceptare, se duse imediat să le anunțe pe Nadine și pe Ilse și să le dea lecții. Restul week-endului se desfășură în pregătiri. Acești oaspeți importanți trebuia primiți cât mai bine posibil. În timp ce Nadine și Felicia aranjau o cameră, Grant își urcă lucrurile la etaj, spre furia Ilsei, care nu îndrăznea totuși să protesteze.

Duminică seara, totul era gata. Cabana nu fusese niciodată atât de primitoare. Focul trosnea în cămin, dinspre bucătărie venea un miros îmbietor, Sally dormea; Nadine și Ilse se retrăseseră în camerele lor. Felicia, nervoasă, tricota în fața șemineului și Grant veni să i se alăture.

– Totul pare perfect. Mai ales tu. Rochia îți vine de minune.

Complimentul era atât de neașteptat încât Feliciei îi fu greu să-și păstreze sângele rece.

– Iată-te pe neașteptate elogios. Cum de merit această cinste?

– În timpul sejurului oaspeților noștri, va trebui să încetăm discuțiile, să uităm reproșurile.

– Este atât de bine, am obosit să ne certăm.

– Există lucruri care nu vor fi ușor de uitat.

– Ei bine, este suficient să pretindem că s-au uitat. Va face parte din mica noastră comedie.

Se auzi un zgomot de motor și Grant îi făcu semn să vină lângă el la ușă.

– Ei sunt, îi murmură.

O femeie scundă, cu părul cărunt, înfășurată în blănuri, suia scara verandei. Era urmată de soțul ei. Grant făcu prezentările și domnul Talbot îi strânse îndelung mâna.

– Sunt foarte încântat să te cunosc, tinere. Am auzit mult vorbindu-se despre dumneata și despre stațiunile pe care le-ai pus pe picioare în Europa. Mi-am dorit întotdeauna să fac parte dintr-un asemenea proiect încă de la început.

– Cu Deer Meadow, nu veți fi deziluzionat.

– Doamnă Mitchell, v-o prezint pe soția mea, Eleanor Talbot.

– Spuneți-mi Felicia, se grăbi să răspundă tânăra femeie, care nu mai putea suporta numele lui Grant.

Acesta, jucându-și rolul de gazdă, își trecu brațul în jurul umerilor Feliciei. Ea se eliberă încet.

–Trebuie să vă fie frig după un drum atât de lung. Veniți și vă așezați lângă șemineu, vom pregăti niște vin cald.

Când se duse la bucătărie pentru a lua tava pe care o ținea pregătită de mult timp, Grant îi făcu cu ochiul. Părea mulțumit că mica lor stratagemă mergea atât de bine. Imediat ce se întoarse, el îi luă ingredientele din mână și începu să amestece vinul, scorțișoara, zahărul și lămâia.

– În Europa, în munți, amestecul se încălzește scufundând în el un fier înroșit în foc, le explică Grant. Aici, îl încălzim la flacără.

Grant era perfect și Felicia simți că i se strânge inima. Acești oameni erau adorabilișisi nu-i făcea plăcere să-i înșele. După ce-i servi, Grant începu să le descrie ce se gândea să facă din cabană și din munte. Le descrise pârtiile ce puteau fi amenajate, locurile bune pentru instalarea dispozitivelor cu cablu pentru urcarea schiorilor. Studiase totul în cele mai mici amănunte și vorbea despre aceste planuri cu un entuziasm molipsitor. Familia Talbot părea să-i aprecieze elocința.

– Nu sunt visuri, domnule Talbot, interveni Felicia. Putem realiza toate acestea.

Fără să-și dea seama, își trecu brațul pe sub cel al lui Grant și vocea luase un ton de mândrie, care păru să placă vizitatorilor.

– Îmi plac oamenii care se angajează cu energie într-o acțiune! îi răspunse Talbot. Grant, a mai rămas puțin din acel vin delicios? Ai o soție minunată.

Grant făcu o pauză, cu urciorul mic în mână.

– Câtă dreptate aveți, domnule Talbot. Și dacă ați ști cât este de sinceră!

Ipocritul! Felicia profită de un moment de neatenție al familiei Talbot, pentru a-l ciupi cu cruzime de braț.

– Ce-ați spune de o mâncare pregătită cu brânză topită în vin? întrebă ea privind în jur cu un aer angelic.

Grant o privi mânios. Familia Talbot se ridicase, încântată. Înainte ca pretinsul soț să aibă timp să se răzbune, tânăra femeie se grăbi în bucătărie.

Când se întoarse cu cratița aburindă și când o puse pe reșou, încăperea începu să se înmiresmeze și ea descoperi că murea de foame. Dacă n-ar fi fost de jucat această comedie stupidă, seara ar fi putut fi o reușită. Era sigură că familia Talbot ar fi înțeles foarte bine divorțul lor, păreau atât de buni.

– Atenție, anunță Grant râzând, dacă cineva scapă pâinea în cratiță, trebuie să-și sărute partenerul.

Domnul Talbot ridică furculița goală cu un aer dezolat și se duse zâmbind să-și sărute soția. Acesta fu semnalul unei frumoase bătălii. Grant se străduia să facă să-i cadă pâinea din furculiță Feliciei și de fiecare dată, bineînțeles, îi cerea stăruitor datoria. La început, tânăra femeie se apărase puțin, oferindu-i doar obrazul, dar după un timp, ajutată și de vin, cedă cu o plăcere neascunsă. Totuși, prelungindu-se, această situație începu s-o enerveze. Grant nu juca cinstit, știa efectul pe care-l producea asupra ei și profita în mod laș. Asta, plus oboseala din timpul zilei, o făcură pe Felicia să înceapă să tremure. Atât de puternic, încât își sparse paharul. Surprins, Grant o luă o clipă de mână, până când se calmă. Gestul său nu făcu decât s-o indispună.

Eleanor Talbot alese acel moment pentru a anunța că se duce la culcare. Drumul fusese lung, era târziu și doreau să se odihnească.

– Îi voi însoți pe invitații noștri, draga mea. Urcă, sunt lângă tine imediat.

– Micul dejun va fi pregătit după gustul dumneavoastră, îi anunță Felicia pe cei din familia Talbot. Va fi suficient să mergeți la bucătărie și să faceți cunoștință cu Nadine, prietena mea și bucătăreasa.

– Bună seara, Felicia. Mulțumim că ne-ai primit atât de bine. Ne simțim deja ca acasă.

Fără să mai aștepte, Felicia se îndreptă spre scară. Îi era de-ajuns această comedie, i se părea ridicolă și regreta amarnic faptul că se pretase la așa ceva. Spre marea sa surpriză, Grant o urmase.

– Nu-mi voi lăsa soția iubită să plece fără să-i dau un ultim sărut.

Ce îndrăzneală!

Până unde se gândea să împingă această farsă? De voie, de nevoie, trebui să cedeze. Familia Talbot îi contempla, cu o privire emoționată. Pentru ei, Felicia și Grant le aminteau, probabil, tinerețea lor.

Profitând de întunericul care domnea lângă scară Felicia făcu tot ce putu mai bine pentru a-l ține pe Grant la distanță, nu fără greutate. Când îi dădu drumul, îi murmură:

– Așteaptă-mă, sosesc.

Felicia se simți roșind și fugi, cu capul în jos. Era nebună de furie. Grant nu se gândea totuși că va juca rolul soției iubitoare în mod real! Nu dorința îi lipsea, însă păstra o amintire prea neplăcută a modului în care fusese tratată după acea faimoasă noapte. Nu se punea problema să se mai repete.

După câteva minute, se ciocăni la ușă. Era Grant, desigur, care nu aștepta răspuns pentru a intra. Părea foarte bine dispus.

– Cred că va merge, îi spuse frecându-și mâinile.

– Sunt sigură că le place cabana.

– Și eu, sunt sigur că planurile mele îi interesează.

– Pe cine n-ar interesa? Aveam niște idei la început, dar mult mai puțin strălucite ca ale tale. În această seară m-ai făcut să înțeleg că din acest loc se poate face ceva deosebit.

– Știam că vei reuși să-i convingi că ești o soție fericită. La urma urmei, ai reușit să mă faci și pe mine să cred asta.

Felicia se ridică, furioasă.

– Trebuia să menționezi iar asta!

– Iartă-mă. Este adevărat, va trebui să continuăm să jucăm cuplul ideal, să uităm ce s-a întâmplat între noi, să pretindem că acel bărbat n-a existat niciodată.

Felicia era lividă. Cât timp o va mai face să ia asupra sa greșeli pe care nu le făcuse?

– Dacă-mi amintesc bine, tu ești cel care a hotărât că nu vom vorbi despre nimic în timpul sejurului familiei Talbot.

– Am încercat, dar nu reușesc să scap de imaginea acestui necunoscut. El ne-a distrus căsătoria și va fi mereu prezent între noi.

De ce oare inventase acel personaj? se lamentă Felicia. Cât de simplu ar fi fost totul fără scandal, mai ales cu Ilse în casă? Pentru a fi liniștită, nu putea totuși să-l acuze de trădare și să-l anunțe că era tatăl lui Sally și că plecase pentru a putea fi mamă. Asta n-ar face decât să complice situația.

În ciuda hotărârilor bune, nu se putea stăpâni să nu se apere.

– Uită-l. N-a existat niciodată. Nu m-am recăsătorit niciodată și în consecință, n-a existat un al doilea soț.

O clipă, Grant rămase fără glas, timpul de-a înțelege ce-i spusese. Apoi explodă:

– Vrei să spui că nici măcar nu te-a luat de soție? Era, așadar, o altă minciună? A trebuit să te descurci singură, chiar în momentul nașterii și n-a crezut de cuviință să recunoască fata. Dacă totul este adevărat, cum îndrăznești să-l aperi încă?

– Nu apăr pe nimeni. De altfel, nu mi-ai dat niciodată ocazia asta. Dacă mi-ai fi dat până la urmă o șansă să mă explic, ți-ai fi dat seama repede că-ți imaginezi lucruri care nu s-au întâmplat. Dacă...

Grant ridică mâna atât de repede, încât Felicia crezu c-o va lovi. Tăcu brusc, în culmea neliniștii. El făcu un pas înainte și o cercetă cu un aer ciudat. Grant nu mai părea stăpân pe el însuși, și era pentru prima dacă când Felicia îl vedea astfel.

– Dacă vrei într-adevăr ca acest bărbat să nu mai existe, îi spuse el cu o voce răgușită, dacă dorești să te cred când afirmi că l-ai uitat, este simplu. Să petrecem noaptea împreună și să vedem dacă nimic nu ne desparte.

Înaintase și încerca, cu stângăcie, s-o prindă în brațe.. Niciodată Felicia nu-l văzuse comportându-se astfel. El, de obicei atât de calm, atât de sigur de el, își pierduse orice control asupra lui însuși. O clipă, crezu că era din cauza alcoolului. Dar nu, nu băuse aproape nimic. Își dădu brusc seama cât de mult se schimbase Grant. Se putea să fi fost din cauza durerii? Modul de a se comporta o făcu să se îndoiască. Trebuia să fi fost mai degrabă orgoliul.

Deodată, o cuprinse un sentiment de revoltă. Și ea? Ce se întâmplase oare cu mândria ei? Cine suferise, fără sprijin, fără bani, fără prieteni? Nu, Grant era prea egoist! Fără trădarea lui, ar fi putut fi fericiți cu fiica lor.

Felicia îl respinse cu duritate. Prea mult, era prea mult!

– Nu mă atinge! Să nu mă mai atingi niciodată! Dacă faci un singur gest, dacă mai intri o singură dată în camera mea, te vei căi. Nu vreau să te mai porți cu mine în acest mod. Și nu cred că prezența familiei Talbot mă va reține!

Grant se oprise, stupefiat de această izbucnire. Părea că-și revenise brusc în fire, că-și dăduse seama de ceea ce tocmai spusese și de ceea ce avusese intenția să facă. Se încruntă, deschise gura pentru a vorbi, nu putu și ieși trântind ușa.

Mult timp după plecarea sa, Felicia încercă să adoarmă, fără să poată. Reuși doar în zori și petrecu o noapte agitată. Îl iubea încă, mai mult ca niciodată, dar vedea bine că această dragoste era imposibilă. Grant refuza s-o asculte, s-o creadă.

***

A doua zi dimineață, Felicia, tristă, coborî în salon să bea o cafea cu familia Talbot. Ilse nu întârzie să vină să li se alăture, dar măcar o dată, fu ciudat de calmă. Puse mâna pe o ceașcă de cafea și se duse să se așeze într-un colț, fără să spună un cuvânt. Nu păru să revină la viață decât când își făcu apariția Grant.

– Bună ziua, sper că nu-mi reproșați că am dormit puțin prea mult. Felicia v-a explicat probabil că aveam nevoie de multă odihnă.

Ilse aruncă o privire dezgustată în direcția celei pe care se părea că o considera ca pe o rivală și ridică din umeri. Aproape imediat, se ridică și se duse la bucătărie, făcând să pocnească tocurile pe dușumea. Felicia speră ca familia Talbot nu remarcase această ieșire teatrală.

– Vă invit la o plimbare pe munte, își anunță invitații. Cred că Felicia va prefera să rămână la cabană, are încă atâtea lucruri de făcut.

Familia Talbot, care doar pentru asta venise, păru încântată de idee. În timp ce toți trei se pregăteau, Felicia se duse lângă Nadine, la bucătărie.

– Lasă-mă să spăl vasele. De câteva zile muncești prea mult. Du-te și te odihnește, o sfătui Felicia.

Nadine n-așteptă să i se spună de două ori și fugi în camera sa, încântată de această pauză în timpul unei zile grele. După un timp, sosi Ilse. Îl ajutase pe Grant să scoată schiurile.

– Am venit să-mi termin cafeaua, îi spuse brusc Feliciei.

Aceasta îi adresă cel mai amabil zâmbet.

– Ai părăsit atât de repede masa, am crezut că ești bolnavă.

– Îmi era greață, răspunse Ilse, servindu-se. Dar asta nu era de la mâncare, ci de la a vă vedea jucând această comedie ridicolă. Domnul și doamna Mitchell, ah!

– Ilse, știi bine că trebuie să ținem secret acel divorț.

– După părerea mea, este o idee stupidă.

– Poate, dar nu văd în ce măsură te deranjează. Grant și cu mine nu facem nimic care să stingherească pe cineva.

– Grant și cu mine! reluă ea cu aer dezgustat. Ai un mod de-a spune asta. Soții model! Din fericire, eu știu...

– Ce vrei să spui?

Felicia nu mai zâmbea. Atitudinea Ilsei o enervase în cel mai înalt grad. La urma urmei, din cauza ei se întâmplase totul, nu va face o scenă de gelozie! Și totuși, exact asta făcea. Ilse reluă:

– Ați urcat aseară împreună și v-ați prefăcut că împărțiți aceeași cameră, dar nu este decât o comedie.

– Frumoasă descoperire! V-am spus și Nadinei și dumitale. Pentru familia Talbot jucăm rolul unui cuplu, nimic mai mult.

Ilse nu părea să fi auzit, continua să vorbească având o privire furioasă.

– Grant mi-a promis că nu se va petrece nimic între voi. Dimineață l-am întrebat iar și mi-a jurat că și-a ținut cuvântul.

– Bineînțeles. Dar ce te privește asta? Ilse, sunt conștientă că această comedie este odioasă pentru toți, dar este vorba doar de câteva zile, o zi sau două, nu mai mult.

– Ei bine, mie mi-e de-ajuns! exclamă Ilse.

Puțin câte puțin, cele două tinere femei ridicaseră tonul. În ciuda tuturor eforturilor, Felicia nu se putea împiedica să n-o urască pe această femeie care-i distrusese căsnicia. Totuși, până atunci, făcuse un efort teribil pentru a-și ascunde ura. Dar dacă Ilse devenea grosolană, Felicia nu se va lăsa insultată fără să spună un cuvânt. În definitiv, era la ea acasă, și nu ceruse niciodată ajutorul acestei intruse.

Ilse, la fel de furioasă ca Felicia, lovi în masă cu ceașca și începu să țipe.

– Dacă familia Talbot rămâne mai mult timp decât s-a prevăzut, voi pleca în Europa cu Grant! Nu mai pot să suport stratagema asta blestemată.

Ieși, asemenea unui uragan, trântind ușa, lăsând-o pe Felicia oscilând între dorința de a o pune la locul ei și aceea de a izbucni în râs.

Deoarece situația era absurdă. După ce-i sedusese soțul, Ilse își permitea să vină la ea, să facă scandal! Tânăra nemțoaică probabil înnebunise! Nu, la urma urmei, Ilse era doar nefericită. Fără îndoială, nu știa cât de mult o detesta Grant pe Felicia. Brusc, aceasta izbucni în plâns.

Era prea nedrept. Ilse fusese cea care, în complicitate cu Grant, îi provocase nenorocirea și iată că după atâția ani, reapăruseră în viața sa pentru a o face să sufere.

Cu inima grea, tânăra femeie părăsi bucătăria și se duse să se refugieze în camera sa.

Capitolul 9

Luni dimineață, Felicia se afla în salon singură cu Eleanor Talbot. Ea tricota în fața șemineului și bătrâna doamnă veni să se așeze în fața sa, pe un fotoliu.

– Ce v-ar plăcea să faceți astăzi? o întrebă Felicia.

Ar fi vrut să afle data plecării lor, proasta dispoziție a Ilsei începea s-o îngrijoreze.

– Vom face o plimbare cu mașina, singuri. Am dori să facem un înconjur al muntelui, pentru a ne da seama de situarea geografică a Deer Meadowului.

Această femeie modestă și liniștită o surprindea totuși pe Felicia. Părea că-și urmează mereu soțul cu docilitate, dar tânăra femeie era sigură că toate hotărârile cuplului depindeau de ea.

Grant nu întârzie să sosească și Eleanor îi puse o mulțime de întrebări referitoare la stațiunile învecinate. El se așeză lângă Felicia, dar la o distanță respectabilă. Zâmbitor, îi dădu doamnei Talbot toate explicațiile pe care le dorea.

– Leslie s-a îndrăgostit de acest loc, mărturisi până la urmă doamna Talbot. Începe să considere Deer Meadow mai mult ca o întreprindere familială, decât ca o afacere obișnuită.

Grant și Felicia schimbară o privire complice. Eforturile lor vor fi în cele din urmă încununate de succes!

– Tricotezi acest pulover pentru fetița voastră? întrebă doamna Talbot. Este adorabilă, am zărit-o aseră, înainte de a se duce la culcare. Noi n-am putut avea niciodată copii și vă invidiem că aveți o fetiță atât de frumoasă. De aceea soțul meu ține atât de mult să vă ajute.

Leslie Talbot sosi curând și începu să-i explice soției sale programul din acea zi. Era exact ceea ce-i spusese ea câteva clipe mai înainte Feliciei, dar doamna Talbot se prefăcu încântată și surprinsă de ideile bune ale soțului său. Își exercita autoritatea asupra lui, fără ca el să observe; într-adevăr avea un caracter puțin obișnuit. Felicia o îndrăgi și mai mult.

Curând, ei se ridicară și se pregătiră de plecare. Grant nu se mișcase, o observa pe Felicia. Mica frază referitoare la fetița lor îl frapase, fără îndoială. Imediat ce familia Talbot se îndepărtă, plecă și el.

– Am de lucru, spuse, voi fi în camera mea.

Felicia ar fi vrut să mai rămână puțin. Era dornică să-i cunoască părerea despre șansele lor de succes. Pentru ea, afacerea era aproape sigură, dar avea nevoie să i se întărească această certitudine.

Munci toată dimineața în pivniță și nu urcă decât la ora prânzului. Acesta fu un calvar. De-o parte Ilse, îmbufnată, de cealaltă Grant, care mânca fără să spună o vorbă. Mai târziu, Felicia se hotărî să-și petreacă după-amiaza relaxându-se.

Nadine, plictisită de comportarea Ilsei și-a lui Grant, plecase să se plimbe, așa că Felicia se refugie în salon și asculta muzică, așteptând întoarcerea lui Sally. De altfel, aceasta nu întârzie să apară. Alergase de la locul de oprire al autobuzului, până acasă și era toată roșie de agitație.

– Mamă, să mergem să ne plimbăm! Vreau să schiez cu tine.

Felicia se aplecă asupra fiicei sale și o sărută cu dragoste. În asemenea momente, își dădea seama de fericirea sa. Fără să știe, Grant îi făcuse cel mai frumos cadou din lume: pe Sally.

Când Grant sosi în salon, Sally se grăbi spre el. Fusese prea mult timp ținută la distanță, din cauza familiei Talbot și dorea enorm să-i vorbească.

– Grant, vrei să schiezi cu mine? Mama și cu mine vrem să ne antrenezi, nu-i așa mamă? De la sosirea ta, nu mi-ai dat nici o lecție.

Ilse îi urmase pe Grant în încăpere. Îi observă o clipă pe Sally și pe Grant cu un aer dezgustat.

– Ce scenă fermecătoare, murmură ea, printre dinți.

Văzând că Grant nu-i dădea atenție, îl apostrofă cu un ton profesional.

– Trebuie să-mi arăți proiectele de buget, Grant. Dacă familia Talbot cere amănunte, trebuie să fiu pregătită să răspund.

Felicia tresări. Ea era cea care împrumuta, ea era cea cu care voia să se asocieze Talbot. Ce căuta Ilse în această poveste? Hotărî că era timpul să se afirme.

– Mă voi uita la toate acestea după-amiază, declară cu fermitate.

Grant păru surprins, privirea i se plimba de la una la cealaltă. Părea că observă pentru prima dată că Ilse încerca să se impună. Totuși, era evident că ultimele hotărâri îi reveneau Feliciei. În timp ce se gândea, o luă pe Sally în brațe. Acest gest îi aminti Feliciei noaptea în care îi venise în ajutor. Cât de puternic părea alături de fiica sa.

– Iată ce vom face, declară el până la urmă. Sally n-a schiat de prea mult timp. Cred că va trebui să mă ocup serios de ea. În acest timp, voi veți putea studia cifrele pe care le-am pregătit. Și eu doresc să mă relaxez. Haide, Sally, la drum.

Pentru Felicia era evident că Grant, văzând furtuna care se apropia, nu dorea să servească de arbitru între Ilse și ea. Cu siguranță, de aceea se hotărâse să lipsească împreună cu copila.

Înainte de a pleca, le aduse un teanc de hârtii. Sally era deja afară, cu schiurile în mână. Felicia îi privi echipându-se de la una dintre ferestre.

– Ai face într-adevăr orice pentru a-l vedea întorcându-se la tine, nu-i așa Felicia?

– Cum?

– N-ai mândrie! Mai întâi îl părăsești și fugi cu un necunoscut și acum încerci să-l recucerești.

– Se pare că uiți, Ilse, că suntem divorțați. Totul s-a terminat între noi.

– Dar ai neapărată nevoie de el! insistă Ilse. Îți trebuie cineva care să țină cabana. Singură, nu vei reuși.

– Asta spui tu! Să nu uiți niciodată că sunt singura proprietară la Deer Meadow și perfect capabilă să asigur bunul mers. Grant n-are nici o intenție să se ocupe de asta. Mi-a servit numai ca sfătuitor, cum a făcut-o de altfel în nenumărate rânduri.

– Știu asta, îi cunosc planurile, dar tu ești cea de care mă tem. Îl vrei din nou al tău și te văd uneltind lucruri ciudate pentru a reuși asta.

– Ți-am spus deja că toate acestea nu te privesc! exclamă Felicia, enervată.

Ilse veni lângă ea la fereastră. Își ațintì mult timp privirea asupra celor doi schiori care se îndepărtau.

– Lucruri ciudate, repetă ea în șoaptă.

Apoi, întorcându-se brusc spre Felicia, continuă:

– Sunt convinsă că vei încerca să-l faci să creadă că Sally este copilul său!

Felicia fu atât de surprinsă, încât rămase cu gura căscată. Deveni atât de palidă, încât Ilse își dădu brusc seama, că tocmai făcuse o descoperire uluitoare.

– Am ghicit bine, nu-i așa? Sally este chiar fiica sa?

Felicia trebui să se țină de masă pentru a nu cădea. Cel mai drag secret al ei, fusese descoperit!

– Nu vreau ca el să știe asta! Oricum, nu i-o vei dezvălui?

„Dumnezeule, fă ca această femeie geloasă să fie rezonabilă!“ Ea nu mai lupta... Ilse se calmă imediat.

– Nu-i voi spune nimic. Dimpotrivă, vreau să plece de aici cât mai repede posibil și pentru totdeauna. Îl vreau pe Grant departe de tine, evoluând în lumea pe care o iubește și în care îi face plăcere. De ce ar trăi în acest loc pierdut, cu o familie care l-ar acapara? Nu, nu-ți fie teamă, nu i-o voi dezvălui niciodată.

Ilse privi din nou pe fereastră.

– Oare cum am putut fi atât de oarbă în acest caz? exclamă ea. Era aici, sub ochii mei și n-am văzut nimic. Credeam că tu

încerci să-i apropii unul de celălalt, dar ei erau atrași. Vocea sângelui, tatăl și fiica. Dacă descoperă asta vreodată...

Vocea îi trăda o mare spaimă și Felicia nu se putu stăpâni să nu caute să afle mai multe.

– Ce-ar face? o întrebă, ușor încordată.

– Dacă descoperă să Sally este fiica sa? Este simplu, va primi un șoc puternic. Mă întreb de ce nu i-ai spus nimic. Aștepți poate momentul potrivit?

Privirea îi devenise neîncrezătoare.

– Mi-am impus mereu tăcere și nu consider să mă schimb acum, afirmă Felicia.

Știa că devenise imposibil să-i mărturisească lui această legătură de rudenie. O clipă, se gândise la această posibilitate, dar tânăra femeie abandonase repede ideea, în ziua în care o acuzase că-l înșelase. El credea că fetița era a altuia și nimic nu-l va putea face să-și schimbe părerea.

Feliciei îi fusese foarte frică. O clipă, crezuse că Ilse îi va dezvălui secretul. Acum, era conștientă că amândouă aveau același scop: să-i ascundă lui Grant adevărul. Era cel mai bun mijloc de a-l feri de remușcări, de a-i permite să trăiască viața care îi convenea de minune.

Ilse și Felicia se înfruntau. Pe chipuri li se citea o teribilă animozitate. Ușa se deschise și familia Talbot își făcu intrarea. Probabil simțiră imediat că ceva nu era în ordine, deoarece se grăbiră să se ducă în camnerele lor. Profitând de acest incident, Felicia se hotărî să nu mai rămână acolo; această conversație o tulburase. Se apropie de cuier și-și luă hanoracul.

– Voi face o plimbare, Ilse. Spune-i Nadinei să-i facă baie lui Sally. Te vei putea ocupa de cină.

Deodată, Felicia nu se mai preocupa să știe dacă invitații săi vor fi bine tratați. Părăsi cabana și se îndreptă spre șosea. Își căuta liniștea, voia să fie singură, să admire frumusețea peisajului. Din nefericire, nu încetă să se gândească la Grant.

Ilse părea să creadă că Grant va rămâne dacă afla că Sally era fiica sa, își era teamă ca el să nu se hotărască să se ocupe, în sfârșit, de soție și copil. Felicia nu reușea să creadă asta. Nu-l vedea făcând nu asemenea lucru. N-ar suporta niciodată să-l vadă pe Grant rămânând din obligație. Dacă evoluase, se maturizase, ar fi fost diferit, dar era un altul? Nu avea oare despre el o părere care data de acum cinci ani? O idee complet deformată de amintiri și durere? Ce să creadă?

Nu, era imposibil. El nu vorbise niciodată de familie. Tot ceea ce dorea, era să continue să-și ducă viața ușoară pe care o trăia de atât de mult timp.

Când apuse soarele, seara începu să devină rece. Curând, frigul deveni insuportabil, pierdută în gândurile sale, Felicia nu observă nimic. Fața și mâinile îi erau amorțite, dar continua să meargă.

Se schimbase enorm de la nașterea lui Sally, se gândi ea. Datorită ei, Sally o făcuse mai blândă, o făcuse să aprecieze micile momente care făceau marile bucurii ale vieții. Învățase să tricoteze, să asculte muzică, să decoreze un apartament. Felicia se maturizase, evoluaseră de asemenea și scopurile sale. Nu mai avea nevoie de ceea ce pretindea atunci de la viață. Dar Grant? Oare anii făcuseră din el un altul?

La aceste întrebări, Felicia nu putea răspunde. Se întoarse din drum și reveni la cabană. Începu să meargă repede, îi era frig. Cu toate acestea, era fericită că făcuse plimbarea. Ideile îi erau mai limpezi acum.

Când ajunse la cabană, Nadine o culca pe Sally și Eleanor Talbot gătea. Felicia se grăbi s-o ajute, puțin rușinată s-o vadă pe bătrâna doamnă muncind sub acoperișul său. Când traversă salonul, o observă pe Ilse într-o conversație însuflețită cu Grant.

Mâine, va avea și ea o conversație însuflețită cu Grant. Îl va întreba ce spera de la viață, care îi sunt dorințele și visurile. Oare de ce n-o făcuse mai devreme?

– Dumnezeule, Felicia, ești înghețată. Ai buzele vinete.

Eleanor părea într-adevăr îngrijorată. Se apropie de tânăra femeie și-i luă mâinile.

– Mă simt bine, mulțumesc. Mă voi încălzi într-o clipă. Vin să vă ajut.

În timpul cinei, Ilse fu cea care vorbi în cea mai mare parte a timpului. Nu înceta să povestească experiențele sale de administrator, să descrie cabanele pe care le condusese în Pădurea Neagră. Îl întreba neîncetat pe Grant, fără îndoială pentru a arăta mai bine cât de intimi erau.

– Ce preferi Grant, Davos sau Zermatt? Și Saint Moritz? După mine, găsesc că Engelberg devine din ce în ce mai bună. Ce crezi?

Toată lumea se uita fix în farfurie, chiar și Grant evita să răspundă. Tânăra nemțoaică devenea dezagreabilă și nu părea să-și dea seama. La sfârșit, Leslie Talbot fu cel care întrerupse acest val nesfârșit de banalități.

– Dragul meu Grant, aveai dreptate. Locul acesta este perfect pentru schi fond și sunt sigur că acest sport va deveni din ce în ce mai popular. Înainte de a pleca, mi-ar plăcea să vizităm locul pe care vrei să-l transformi în rezervație naturală.

– Când v-ați gândit să plecați? întrebă brusc Ilse, sfidând orice politețe.

– Vom rămâne până în week-end, răspunse doamna Talbot, puțin mirată de această intervenție.

Ilse îi aruncă o privire furibundă lui Grant. Acesta, îngrozitor de jenat, se întoarse spre bătrânul domn.

– Nu vă voi putea duce acolo. Am niște afaceri presante în Europa. Trebuie să mă întorc acolo curând.

Felicia începuse să bănuiască subiectul ce trebuia să-l fi discutat la gura sobei. Ilse avusese ultimul cuvânt, vor părăsi Deer Meadow.

Se hotărî să-i dea o lecție Ilsei, să-i facă puțină frică.

– Trebuie neapărat să pleci, dragul meu? întrebă ea cu cea mai dulce voce.

Ilse pălise, ceea ce o bucură. În ciuda aerelor sale hotărâte, nu era sigură de ea. Felicia zâmbi, marcase un punct. Chiar dacă bucuria sa trebuia să fie de scurtă durată, nu-i displăcea să-i strice cina acestei creaturi insuportabile.

Uimit de această subită amabilitate, lui Grant îi trebui un anumit timp să răspundă.

– Da, după cină, anunță el în sfârșit. Voi conduce până la Los Angeles în această noapte și voi lua un avion spre Europa, mâine dimineață.

Felicia păli. N-ar fi crezut niciodată că totul va merge atât de repede. Rezistă vitejește.

– Ei bine, vom încerca să ne descurcăm fără tine, declară ea, prefăcându-se indiferentă.

Grant îi aruncă o privire curioasă. Deschise gura, dar preferă să tacă.

Așadar, pleca și de-a binelea. Felicia îl privi ca și cum nu l-ar mai vedea niciodată. De asta era sigură. De ce revenise în viața sa, o făcuse să sufere din nou, dacă era doar pentru a o părăsi?

Acum, toată lumea vorbea odată, cu excepția Feliciei care-l sorbea din ochi pe Grant. Nu-l va mai vedea. Simți că insistența sa îl stânjenea. Încercă să-și întoarcă privirea, dar nu reuși. Cu siguranță, era ultima dată când îl vedea și nu-i putuse spune nimic. La desert, el se ridică și se duse să-și pregătească valizele. Fără să poată face nimic, Felicia era gata să plângă.

– Haide, nu trebuie să fii într-o asemenea stare, Felicia. Se va întoarce curând.

Adorabila Eleanor! Nu, nu se va mai întoarce niciodată. „Îl pierd pentru totdeauna", nu înceta ea să-și repete, încercând să-și ascundă lacrimile.

O oră mai târziu, Grant coborî cu două valize. Familia Talbot era așezată lângă ușă, pentru a-i spune adio. Felicia îi urmă șovăind, îi era teamă că nu se va comporta bine, că va lăsa să i se vadă tristețea.

Eleanor se ridică pe vârful picioarelor și îl sărută cum ar fi făcut o mamă.

– Sper că ne vom vedea adeseori. Dumneata și fermecătoarea dumitale soție faceți acum parte din familie. Cu altă ocazie, sper s-o cunoaștem mai bine pe fiica voastră. Este în întregime portretul dumitale, are ochii tatălui său.

Grant îi aruncă o privire rapidă Feliciei.

– Într-adevăr, trebuie să aibă ochii tatălui său, răspunse el, pe un ton greu de subînțelesuri.

Felicia simți dorința să urle.

– Tinere, interveni domnul Talbot, să știi că vom face această afacere cu voi. Imediat după ce mă întorc, îi voi cere bancherului meu să vă contacteze.

În clipa în care Grant pe pregătea să-i mulțumească, se produse o mare agitație, pe culoarul de jos. Se târau niște bagaje. Ilse apăru în ușă, trăgând după ea o valiză și o geantă mare. Era înfășurată într-o imensă capă gri, care o făcea să pară și mai înaltă. Îi aruncă Feliciei o privire victorioasă.

– Pleci și tu? murmură tânăra femeie, albă la față.

– Soțul tău mi-a propus cu amabilitate să mă conducă la aeroport. Trebuie să mă întorc acasă. Mă așteaptă o mulțime de treburi.

Chipul Nadinei se lumină de un zâmbet larg. Această plecare o mulțumea.

– Drum bun, Ilse! și... noroc! exclamă ea.

Își însoțise urarea cu o mică săritură, care aduse o licărire răutăcioasă în ochii tinerei nemțoaice. Aceasta părea să-i reproșeze că nu împărtășea tristețea Feliciei. Pentru ca triumful să-i fie absolut, și-ar fi dorit ca măcar să zâmbească.

Felicia, deși fericită de această plecare, nu putea împărtăși bucuria prietenei sale. Faptul că Grant pleca dovedea că nu se schimbase, că visele ei fuseseră greșite. Ca înainte, nu putea sta în loc. Aceste câteva zile în același loc, îi epuizaseră răbdarea. La urma urmei, era mai bine așa, despărțirea va fi mai puțin penibilă.

Ilse își ridică fără efort valiza și o duse afară. Grant se pregăti s-o urmeze, ca și domnul Talbot. Eleanor își reținu soțul și-l dojeni:

– Haide, Leslie, lasă-le timp să-și spună la revedere!

În același timp, o împinse pe Felicia afară.

Veranda era întunecată și înghețată. Auzind pași, Grant se oprise. Felicia fu sigură că, în ciuda nopții, știa că era ea. Nu se auzea nici un zgomot. De-abia așteptând, Ilse se agita în mașină. Această liniște i se părea Feliciei insuportabilă.

– Mulțumesc pentru că ai venit să mă ajuți, reuși ea să articuleze.

El nu răspunse, dar Felicia îi simți privirea care o străpungea. Reluă:

– Știu că îți place să te miști. Apreciez cu atât mai mult faptul că ai rămas aici atât de mult timp.

– A fost ușor. Ai făcut din această cabană un loc foarte greu de părăsit. De aceea, familia Talbot este atât de entuziasmată. Ai transformat o ruină în cămin. Vei reuși Felicia, să fii sigură de asta.

– De ce pleci, dacă este atât de greu?

– Pentru că trebuie. Modul în care mă priveai la masă, era gata să mă facă să-mi schimb părerea, chiar dacă eram conștient că era o comedie în folosul familiei Talbot. Mă tulburi profund, Felicia și, dacă aș rămâne mai mult timp, n-aș fi rezonabil.

Își lăsase valizele și făcu un pas spre ea. Chipul nu-i era decât o pată albă în întuneric, dar Felicia se simțea cercetată, studiată. Deschise gura pentru a vorbi, incapabilă să păstreze această tăcere, și strănută. I-ar fi spus până la urmă tot ce înțelesese pe drum.

Din cealaltă parte, inevitabila Ilse nu întârzie să se facă auzită.

– Grant, trebuie să plecăm!

– O clipă, tună în direcția ei. O clipă, reluă mai amabil pentru Felicia.

O prinse de umeri și o strânse lângă el. Clipă minunată, în care erau singuri pe lume! Felicia strănută a doua oară, apoi a treia oară.

– Ei bine! exclamă el. Pot să plec. Îmi aminteam că întotdeauna strănutai de trei ori. Așteptam urmarea.

Tânăra femeie se simțea prea rău pentru a râde, sau măcar pentru a plânge. Se îndepărtă încet de el, cu ochii plini de lacrimi. Ce bătaie de joc! Ea care sperase... Nu, nu mai trebuia să se lase purtată de visuri fără viitor, nu trebuia să-și trădeze tristețea. Asta va fi pentru mai târziu, când va fi singură.

Singură! De cinci ani își suporta singurătatea! Așa, puțin mai mult, puțin mai puțin...

Grant îi luă mâna și inima începu să-i bată cu putere în piept.

– Ai să răcești. Ai face mai bine să intri.

În clipa când se întorcea pentru a-l asculta, el se aplecă și o sărută ușor pe obraz. Oare îi simțise lacrimile?

– Grant! Trebuie să plecăm.

Era Ilse, care venea să-l ia. Văzându-l singur cu Felicia, nu se putu stăpâni să nu adauge cu răutate.

– Dacă vom sosi prea târziu, cu siguranță nu ne vor reține camera.

Perechea dispăru în noapte. Se auziră portiere trântite, zgomotul motorului, apoi liniște. Felicia era într-adevăr singură.

Se încordă. Avea familia Talbot, trebuia să se stăpânească să-și ascundă tristețea timp de o viață!

Capitolul 10

Felicia se întoarse în cabană și-și frecă mâinile, ca și când nimic nu se întâmplase. Căldura din holul mare și primitor o revigoră.

– Au plecat, anunță ea pe un ton ce se voia indiferent. Și acum, între noi două, Nadine!

Prietena sa, care juca împreună cu familia Talbot cărți, înălță capul, mirată.

– Începând din această clipă, anunță Felicia, iau bucătăria în mâinile mele. De la sosirea noastră, n-ai avut o zi de vacanță și este timpul să te gândești la asta. Mâine, vei lua mașina mea și vei pleca să te plimbi. Du-te la Bishop să vezi bucătăria visurilor tale, fă cumpărături, ieși, distrează-te și să nu te întorci decât peste câteva zile.

Felicia era cea care avea nevoie de aer, care își dorea la nebunie să evadeze, să scape din această ambianță în care totul îi amintea de Grant.

– Ce idee bună! exclamă Nadine. Dacă nu era atât de întuneric, aș fi plecat acum.

Întorcându-se spre Eleanor, îi explică.

– Am primit un catalog de la un magazin din Bishop, cu niște mobile de bucătărie fantastice.

Felicia spera că obligându-se să facă treaba Nadinei, va fi prea ocupată pentru a gândi. Totuși, după plecarea prietenei sale, descoperi rapid că risca să nu poată face totul. Sally răcise și nu se dusese la școală, ceea ce-i dădu planurile peste cap.

De dimineață până seara se agita în casă, se ocupa de copilă, care rămăsese în camera sa, gătea, încerca să facă sejurul familiei Talbot plăcut. În ciuda delicateței lor, nu putea să le ofere niște servicii mediocre. În plus, Felicia dorea să se simtă ca acasă, să nu resimtă plecarea Nadinei ca pe o invitație de-a face la fel. Așa că înmulți onorurile și atențiile care îi puteau face să se simtă confortabil.

Seara, trebuia să întrețină conversația, să-i ajute să-și petreacă timpul, să-i asculte povestind ce au făcut în timpul zilei, despre locurile pe care le vizitaseră, să de a da atenție sugestiilor pe care le făceau uneori la întoarcerea din excursiile lor. Deseori, la sfârșitul serii, Felicia se ducea la culcare fără să aranjeze bucătăria. Pica de somn.

Sâmbătă, Sally se simți mai bine și trebui să-și dubleze atențiile față de ea, distrând-o, împiedicând-o să se plictisească. Atunci când Felicia urca pentru a zecea oară la etaj cu un album de colorat în mână, doamna Talbot o opri în trecere. Părea îngrijorată.

– Dacă nu te odihnești puțin, Felicia, te vei îmbolnăvi și dumneata. Fața îți este obosită, ochii încercănați. Nu credeam că vei ajunge astfel.

– Totul este în ordine, Eleanor, te asigur. Îmi fac doar griji pentru fiica mea.

– Și eu îmi fac pentru dumneata! Lasă-mă să mă ocup eu de Sally în locul dumitale.

– Nu! Oricum trebuie să urc să caut ceva.

Felicia nu dorea câtuși de puțin ca, fără răutate, bătrâna doamnă s-o întrebe pe Sally despre tatăl său.

– În acest caz, am o idee, se încăpățână Eleanor. Voi pregăti eu cina de adio.

– Adio?

– Da, plecăm mâine dimineață devreme. Adorăm acest loc, dar ne așteaptă treburile.

Pentru că o văzuse în activitate, Felicia știa că bătrâna sa prietenă nu se pricepea practic să gătească, dar acceptă totuși propunerea sa cu recunoștință. Era într-adevăr epuizată și orice ajutor era prețios.

– Îndată, voi face niște cumpărături. Trebuie să sărbătorim cum se cuvine plecarea dumneavoastră.

Alcătuise deja un meniu simplu și ușor de realizat, care nu va cere prea mari eforturi din partea Eleanorei.

La ora hotărâtă, cina era gata. Felicia deschise o sticlă pe Pinot Noir, cadou de la Grant, și Leslie Talbot fu cel care ținu primul toast.

– Pentru gazda noastră, pentru ochii ei frumoși și pentru zâmbetul său.

Eleanor gustă din vin, apoi o observă o clipă pe Felicia înainte de a vorbi.

– Ochii săi fumoși sunt prea strălucitori și zâmbetul nu este decât în aparență. Felicia mocnește o gripă.

– Și eu care încercam să fiu romantic, se plânse soțul său râzând.

– N-am impresia că Felicia se simte foarte romantică în acest moment, mai ales cu soțul atât de departe de ea.

Când Felicia deschise gura pentru a protesta, Eleanor Talbot o opri cu un gest.

– Nu te-ai plâns niciodată Felicia, dar știu că ai nevoie de el, asta este evident. De când a plecat, pari pierdută.

Felicia se simți stânjenită. Îi era rușine de comedia pe care i-o juca acestei femei atât de drăguțe. Și dacă le-ar mărturisi totul? Erau atât de buni, cu siguranță nu se vor supăra. Își drese vocea și-i dădu drumul:

– Ei bine, am ceva important să vă dezvălui. Un lucru pe care trebuie să-l știți înainte de a pleca. Sper doar să nu-mi reproșați prea mult. Nu știu foarte bine cum să încep. Eu...

Eleanor o întrerupse imedat.

– Felicia, nu este necesar. Noi îți acordăm în întregime încredere. Poate mai târziu, când vom fi mai legați, ne vei povesti totul. Văd bine că ai probleme, chiar dacă încerci să le ascunzi, muncind fără încetare. Dar dacă ni le spui acum, poate vei regreta. Sunt necazuri pe care finanțarea noastră nu le poate rezolva. Soluția este în dumneata. Bineînțeles, asocierea noastră se menține încă. Îți repet, avem încredere absolută în dumneata.

Felicia se simți ciudat de emoționată. Îi iubea mult pe cei din familia Talbot; în câteva zile, îi deveniseră aproape ca niște părinți.

– Chiar dacă n-ați investi în acest proiect, veți rămâne prietenii noștri pe vecie! exclamă ea. Promiteți-mi că veți mai veni să ne vedeți.

– Vom mai veni, îi spuse Leslie. Și, cum am anticipat, te vom finanța. Banii vor fi aici în curând.

– Draga mea Felicia! Nu te neliniști. Deer Meadow este deja al doilea cămin al nostru. Vom veni deseori în vizită, adăugă Eleanor

Felicia era atât de mișcată de atâta amabilitate, încât trebui să părăsească masa pentru a se duce să-și șteargă lacrimile.

Nu va mai fi singură! Va avea familia Talbot pentru a o îndruma. Chiar dacă știa că trăiau departe și nu veneau foarte des, va ști că erau aproape de sufletul ei. Tânăra femeie încercă să-și stăpânească emoția, fără a reuși. Prea mult timp și-o reținuse.

Felicia nu-și cunoscuse niciodată tatăl. Dispăruse din viața sa când nu era decât un bebeluș. Mama sa divorțase curând și nu se recăsătorise niciodată, trăind din pensia pe care i-o acordase fostul soț. Era o femeie căreia îi plăceau mondenitățile și pe care nu te puteai bizui cu totul. Fratele Feliciei plecase la colegiu, muncise, se căsătorise. Se iubeau mult, dar nu se vedeau niciodată.

Felicia nu cunoscuse căldura atmosferei familiale, trebuise să se bazeze întotdeauna pe ea însăși. Doar atunci

când Grant intrase în viața sa se simțise în sfârșit susținută, protejată. De când plecase, era din nou singură, fără sprijin.

Leslie Talbot veni s-o caute și o aduse în salon. Pentru a-și ascunde emoția, glumea.

– Știam că ne iubești mult, dar nu ne așteptam la o asemenea demonstrație. Nu te înțeleg, Felicia. Soțul dumitale ar putea pune de două ori mai mulți bani în acest proiect.

– Da, dar venind de la dumneavoastră, demonstrează o mai mare încredere. Acum, știu că am avut dreptate să cred în asta, să perseverez.

***

Dimineața, când sună deșteptătorul, pentru Felicia fu ca și când capul îi fusese strâns într-o menghină. Totul se învârtea în jurul ei. Reuși să se ridice cu mare greutate și să coboare. Trebuia neapărat să-și ia rămas bun de la familia Talbot.

Pe masa din salon, găsi un bilet de la Eleanor, care îi spunea că porniseră la drum foarte devreme. Era încă aproape noapte, Sally dormea. Felicia urcă din nou să se culce și încercă să adoarmă.

Mai târziu, când Sally o strigă, tânăra femeie nu se simțea mai bine. Trebuia totuși să se ocupe de fetița sa. Se ridică din nou și pregăti micul dejun. I se părea că nu-și va termina niciodată obligațiile din timpul zilei. Pentru a evita să se gândească la durere și la capul care i se învârtea, se aruncă nebunește într-o curățenie exagerată.

Când Nadine se întoarse de la Bishop, Felicia era în bucătărie pe punctul de a ridica o tavă. Era atât de grea, sau ea era atât de slăbită, încât nu reușea.

– Dumnezeule, Felicia, ce se întâmplă?

Felicia nu putu nici măcar să răspundă. Vocea nu-i era decât un murmur.

– Dar ești bolnavă! Trebuie să te culci. Lasă tava aia, mă voi ocupa și de Sally.

Fără să mai aștepte, Nadine luă lucrurile în mâini. Curând, Felicia era culcată, înghițise o tabletă și moțăia.

Toată noaptea fu scuturată de accese de tuse înspăimântătoare.

A doua zi, fu mai rău. Îi devenise imposibil să se miște. O durea fiecare membru. Ochii o făceau să sufere cumplit și de-abia putea merge. În această stare o găsi Nadine.

– Nu este o răceală, Felicia. Este o gripă și va trebui să te îngrijești zdravăn.

– Dar, Sally...

– Sally este la școală, nu te neliniști.

– Și oamenii aceia care trebuie să vină să pună mocheta? Trebuie...

– Trebuie să dormi.

Deși medicamentele îi făcuseră bine, nu era deloc odihnită, dar n-avea nici o intenție să asculte. Trebui totuși, era prea slabă pentru a rezista presiunilor prietenești ale Nadinei.

Trecu o zi, apoi alta. În ciuda vizitelor doctorului și a îngrijirilor Nadinei, sănătatea nu i se îmbunătățea. Începu să aibă coșmaruri, unele mai oribile decât altele.

Într-o noapte, în timp ce visa că se pierduse într-un pustiu și murea de sete, începu să strige numele lui Grant, convinsă că va veni s-o salveze. Vocea Nadinei o scoase din agitație.

– Sosește, Felicia. I-am telefonat.

– Cine?

– Grant. I-am găsit numărul de telefon în agenda ta, cel de la biroul din New York. M-au sunat să-mi spună că au reușit să ia legătura cu el. Va veni.

– Dar Nadine, nu trebuia!

– N-ai încetat să-l chemi în visurile tale. Sunt sigură că nu te poți vindeca decât prin el.

Felicia nu știa ce să creadă. Nu mai avea putere să discute. Căzu curând într-un somn agitat.

Mult mai târziu, când se trezi, fără să fie măcar sigură că era aceeași zi, cineva tocmai deschidea ușa. Deși camera era cufundată în întuneric, îl recunoscu imediat pe Grant. Gâfâia, ca și când ar fi alergat pe scări. Era încă îmbrăcat cu mantoul.

– Grant?

– Sst! Nu vorbi!

– Nu trebuia să vii. Mâine mă voi simți mai bine și mă voi putea ocupa de toate. Se exprima cu greu. Cuvintele ieșeau încet.

– Sunt fericit că mă chemai. Este plăcut să te simți dorit.

Felicia îi luă mâna.

– Sunt mulțumită că te văd, murmură ea.

Se auzi un zgomot de pași. Mai erau niște persoane acolo, pe care nu le distingea.

– Nadine, întrebă Grant, ce temperatură are?

– În dimineața aceasta avea încă patruzeci de grade.

– Are febră pentru că încăperea asta nu este suficient aerisită!

Vocea Ilsei! Brusc, Felicia se simți îngrozitor de rău. Așadar, Grant o adusese cu el.

– Ieși, Ilse! ordonă Grant. Am acceptat să vii ca să mă ajuți, nu să devii dezagreabilă.

Când fură din nou singuri, Grant împinse un scaun la capătul patului și se așeză.

– Îmi pare rău, Grant. Aveai atât de mult de lucru în Europa.

– Nu mai am, totul s-a terminat.

– Cum, s-a terminat?

– Am semnat toate actele necesare. Agentul meu va face restul.

– Ce înseamnă asta?

– Că am vândut totul. Nu mai vreau să alerg prin lume. Am hotărât să mă instalez undeva și să nu mă mai mișc de acolo. Vom face din această regiune, cea mai frumoasă stațiune de schi din lume.

– Aici? Vei rămâne aici?

– Tu m-ai făcut să înțeleg cât este de plăcut să am un cămin. Mulțumită ție, am descoperit în sfârșit locul visurilor mele.

Oare ce voia să spună? O iubea încă? Felicia era prea obosită pentru a gândi.

– De ce aici?

Chipul lui Grant, până atunci calm și blând, se aprinse.

– Știu că ai prefera să fii cu altul, dar el nu este aici și nu va veni niciodată. De asta am venit, ca să te ajut.

– Despre cine vorbești?

– Despre tatăl lui Sally. Știu că încă te gândești la el. Nu suporți ca cineva să-l vorbească de rău, îl aperi în ciuda a ceea ce ți-a făcut.

Era gelos! Nu încetase să fie timp de cinci ani. Trebuia să-i spună totul, mai ales să-i mărturisească faptul că nu iubise niciodată pe un altul, ci doar pe el!

Deschise gura, dar nu ieși nici un sunet. Felicia începu să tușească.

– Acum, odihnește-te. Încearcă să dormi. Ești încă prea obosită pentru a te preocupa de viitor. Vom mai vorbi despre asta în altă zi.

– Nu pleca!

– Rămân lângă tine.

Treptat, respirația i se făcu mai puțin aspră, apoi adormi. De data aceasta, fără coșmaruri, nu mai trebuia să viseze, visul se materializase.

Îl judecase greșit. Voia un cămin, o viață stabilă, un copil. Voia să creeze o afacere de familie și să asigure vitorul pentru ai săi. Puteau lua totul de la început și să fie în sfârșit fericiți.

Dar Sally? Ce va spune el când va afla că era fiica sa și că-l privase de ea atât de mult timp? Nu se va supăra, nu-i va reproșa toți acești ani pierduți? Felicia se înfioră în somn. Mânia lui Grant va fi teribilă.

Și va avea dreptate! Până la urmă, nimic nu era din vina sa. Felicia îl condamnase fără dovezi, se îndoise de el. Nu se gândise nici o clipă să-i ofere o alegere. Și aceste minciuni! El detesta s-o vadă mințind. Când va afla adevărul, o va urî și o va părăsi.

Felicia se agățase de cearșafuri, șifonându-le cu mâinile înfierbântate. De ce oare nu-i acordase încredere? Nu era ca mama ei, ar fi trebuit să aibă încredere în el. Și nici măcar nu-i lăsase timp să-i dovedească faptul că se schimbase!

– Felicia!

Era el! Era încă acolo, neliniștit.

– Pune termometrul ăsta în gură.

Cât părea de obosit. La fel ca în ziua în care ea se rătăcise în zăpadă.

– Grant, trebuie să mă înțelegi. Nu credeam că mă iubeai suficient, pentru a-ți schimba modul de a trăi.

Cuvintele se îngrămădeau și Feliciei i se părea că nu va avea niciodată timp să-i explice.

– Stai liniștită, ține gura închisă.

– Dacă am făcut asta, a fost pentru a te proteja, pentru a nu-mi reproșa tot restul zilelor.

Grant n-o mai asculta. Pusese ordine în pături și o menținea pe perne. Cum putea consimți ca aceste fraze fără șir să poată însemna ceva pentru el? În delirul său, Felicia nici măcar nu-și dădea seama. Ar fi trebuit să fie calmă, să vorbească fără grabă. Era incapabilă de asta.

Și totuși, avea în minte o idee fixă: să-i spună totul și să termine o dată pentru totdeauna.

Speriată, se smulse și-și scoase termometrul din gură.

– Oh, Grant, ai să mă urăști!

Acum, Felicia încerca să se ridice și lui Grant îi venea greu s-o rețină.

– Nu mă vei ierta niciodată! Știu că nu mă vei înțelege, dar nu mă părăsi!

Grant o ținea în brațe și începu să strige.

– Nadine! Nadine, vino repede!

Nadine nu trebuie să fi fost prea departe, deoarece sosi imediat.

– Găsește-mi niște pături sau o îmbrăcămite călduroasă. Și ceva de încălțat. O iau pe Felicia cu mine.

– Ce?

– Trebuie internată în spital. Cu viscolul ăsta, nu vom găsi niciodată un doctor care să se deplaseze. Temperatura este crescută încă.

În timp ce Nadine o îmbrăca pe Felicia, Grant nu înceta s-o strângă lângă el. Îi vorbea în șoaptă, o încuraja să fie înțelegătoare și să nu se împotrivească, s-ar fi spus că se adresa unei copile.

– Iată, ești gata să înfrunți frigul. Acum să fii cuminte, mă întorc imediat. Trebuie să mă duc să dau drumul la motor și să încălzesc mașina.

De-abia ieși, când intră Ilse, cu fața roșie de mânie.

– Ce mai pregătești? Nu ești mulțumită să-l faci să se întoarcă sub un pretext nepotrivit, trebuie să-l determini să iasă afară în mijlocul unui asemenea viscol! Cum poate ceda astfel? Trebuie să-și fi dat totuși seama că joci teatru. Ești în stare de orice pentru a-l vedea întorcându-se la tine. Mă dezgușți!

Prin ceața care o înconjura, Felicia percepu ura pe care o conținea acest discurs. Ar fi vrut să-i răspundă, să se apere, dar nu era capabilă.

Grant, întors în sfârșit, o îndepărtă cu asprime pe Ilse și puse mâna pe Felicia. O înfășură într-o pătură și o ridică în brațe. Dar când să iasă pe ușă, Ilse îi tăie calea.

– De ce te ocupi de ea? Nu vezi că-și bate joc de tine, că te-a privat de singurul lucru care v-ar fi putut lega? Nici măcar nu știi că Sally este fiica ta!

În cameră se lăsă o tăcere mormântală. În ciuda febrei, Felicia îl simțea pe Grant tremurând ușor. Când, în sfârșit, vorbi, o făcu cu o voce ciudat de calmă, fără replică.

– Când mă voi întoarce de la spital, Ilse, vreau să fii plecată.

Felicia ridicase capul și-i aruncă Ilsei o privire încărcată de reproșuri.

– De ce ai făcut asta? reuși să murmure. Mi-ai promis. Este prea crud.

– Stai liniștită, Felicia. Nu merită osteneala să te necăjești.

Îndată ce fură în mașină, el demară. Nu spusese nimic și chipul îi era indiferent. Felicia ar fi vrut să fie moartă. Leșină lângă portieră.

Când își recăpătă cunoștința, mașina aluneca încet pe zăpada înghețată. Ningea și mai tare. Grant acorda toată atenția condusului și privea fix drumul, pe care-l ghicea prin fulgii deși de zăpadă, ce cădeau. În mod curios, Felicia se simțea mai bine.

Departe, în fața lor, zăriră o lumină. Un girofar galben care mergea în aceeași direcție. Grant înjură și frână, ceea ce avu ca

efect să ducă mașina de-a curmezișul drumului. Era un enorm plug de zăpadă care înainta încet, aruncând într-o parte un șuvoi de zăpadă proaspătă.

– Ce ghinion! Nici un mijloc de a-l depăși. Dacă nu părăsește drumul, putem să stăm ore întregi aici.

Se întoarse spre ea și o privi, verificând dacă îi era cald. Vocea i se domoli.

– Nu te neliniști, căldura funcționează bine, nu riști nimic.

– Grant, lasă-mă să-ți vorbesc. Ai să mă asculți? Aș vrea să știi cum s-au întâmplat lucrurile. Vrei să încerci să mă înțelegi?

– Pui tot atâtea întrebări ca fiica ta, spuse el râzând. Ca fiica noastră.

Devenise brusc serios. Privirea i se făcu întrebătoare.

– Fiica noastră? o întrebă el în șoaptă.

– Da, este într-adevăr copilul nostru.

O sărută pe cap și-și privi mâinile gânditor.

– Așadar, n-a existat niciodată un alt bărbat?

– Nu, era un pretext.

– De ce l-ai inventat?

– Trebuia să găsesc un mijloc de a te părăsi înainte să descoperi că eram însărcinată. Nu voiam să mă urmărești și să încerci să mă faci să-mi schimb părerea. Eram convinsă că nu voiai copii. Știam că-ți plăcea viața pe care o duceam, că-ți plăcea de asemenea compania altor femei.

– N-au existat niciodată alte femei, în afară de tine!

Felicia râse fără bucurie.

– În acea perioadă o cunoșteai deja pe Ilse. Am auzit-o la telefon, mărturisindu-ți că te iubea.

– Este păcat că n-ai cunoscut-o mai curând. Acum, ai fi știut că este în stare să spună orice.

Faptul că râdea, o făcu pe Felicia să-l creadă. Dacă s-ar fi înfuriat, ar fi protestat, nu l-ar mai fi văzut niciodată, deoarece, atunci ar fi știut că mințea. Pentru că incidentul i se părea atât de banal, se simți încurajată în dorința de a-l crede.

– Ai dreptate, admise ea. Eram tânără, este singura mea scuză. N-am știut să-ți acord încredere. La urma urmei, poate te-ai fi obișnuit cu ideea de a fi tată.

– Trebuie să recunosc, nici măcar astăzi nu pot să spun cum aș fi reacționat atunci.

Această sinceritate îi plăcu Feliciei, dar o sperie puțin.

– Vrei să insinuezi că ne-am fi putut despărți în același fel?

– Poate. Fără îndoială, ai dreptate când vorbești despre bărbatul care eram atunci. Nu știam ce voiam de la viață. Până la plecarea ta, cred că nu mi-am dat seama nici măcar de profunzimea sentimentelor pentru tine

Încetă să vorbească și un timp fu atent doar la condusul mașinii. Lumina de la tabloul de bord îi permitea Feliciei să-l observe. Părea pierdut în gânduri.

– Înțelegi, reluă el, nu vreau în nici un caz să te simți vinovată de ceea ce ai făcut. Tu voiai copilul nostru și erai gata să-l aperi împotriva tuturor, asta incluzându-mă și pe mine. Mă cunoșteai bine și ai acționat excelent. Voi fi sincer: nu eram pregătit s-o accept pe Sally.

– Și acum, ești pregătit?

– Da, răspunse el pe un ton grav. Pentru început, probabil nu voi fi un tată foarte bun, dar voi învăța foarte repede.

Plugul de zăpadă era gata să facă stânga-mprejur. Grant opri mașina lângă un morman de zăpadă. Se întoarse și zâmbi Feliciei.

– Acum, eu sunt cel care te întreabă, mă vei ierta vreodată? Să știi, va trebui să învăț de asemenea să devin și un soț corect.

Felicia nu mai simțea febra.

– Dacă te sărut, reluă el, vei strănuta iar?

– Cred că m-am vindecat de acest defect, răspunse ea râzând.

O luă în brațe și puse stăpânire pe buzele ei. Sărutul îi era umil și blând în același timp.

– Hei! Vă gândiți să petreceți noaptea pe drum?

Era conducătorul plugului de zăpadă, care văzându-i că nu se mișcă, venise să vadă ce s-a întâmplat. Abordase un aer puțin amuzat care-i făcu să zâmbească. Curajosul bărbat probabil nu întâlnise prea des îmbrățișări sub zăpadă.

Grant reluă volanul și conduse nestânjenit până la spital. Acolo, un medic o luă în primire pe Felicia. După un timp, îl chemă pe Grant.

– N-are nimic domnule, era ultimul puseu de febră care precede sfârșitul unei gripe serioase, nimic mai mult. Vă puteți duce soția acasă. Vă voi da un medicament, în cazul în care ar avea mici probleme.

În timp ce el se duse să caute leacul, Grant se așeză lângă Felicia.

– O vom revedea în curând pe Sally a noastră, îi spuse.

Felicia îi luă mâna.

– Este atât de bine să te aud numind-o astfel!

Grant zâmbi.

– Vezi, Sally va fi întotdeauna favorita mea, un caz special, și asta chiar dacă vom avea alți copii. Pentru noi, ea va fi mereu imaginea tinereții noastre, a iubirii pe care am împărtășit-o și care va rămâne veșnică.

Internul se întoarse. Îi dădu o sticluță lui Grant.

– Iată, dar sunt sigur că nu va avea nevoie de ea. Acum se simte bine.

Felicia ridică ochii spre Grant. Ochi ce nu mai străluceau de febră, ci de iubire.

– Este adevărat, mă simt bine. Începând de astăzi, mă voi simți întotdeauna bine.

Grant îi dădu brațul. Chipul îi era serios.

– Să ne întoarcem, ne așteaptă căminul nostru.

Sfârșit